
BIGGLES
NA VLASTNÍ
PĚST

W. E. Johns

BIGGLES NA VLASTNÍ PĚST

RIOPRESS

PRAHA

1996

Copyright © 1962 Captain W. E. Johns
Translation © Jan Nemejovský 1996

Všechny postavy v této knize jsou výhradně dílem autorovy fantazie a nevztahují se k žádné skutečné žijící osobě.

OBSAH

Uzemnění
Poklidný život
Do Polstowa přichází smrt
Samé otázky
Trelawny
Přichází duch
Přiznání při měsíci
Žádný devátý kočičí život.
Podivná mezihra
Světlo ve tmě
Dotyčná kniha
Odhalení pachatele
Biggles vysvětluje

1. Kapitola

UZEMNĚNÍ

„Víte Bigglesworthi, já si myslím, že nastal čas, abyste si odpočinul.“

Tu větu pronesl komodor Raymond, šéf oddělení Letecké policie ve Scotland Yardu. Oči měl přitom upřené do tváře svého staršího operačního pilota a zjevně to myslel vážně.

Bigglese to překvapilo a trochu se ho to dotklo. „Je to snad zdvořilé vyzvání, abych šel do důchodu?“

„Ale ne, nic takového,“ rychle odpověděl komodor.

„Tak co se děje, pane? Někde jsem snad nějak něco pokazil?“

„To ne, ale obávám se, že byste to pokazit mohl, pokud toho nenecháte a trochu si neodpočinete. Celá léta pracuj ete pod velkým tlakem a takové tempo žádný člověk nevydrží věčně.“

„Ale –“

Letecký komodor zvedl ruku. „Já vím, o čem mluvím. A také znám všechny důvody, kterými hodláte oponovat. Poslouchám je už hezkých pár let a nejen od vás. Nechci, abyste se mi zhroutil. Ten návrh, který jsem právě přednesl, se samozřejmě nelíbí nikomu. Někteří hoši si to berou jako zpochybnění jejich odvahy nebo schopností a tedyjako osobní urážku. Jenomže, když se rozhlédnete kolem po těch, co odmítli naslouchat zdravému rozumu, tak zjistíte, že už mezi námi nejsou.“

Biggles se zamračil. „Že jste si tedy vybral pro svůj návrh zrovna takové nádherné letní ráno, to se vám tedy povedlo pane.“

„Mám pravdu a vy to víte. Podíval jste se někdy na sebe do zrcadla?“

„Bohužel to musím dělat každé ráno při holení.“

„A co tam vidíte? Ne – jenom mi nic neříkejte! Vidím to přeci sám. Možná, že si to zrovna neuvědomujete, ale vypadáte unaveně a přetaženě. Z těch kruhů pod vašima očima se dá snadno hádat. A není to nic, za co byste se musel stydět. Když člověk nalítal tolik hodin jako vy, tak se tomu nelze divit. A to vaše létání nebylo žádné normální létání na pravidelné trase s veškerou obsluhou a perfektním servisem.“

„Díkybohu! Já přece nejsem typ na nějakého linkového řidiče autobusu. V tom jsem nikdy svojí budoucnost neviděl.“

Letecký komodor se pátravě zahleděl Bigglesovi do očí. Potom se zeptal tiše: „Tak co s tím uděláme?“

Zdálo se, že Biggles rezignuje. „No dobrá, pane, když myslíte… Co navrhujete, abych se sebou provedl?“

„Odjeďte na nějaké příjemné klidné místo na venkově, nejraději někam k moři a dejte si tam pohov. Nedělejte nic, jenom odpočívejte. Dopřejte trochu klidu mozku a dejte šanci nervům, ať se pořádně uvolní. Budete se pak cítit mnohem lépe.“

„Cítím se dobře i teď.“

„To si jenom myslíte, protože si to chcete myslet. Jenomže já to znám. Musíte od toho všeho pryč. Momentálně je všude klid a neděje se nic, co by nemohli zastat ostatní. Zapomeňte na náš úřad. Pokud by došlo k něčemu důležitému, mohu vás kdykoli povolat zpět.“

„Ale –“

„Nediskutujte. Pokud se nenecháte přesvědčit, tak Vám to budu muset dát rozkazem. Jedete příliš dlouho na plné obrátky a je na mně, abych dohlédl, že uberete trochu plyn a dáte svému motoru šanci, aby se ochladil.“

„Mohl bych letět –“

„Žádné létání nebude! K žádnému letadlu se ani nepřiblížíte. Až do dalších rozkazů zůstanete na zemi.“

„Ale já se z toho nicnedělání zblázním,“ protestoval Biggles.

„Ale ne. Zpočátku to bude trochu vadit, to je pravda, ale to přejde a nakonec se budete divit, proč vás nenapadalo si vzít nějakou dovolenou ještě dříve, než jsem s tím přišel já.“

„Ale já něco dělat musím!“

„Zkuste si lehnout u moře a pozorovat, jak se valí vlny. Až vás to jejich počítání unaví, tak zavřete oči a nechte se jimi ukolébat do spánku. Neexistuje žádný lepší lék. Pokud ucítíte, že potřebujete pohyb, můžete místo prohánění kriminálníků po světě zkusit pro změnu chytat mezi skalisky garnáty. Ty se dají polapit téměř stejně tak těžko.“

Biggles se slabě usmál a sáhl po cigaretě. „Když myslíte, pane. Já sice mám slabost na garnáty, ale málokdy mám dost času na to, aby je svlékal z těch jejich malých krunýřků.“

„Tak teď čas mít budete. A mimochodem – příliš kouříte. Až vám bude do tváře foukat ostrý mořský vítr, tak jich nevykouříte ani polovic. A to vám také prospěje.“

„Bude to divný pocit nemít o čem přemýšlet. Kam bych tak měl odjet, abych se vyhnul otravování prodavačů zmrzlin a lízátek?“

„Odpověď mám pro vás připravenou. Mohu vás umístit do naprosto ideálního místečka, útulného malého hostince hned vedle hlavní turistické cesty na jihokornwalském pobřeží. Jídlo je tam skvělé, obsluha prvotřídní a postele pohodlné. Budete potřebovat jedině svou malou brašnu, plavky, pár flanelových kalhot, pár košil a lehký plášť do deště.“

Biggles přikývl. „Vidím, že už jste to všechno vymyslel, pane. Je to to místo, kam čas od času zmizíte?“

„Přesně to. Jmenuje se Hotel Southview. Stojí prakticky samými základy u moře a nedaleko vesničky jménem Polstow. Nejbližší železnice je patnáct mil daleko, takže budete potřebovat své auto. Vede to tam velice schopně jakýsi major Payne s manželkou. Velice příjemný pár, budou se vám líbit. Znají mne dobře a já jim zavolám s tím, že jste na cestě k nim. Oni se postarají, abyste se tam cítil dobře. Můžete tam v rozumné míře dělat cokoli se vám zachce. Rozhlas je ve zvláštním pokoji, takže pokud jej nebudete chtít poslouchat, nebude vás nijak otravovat.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Ať je po vašem pane. Když je to dost dobré pro vás, bude to dobré i pro mne. Sbalím si do kufru pár maličkostí a vyrazím.“

„Pošlete mi pohlednici, abych věděl, jak to s vámi vypadá.“

Biggles vstal. „Samozřejmě. Na takovou věc rozhodně nezapomenu. Od moře přece každý posílá pohledy.“

Což stručně vysvětluje, proč následující den zastihl Bigglese jak sedí na balvanu u vesnice Polstow v Cornwallu, máchá si nohy v moři a pozoruje, jak odliv ustupuje z malé průrvy odhalujíc pruh lesklého písku a řasami pokrytých pár skalisek.

Počítat vlny ale ještě nezačal. Byl zvědav, jak dlouho jeho nervy vydrží to napětí z nicnedělání než úplně povolí.

2. kapitola

POKLIDNÝ ŽIVOT

Biggles zjistil, že všechno, co mu komodor řekl o tom malém hotelu je skutečně pravda. Kuchyň i obsluha byly velmi dobré a ačkoliv ten podnik neaspiroval na zařazení do luxusní třídy, měl určitou atmosféru, která jej povyšovala nad úroveň běžného venkovského hostince.

Bydlel už tam čtrnáct dní, nedělal nic než se jen tak poflakoval, když tu náhle byl klid vesnice narušen událostí, která se ho sice osobně nedotýkala, ale která měla takový dopad, že vznikla atmosféra, které se na tak malém místě dalo jenom obtížně uniknout.

Těch prvních pár dní, kdy doslova nic nedělal, přineslo mnohem větší napětí, než sám očekával. Ale to období už minulo a teď se, jak komodor správně předpověděl, když se jeho nervy zotavovaly vlivem odpočinku, dobré stravy a zdravého mořského ovzduší, mnohem lépe adaptoval na tu tolik neobvyklou zkušenost jako je chodit večer do postele a ráno vstávat a nemít co řešit.

Shledal, že major Payne, skoro šedesátiletý důchodce britské armády, je srdečný a pohostinný člověk. Jeho manželka, veselá a mnohem mlaději vyhlížející paní než její muž, je velmi příjemná ke komukoli s kým se potká při své práci ve vedení hotelu. Dost dobře se s nimi seznámil a oba si oblíbil.

Hotel měl deset pokojů, což limitovalo počet hostů. Většina z nich tu trávila krátkou dovolenou a obyčejně

přijížděli a odjížděli aniž by se Biggles dozvěděl jejich jména. Avšak čtyři hosté tu bydleli stále. Trávili tu už něco přes rok a s těmi se Biggles již několikrát bavil.

Prvním byl starý kapitán obchodního námořnictva, vdovec jménem Gower. Byl to takový ten drsně přímý žoviální typ s definitivním názorem skoro na všechno na světě. Jeho hlavním zájmem byla četba napínavých detektivních a kriminálních románů a on sám se chlubíval, že přečte denně jeden. Takový mnohomluvný a samolibý typ nebyl zrovna člověkem, kterého by si Biggles vybral za stálého společníka. Jako většina kritiků byl kritický ke kritice, v diskusi byl netolerantní až agresivní. Jinak to ale byl prostý člověk a nebylo žádného důvodu, proč se k němu chovat nepříjemně. Vyjadřoval své mínění tak jak to myslel a v tomto ohledu byl alespoň upřímný. Procestoval celý svět, a tak měl s Bigglesem aspoň jednu věc společnou.

Ostatní tři byli rodina, jakýsi pan Graveson s manželkou a jejich devatenáctiletý syn Paul. Ani na jednom z těch tří nebylo nic pozoruhodného. Pan Graveson byl naftařem, jehož zdraví podlomila dlouhá služba na Blízkém Východě, a tak teď žil z důchodu, který mu poskytla společnost, pro kterou pracoval. Konverzace tohoto polovičního invalidy se soustředila téměř výlučně kolem jediného předmětu, který znal, totiž nafty. To ovšem Bigglese vůbec nezajímalo. Jeho manželka byla zapšklá obtloustlá paní neurčitého věku, která trávila většinu času pletením ponožek a pulovrů pro svého syna.

Biggles se s tím mladíkem pokusil navázat kontakt, ale nepodařilo se mu to. Ten chudokrevně, nespolečensky a neuroticky vypadající hoch mu dal jasně najevo, že

dává přednost tomu být sám. Evidentně ho pořádně rozmazlili a to mu zůstalo. Pro Bigglese bylo utrpením slyšet, jak neurvale mluví se svými rodiči. Samozřejmě, že na to vyjádřil svůj názor i kapitán Gower. „Ten potřebuje jedině pořádně napráskat," zavrčel. „Rok nebo dva jako námořnické ucho, jako jsem to v mládí zažil i já, by mu vyhnalo roupy z těla!"

„Já bych na něho nebyl tak tvrdý," protestoval Biggles. „Saudská Arábie není zrovna nejvhodnější místo na vychovávání dítěte. Payne mi říkal, že nikdy nechodil do žádné školy. To je nepochybně velký nedostatek. Všechno, co ten kluk ví, pochází od soukromých učitelů nebo od jeho matky. A teplota sto dvacet stupňů Fahrenheita ve stínu není zrovna ideální prostředí na jakékoli učení. Kromě toho vy a já, kteří jsme vyrostli v jiné generaci, shledáváme značně obtížným udržet krok s moderními trendy. Disciplína už není to, co bývala."

„Mluvíte, jako kdybyste ho litoval!"

„Svým způsobem ho lituji. Ostatně není na nás ho kritizovat."

Předmět hněvu kapitána Gowera se buď prohánět po krajině v červeném sportovním voze, který mu jeho bezmezně shovívaví rodiče právě zakoupili, nebo chodil sám se síťkou na motýly a malířským stojanem. Prý byla jeho koníčkem etymologie, ale jelikož se Biggles nezajímal o motýly o nic více než o naftu, nenabídl se, že by se k němu na jeho výpravách přidal.

Občas po společné projížďce v jeho autě přivezl Paul jednu dívku, která bydlela ve vesnici a byla vlastně přítelkyní Paynových, kteří je seznámili. Jmenovala se Věra Harringtonová. Byla to temperamentní brunetka, bystrá a stále usměvavá, vždy dobře oblečená a upravená

a bezpochyby velmi atraktivní, takže bylo snadné pochopit, proč se o ni Paul více než jen zajímal. Podle Gowera pracovala nějakou dobu v Londýně, jako modelka, ale protože se rozhodla spíš pro život na venkově, vrátila se ke své matce, která měla domek ve vesnici a tehdy ještě byla naživu. Biggles tu dívku znal dobře od vidění, ale nikdy s ní nemluvil, jelikož Paul dal jasně najevo svou neochotu je představit. Od majora Payna se Biggles dozvěděl, že ve vesnici je to děvče dost populární, protože je vždycky připravena zúčastnit se jakéhokoli místního podniku.

Vesnička Polstow se skládala z několika domků ze šedého kamene, z žádných moderních staveb, z nichž některé byly v řadě po dvojicích, ale většina samostatných chalup roztroušených čtvrt míle po písčitém kopci, jehož okraj tvořil nižší útes chránící jej před mořem. V dolním konci, v jakési proláklině, jelikož dál se začínal zvedat druhý kopec, zcela osamocený na svém vlastním pozemku, stál hotel. Od něho se cesta směrem k vesnici začínala zvedat až ke vzdálenému konci hlavní ulice, kde se tyčil středověký kostel. Nikdo tady ale nebydlel a fara byla ve smutně dezolátním stavu.

Jedna nebo dvě místní chalupy byly obecním úřadem prohlášené za bouračku a teď se ocitaly v troskách, živé ploty se rozbujely a zahrady ovládl plevel. Jiné byly zase naopak zrestaurované a udržované v pořádku. V jedné z takových chalup bydlela i Věra Harringtonová se starou služkou jménem Lewisová, starou pannou, kterou Biggles ještě nepotkal.

Hlavním tématem společenské konverzace byla tentokrát výroční květinová výstava, která se měla konat za pár dní v sále fary.

Až na jednu či dvě výjimky Biggles netušil, kdo bydlí v těch dalších chalupách. Nedělal si také starosti s tím, aby se o to zajímal. Myslel si jen, že většina mužů, podle jejich vzhledu, pracuje v zemědělství, na okolních farmách.

Jeden z těch mužů, se kterým se seznámil, když ho potkal na pláži jak po odlivu vykopává z písku rybářské červy, se jmenoval Trelawny a říkalo se mu Mick. Jednou či dvakrát si spolu povídali. Byl svobodný, žil sám, černovlasý a hezký, i když divoce vyhlížející obr ke třicítce, kterému patřila sešlá bárka, s níž si vydělával na poněkud nejisté živobytí lovem ryb, ale hlavně krabů a langust, které pak prodával do hotelu nebo jednotlivým zákazníkům, kteří si je u něho objednali. Vypadalo to ale, že mu to zatím vychází.

Se svým tmavomodrým námořnickým rolákem, holínkami, černou kudrnatou kšticí a náušnicí v uchu působil skutečně velkolepým dojmem. Povídalo se, že jeho rodiče byli cikáni a soudě podle jeho zjevu a zvyků to mohla být i pravda. Biggles jeho chalupu nikdy neviděl, ale bylo mu řečeno, že bydlí sám v rozpadající se chatrči hned za vzdálenějším koncem vesnice kus od posledních domů. Biggles ho několikrát potkal na pláži a shledal, že je, jako ostatně tolik lidí žijících o samotě, spíš skoupý na slovo, ale vždy zdvořilý. Znal dobře pobřeží, zvyky ryb ve svých vodách i místní počasí.

Byla tu ovšem také obvyklá vesnická hospoda, zcela typická a nesoucí jméno V náručí rybáře. Biggles vevnitř nikdy nebyl, protože pro to neměl žádný důvod, ale setkal se s člověkem, který tu hospodu vedl, s takovým korpulentním kníratým typem jménem Hardy, který postával ve dveřích s palci v otvorech pro paže u vesty,

na níž visel řetízek od hodinek, příliš masivní na to, aby byl z pravého zlata.

Věra Harringtonová bydlela v rozkošné starobylé chalupě s doškovou střechou nazvané velmi přiléhavě, protože to byla došková chalupa a prý jedna z těch nejstarších ve vesnici, Došková chalupa.

Biggles již navázal kontakt a dobře vycházel s úřednicí místní poštovní pobočky, slečnou Haywardovou. Tady pobočka sloužila také jako vesnický obchod, kde se dala zakoupit zajímavá paleta nejrůznějšího zboží a tím se zcela logicky stala střediskem místních klepů. Novinky takového druhu byly samozřejmě mnohem důležitější než nějaké události, ke kterým docházelo ve zbytku světa. Ale pro cokoli jenom trochu mimořádného bylo třeba jet až do Trura. To pro ty, kdo neměli žádný vlastní dopravní prostředek, představovalo dvě míle pěšky k hlavní silnici, kde jezdil autobus jenom dvakrát denně.

Na krátkou návštěvu sem přijížděl také pár pravidelných hostů. V neděli ráno sem odněkud dojížděl na bicyklu kurát, aby odsloužil mši v kostele. Projel tudy v poštovním autě pošťák doručující poštu do obchodu. V poněkud větších intervalech tudy projel na své služební objížďce policista na motocyklu. Vždycky se tady nezastavil, pravděpodobně proto, že tady neměl nic na práci. Dvakrát týdně se před obchodem zastavila dodávka pojízdné prodejny, aby nabídla chléb, maso a ryby. Časně ráno přijížděl mlékařský vůz, aby vyzvedl mléko z blízkých farem. Všechno to bylo takové příjemné a spořádané. A počasí zůstávalo teplé a pěkné.

Kromě té paní na poště, se kterou se Biggles seznámil, když tam šel odeslat slíbené pohledy, mluvil

pouze s jedním místním obyvatelem, lékařem v důchodu, Augustem Vennerem, který bydlel sám v domě, jehož zahrada paralelně sousedila se zahradou staré Doškové chalupy. Byl to stařičký pán, který zřídkakdy vycházel ven a který, jak se Biggles domýšlel, nebyl u sousedů právě v oblibě. Podle majora Payna strávil většinu svého života jako závodní lékař jedné dřevařské firmy v Britské Guianě. O svých zkušenostech také napsal knihu. Teď ho zkroutily revma a Biggles ho viděl, šedivého a skoro zlomeného do pasu, jak hopsá pomocí dvou berlí po své zahradě. Párkrát s ním nad jeho brankou ubíjel čas a shledal, že je docela společenský, ne-li dokonce přívětivý.

Když se o tom později zmínil majoru Paynovi, dozvěděl se příčinu doktorovy neoblíbenosti. Měl totiž nějaký komplex co se týče té Květinové výstavy. Pronesl na její adresu pár hrubých výroků a odmítal se jí nadále zúčastňovat údajně prý proto, že je zkorumpovaná. Pravidla soutěže totiž připouštěla pouze doma vypěstované květiny a zeleninu. A pan doktor tvrdil, mezi jiným, že aby získali nějakou cenu, někteří lidé ve vesnici a ve vesnicích okolních, které se směly zúčastňovat, jezdili za vzdálenými profesionálními zahradníky a kupovali vysoce kvalitní rostliny, aby je potom vydávali za své vlastní výtvory. Major přiznával, že na tom může být i něco pravdy pokud se minulosti týče, ale v současné době se už podobným praktikám učinila přítrž. V jiných vesnicích se ostatně něco podobného stává také. Jenom starý pán odstoupil ze soutěže ve zlém a stal se z něho jakýsi samotář. Byla to škoda, protože stařičký doktor byl v každém smyslu džentlmen. Ale už se nedalo nic dělat. Starala se o něho

jakási paní Chandlerová, která k němu chodila ráno, aby mu uklidila a navařila.

Jelikož si Biggles vlastně mohl kupovat své cigarety v malém hotelovém baru, do vesnice se dostával jen zřídkakdy a místní drby ho vůbec nezajímaly.

Vypěstoval si takovou denní rutinu. Nejdříve si po ránu zaplaval v moři. Potom se nasnídal. Potom šel po celé dlouhé pláži a brodil se bosýma nohama mezi skalisky prozkoumávaje to, co tam odliv na hladině všelijakých louží zanechal. Po obědě pročetl noviny, které už tou dobou dorazily a pak šel trávit siestu na terasu pozoruje po zbytek dne moře. Obvykle před západem se k němu připojil kapitán Gower se sklenkou rumu v ruce a spoustou zajímavých historek ze svých dobrodružných cest po moři.

Biggles neviděl žádný důvod, proč by mu měl prozradit své pravé zaměstnání a tak o něm pomlčel.

Tak taková byla situace, když náhle klidem vesnice a hotelu otřásla událost, která sice zprvu zanechávala Bigglese chladným, ale na tu malou komunitu měla takový dopad, jaký lze očekávat, když zničehonic zvedne svou proradnou hlavu smrt.

3. kapitola

DO POLSTOWA PŘICHÁZÍ SMRT

Ačkoliv o ničem neměl ani tušení, prvním signálem, že se něco stalo, byl příjezd policejního automobilu se třemi policisty, šéfsuperintendantem, seržantem a místním okrskářem, kterého znal od vidění. V okamžiku, když zastavili u hotelu, věšel si právě plavky na zábradlí terasy, aby rychle na prudkém slunci uschly. Moc si jich nevšímal v domnění, že jde o zdvořilostní návštěvu. Ale jak plynul čas a policisté, kteří vešli do hotelu, se stále ještě nevraceli, začal být zvědavý, jestli je za tím něco víc, než původně myslel. Ale ani v nejhorším případě si nepředstavoval nic horšího, než nějakou ztrátu nebo možná krádež.

Když se policie objevila, měla s sebou Paula Gravesona. Za nimi šel chlapcův otec, značně rozčilený a jeho matka, která plakala a byla na pokraji hysterického záchvatu. Potom policejní vůz odjel a v něm i Paul. Rodiče se překotně vrátili zpátky do hotelu.

Biggles si zapálil cigaretu a čekal na nějaké vysvětlení celé té podivné záležitosti, i když se jedno ihned nabízelo zcela automaticky, totiž, že se ten hoch stal účastníkem dopravní nehody.

Vysvětlení ale přinesl kapitán Gower. I on vypadal podrážděně a aniž si to zjevně uvědomoval, měl stále ještě v ruce svůj ubrousek.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles zběžně, ale s odstínem mmvitelné zvědavosti.

„Jde o Věru Harringtonovou.“

„Co je s ní?“

„Je mrtvá.“

„Chcete říct, že měla nehodu?“ Pro Bigglese taková náhlá smrt mladé, aktivní a zřejmě i zdravé dívky nemohla znamenat nic jiného než autonehodu.

„Jak se to stalo a kde?“

„Jak se co stalo?“

„Ta nehoda.“

„Já jsem o žádné nehodě nic neříkal.“

„Tak o čem to mluvíte?“

Kapitán Gower se zatvářil tajuplně a pak vrhl na Bigglese významný pohled: „Alespoň policie si nemyslí, že to byla nějaká nehoda!“

Biggles vypadal zmateně. „Na co to narážíte, člověče? No tak ven s tím!“

„Vypadá to, že existují pochybnosti o tom, jak to děvče zemřelo.“

„A co s tím má společného Paul Graveson?“

„No proč si asi myslíte, že si ho policie odvedla?“

Biggles zůstal na Gowera udiveně zírat. „Přece mi nechcete namluvit, že byla – zavražděna!“

Gower zachmuřeně přikývl. „To je ono.“

„Jak ji zabili?“

„To si ještě policie není jistá.“

„Nechápu. Nemohl byste mluvit jasněji? Pokud bylo to děvče zavražděné, tak jak o tom mohou být nějaké pochybnosti? Musely tam být přece nějaké znaky násilí!“

„Předpokládám, že policie nic takového ještě nenašla.“

„Tak proč se mluví o vraždě?“

„A co jiného by to asi tak mohlo být? Policie si mladého Gravesona odvezla do Trura k výslechu. To by vám mělo napovědět, jakým směrem asi vedou vyšetřování. Já jsem vždycky věděl, že ten kluk nestojí za nic!“

„Takhle mluvit je předčasné. Proč ho podezřívají?“

„Protože to vypadá, že byl posledním člověkem, který ji viděl naživu.“

„Jak to?“

„Byl v Doškové chalupě včera pozdě v noci.“

„A co ta žena, která s Věrou bydlela – ta její hospodyně, nebo co?“

„Co s ní má být?“

„Copak ta v domě nebyla?“

„Myslíte slečnu Lewisovou. Ano, ta tam byla, ale říká, že šla do postele krátce poté, co pustila dovnitř Paula. Tehdy byla ještě Věra v pořádku. Celý den jí vůbec nic nebylo. Tvrdí, že když odcházela do svého pokoje nahoře, tak tam Paul pořád byl a bavil se s Věrou. Když jí ale ráno přinesla šálek ranního čaje, tak ji našla ležet na podlaze mrtvou.“

„Kde?“

„V jejím pokoji. Slečna Lewisová si myslela, že se něco muselo stát, protože když přišla dolů, tak uviděla, že lampa v obývacím pokoji ještě svítí, že hořela celou noc. A světlo ve Věřině ložnici také svítilo.“

„Co potom slečna Lewisová dělala?“

„Letěla naproti na poštu a pověděla to paní Haywardové. Ta zavolala pro policii a doktora. Bože můj! To jsou věci, na tak tichém místě jako je tohle!“

„Od koho jste dostal všechny ty informace?“

„Právě mi to řekli Paynovi. Nikdo tady o ničem jiném nemluví.“

„To si umím představit.“

Vtom se objevil major Payne. Také vypadal, zcela logicky, rozrušeně a uštvaně. „Tohle je tedy moc pěkné,“ mumlal si ponuře. Potom pohlédl na Bigglese. „Víte o tom, že našli Věru mrtvou?“

„Kapitán Gower mi to právě řekl. Co o tom víte vy?“

„Paula odvezli do Trura, aby učinil prohlášení. Potom se policie vrátí a bude každého vyslýchat. Mezitím nikdo nesmí opustit hotel.“

Bigglese to nyní začínalo víc zajímat. „Nějak mi uniká logika toho všeho. Podle Gowera na těle nebyly žádné známky násilí?“

„To je pravda.“

„Tak proč celý ten poprask? Na tom, že najednou někdo zemře, není vůbec nic neobvyklého.“

„To se týká většinou starých lidí.“

„Ne nezbytně.“

„No, ale já nemohu uvěřit, že by najednou děvče Věřina věku, zdravé jako ryba a ani den v životě nemocná, najednou padla mrtvá. Policie tomu ostatně také nevěří. Ne, ona přirozenou smrtí nezemřela.“

„A co takhle nějaká nehoda?“

„Jak by mohla v tak malém domku mít nějakou nehodu, když tam není ani elektřina, ani plyn? Ze schodů nespadla a i kdyby, takový pád by ji asi sotva zabil. A byly by tam nějaké stopy. Našli ji ležet na zemi v jejím pokoji.“

„Tak jaké je tedy řešení?“

„Může být jenom jedno. Někdo ji nějak někdy zabil.“

„No dobře, byla tedy zabita, ale jaký byl motiv? Lidé velmi zřídka páchají vraždu bezdůvodně. Měla nějaké drahocenné šperky?“

„Myslím, že ne. Nikdy jsem na ní žádné neviděl.“

„Mívala v tom domku větší částku peněz?“

„Moc toho neměla. Vím to proto, že to často říkávala. Její matka, která zemřela asi před rokem, jí zanechala tolik, aby slušně vyžila, ale jinak nic, kromě toho domku, ve kterém žila. Podle doktora byla Věra už hodně hodin mrtvá, když ji prohlížel. Pořád měla na sobě ještě ty šaty, co nosila poslední večer, takže musela zemřít přes noc, ještě než odešla nahoru do postele.“

„Co udělali s tělem?“

„Odvezli jej do Trura na pitvu.“

„A co na to říká Paul? Přiznal se k tomu, že tam ten večer byl?“

„To nemohl popřít. Slečna Lewisová ho pustila dovnitř. To bylo v deset hodin. A navíc tam ještě nechal svoje rukavice. Policie je sem přivezla a ukázala mu je. Dosvědčil, že jsou jeho. Musel je v té Doškové chalupě zapomenout.“

„Jak tu zprávu přijal?“

„Právě končil snídani, když přišla policie. Odvedli jej do mé kanceláře, aby nemuseli mluvit před ostatními hosty. Vypadal šokovaně, naprosto ohromený, když mu řekli, že je Věra mrtvá. Zmohl se jedině na to, že vykřikoval: ‚Tomu nevěřím. Věra mrtvá.‘ Vypadal jako že to není schopen pochopit. Když na to přijde, já vlastně také ne. On přísahá, že byla naprosto normální a když od ní odcházel, tak měla tu nejlepší náladu.“

„Proč do toho domu šel mimochodem v té době? Nebylo to na návštěvu poněkud pozdě?“

„Říká, že ho čekala. Že na tom nebylo nic divného. Mohl tam jít kdykoli. Často ji doprovázel domů v jedenáct hodin večer a později, když u nás byla na večeři.“

„Předpokládám, že jeho vztah k ní byl, nebo chtěl, aby byl, více než jenom přátelský?“

„Nedělal žádné tajemství z toho, že je do ní bláznivě zamilovaný. Navrhl ji dokonce, že si ji vezme, ale odmítla ho, protože je prý pro něho příliš stará. Bylo jí čtyřiadvacet, i když na to nevypadala. To ale bylo samozřejmě ještě předtím, než se zasnoubila.“

„Ale ne! Tak ona byla zasnoubená?“

„Ano. S nějakým námořním důstojníkem, se kterým se znala celý život.“

„Paul o tom věděl?“

„Samozřejmě. Nosila snubní prstýnek.“

„Jak to snášel?“

„Vypadalo to, že jí to nemá za zlé. Zůstali nejlepšími přáteli.“

„Kde je tenhle důstojník teď?“

„Domnívám se, že je na moři na své lodi.“

„Má Věra nějaké příbuzné, kterým oznámili, co se jí stalo?“

„Pokud je má, tak se před námi o nich nikdy ani slovem nezmínila.“

„Byl jste v kanceláři, když tam vyslýchali Paula?“

„Ano. Superintendent už měl prohlášení od slečny Lewisové a paní Haywardové z pošty.“

„Co na to Paul?“

„Povídal tohle: pozdě odpoledne odjel do Trura, aby koupil otci tabák, protože kouří značku, kterou tady ve vesnici neseženete. To je pravda, protože tabák skutečně přinesl a doma jej dal svému otci. Říkal, že chtěl, aby Věra jela s ním, ale ta odmítla, protože prý měla ještě na práci něco, co nějak souviselo s tou květinovou soutěží. Ve Truru doplnil benzín a koupil Věře krabici čokoládových bonbónů, které měla obzvlášť ráda. Cestou zpátky se zastavil v zahradnictví, aby jí koupil nějaké květiny.“

„Proč květiny? Copak Věra neměla žádné kytky ve svojí zahradě?“

„Žádné co by stály za řeč.“

Kapitán Gower se přidal: „Rozhodně by to nebylo totéž. I když má žena ve své zahradě květiny, to jí nezabraňuje v tom, aby se cítila polichoceně, když jí muž nějaké dá.“

„Dám na vaše slova,“ odpověděl mu Biggles. „Pravděpodobně víte o těhle záležitostech více než já.“

Major Payne pokračoval: „Paul tvrdí, že jí ty dárky nedal, když projížděl kolem cestou domů, protože už bylo pozdě a on se chtěl ještě před večeří vykoupat. Věře řekl, že jí přiveze nějaké bonbóny, takže věděla, že se dříve nebo později ukáže, to je jedno kdy.“

„Kdyby jí je tam nesl později, znamenalo by to, že na sebe budou mít více času.“

„Zajisté. To také mohl být jeho záměr. Když se vrátil zpátky do hotelu z Trura, tak s sebou nevzal ani ty bonbóny ani ty květiny. Nechal je v autě. Po večeři je pak vzal s sebou a já jsem ho sám viděl odcházet. Podíval jsem se kolik je a bylo právě po půl desáté. Také jsem se o tom zmínil.“

„Jel k ní autem?“

„Ne. Superintendant se ho na to také ptal. Řekl, že to nestálo za to. K Doškové chalupě je to kousek. Kromě toho byl pěkný večer a on měl pocit, že by si rád trochu protáhl tou procházkou kostru. Slečna Lewisová mu otevřela a poznamenala, že právě jde do postele. Chodila spát pravidelně do deseti hodin. Paul říká, že už ji potom neviděl. Zůstal a bavil se s Věrou asi tak půl hodiny. Dala mu sklenku sherry a sama jednu vypila. To bude asi pravda, protože slečna Lewisová řekla policii, že když sešla ráno dolů, ty skleničky byly stále ještě na stole. Stejně tak ty čokoládové bonbóny a růže. Paul tvrdí, že oba si vzali jeden nebo dva. Když odcházel, tak ho doprovodila ke dveřím. Její poslední slova byla, že dá ty růže do vázy a pak půjde spát.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Odešel z toho domku pár minut po deseti třiceti.“

„To by odpovídalo, pokud říká, že zůstal u Věry jenom půl hodiny. Jak dokáže určit tak přesně dobu, kdy odešel?“

„Na to se ho superintendant také ptal. Říkal, že to bylo proto, poněvadž Věra se najednou začala o čas zajímat a on to pochopil jako narážku, že už je tam dost dlouho. Podíval se na hodinky a viděl, že je půl jedenácté. Téměř ihned nato odešel a do hotelu přišel v deset čtyřicet. Šel rovnou do postele. Jeho rodiče to potvrzují, protože na něho čekali, až se vrátí a všichni šli nahoru společně.“

Biggles odklepl popel z cigarety.

„Pokud je Paulův popis pravdivý, tak bude jednoduché to všechno potvrdit. A pitva by měla vyloučit

jakékoli tajemství. Mně osobně to připadá jako infarkt myokardu.“

„Doufám, že máte pravdu, protože jinak to vypadá, že ten hoch bude muset zodpovědět pár obtížných otázek,“ odpověděl škrobeně kapitán Gower.

Biggles se zamračil. „Na co narážíte?“

„No – totiž –“

„Chcete snad naznačit, že ji Paul zavraždil?“

„Tak mi to připadá.“

„Jste proti němu zaujatý. Nemáte toho hocha rád.“

„Máte pravdu. Nemám. Jak mluví se svou matkou mě tak někdy popuzuje, že bych ho docela seřezal!“

„To jak mluví se svou matkou ho ještě nedělá vrahem.“

„Takže vy si nemyslíte, že to udělal?“

„Vražda se ještě musí prokázat. Pokud to bude vražda, kde budeme hledat nějaký motiv? Paul byl do té dívky zamilovaný, nebo si alespoň myslel, že je, což ostatně vychází nastejno. Můžeme tomu třeba říkat telecí láska, ale hoši v tom věku to snášejí velmi těžce.“

„Jestli si to vzal tak těžce, tak by motivem mohla být i žárlivost?“

„Žárlivost na koho nebo na co?“

„Kvůli tomu Věřině zasnoubení.“ Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, to by nestačilo.“

„Proč ne?“

„Tam, kde je motivem vraždy žárlivost, nemusíte po jejích stopách vůbec pátrat. Žárlivý muž zabíjí ve vášni a hněvu, obvykle po nějaké hádce. Může svou oběť zastřelit, probodnout, nebo uškrtit, nebo použít své pěsti, nebo třeba sáhnout po té první zbrani, která mu přijde

pod ruku. A tímhle způsobem se nedá nikdo zabít, aniž byste nechal jasné stopy toho, jak jste to udělal.“

„Policie ale zjevně nic takového nenašla,“ vložil se do toho major Payne.

Biggles pokračoval. „Kdyby tam bývalo došlo k nějaké hádce, tak by došlo také ke křiku. Kdyby došlo k nějakému zápasu, nebo volání o pomoc, jako by zcela přirozeně volala ta dívka, kdyby byla napadena, tak v tak velikém domku by to musela nepochybně slečna Lewisová slyšet, totiž kdyby nebyla úplně hluchá, nebo velmi tvrdým spáčem. Povězte mi ale, a byly tam nějaké stopy po vloupání do toho domku?“

Major Payne odpověděl: „Ne. Slečna Lewisová říká, že když sešla dolů, tak zjistila, že je všechno zamčené jako obvykle. Dveře na závory, okna zamčená a tak dále. Věra, protože chodila spát jako poslední, na to vždycky dohlédla sama.“

„Co takhle nějaký jed?“ zamumlal kapitán Gower.

„Ten by nezanechal žádné stopy, rozhodně ne vnější stopy na těle.“

„Jakým způsobem by ho požila?“

„Možná v tom sherry.“

„Nesmysl. Bylo to přece Věřino sherry. Jako hostitelka ho nalévala sama. Je velice těžké si představit, že by k němu měl přístup kdokoli jiný, kromě slečny Lewisové, samozřejmě, ale v takovém případě by ovšem Paul dostal také svou dávku.“

„A co ty čokoládové bonbóny? Nezapomínejte na to, že si je vzal Paul domů před tím, než je odnesl Věře.“

„Chcete snad tvrdit, že je otrávil?“

„Udělat to mohl. Příležitost k tomu měl.“

„Ale no tak, zadržte okamžik, námořníku," nesouhlasil s ním jemně Biggles.

Odklepl popel z cigarety a pokračoval: „Neměl byste dělat takové uspěchané závěry bez jediného zlomku důkazu, který by je podpořil. Tady jde o život člověka. Vražda jedem není metoda používaná při spontánním rozhodnutí zabít. To je výsledek dlouhé úvahy a pečlivého plánování. Je sice možné, aby lidé chodili po světě se zbraní nebo nožem v kapse, ale ne s jedem. Člověk, který uvažuje o takovémto způsobu zločinu, musí nejdříve tu osudnou dávku odněkud získat a to není vůbec jednoduché. Musí pocházet ze zdroje, ze kterého k němu zpět nevedou žádné stopy, a to znamená vědomou, chladnokrevnou úvahu připravenou předem. Copak si dovedete představit Paula Gravesona, jak se chová takovýmhle způsobem, tak otevřeně otrle a necitelně? Já tedy ne.

Předpokládaje, že by však byl schopen vymyslet a vykonat takový zavrženíhodný plán, copak by byl takový blázen, aby na to šel tak veřejně a trousil stopy nalevo napravo, aby každý věděl, že se chystá navštívit Věru a je si přitom vědom toho, že ho dovnitř vpustí slečna Lewisová? To mi nějak nedává smysl. A co se toho týče, tak vlastně máme jenom tvrzení slečny Lewisové o tom, co dělala. Jak dlouho už byla u Věry?"

Major Payne odpověděl: „Celý život. Vychovávala ji už jako nemluvně. Zamilovala si to děvče jako svoje vlastní. Je z toho skoro šílená. Na ni vůbec nemusíme myslet, ta je absolutně mimo."

„Asi máte pravdu. Ale nepřehlížejte fakt, že taková láska je schopná téměř šílené žárlivosti."

Biggles uhasil svou cigaretu. „Vzhledem k tomu, jak málo informací máme, trochu příliš spěcháme. Navrhuji, abychom tohle téma vypustili do té doby, než policie bude mít důkazy o tom, co způsobilo smrt té nešťastné dívky.“

Major Payne souhlasil. „Paul má někdy podivné způsoby, ale nevypadá na typ, který by dokázal zabít cokoli většího než motýlek.“

„Toho, jak kdo vypadá se držet nemůžeme,“ prohlásil Biggles. „Ale tady se nám vrací policie a vidím, že mají s sebou i Paula, takže to nevypadá, že ho chtěli nechat ve vyšetřovací vazbě. Na to nemají asi dostatek důkazů.“

„Budou vyslýchat všechny lidi v hotelu,“ pronesl suše major Payne.

Biggles se pousmál. „V takovém případě doufám, že máme všichni neprůstřelné alibi.“

„Také říkali něco o tom, že prohledají Paulův pokoj,“ pokračoval major Payne. „Věřím, že chtějí ještě vyslýchat pár lidí ve vesnici.“

„Například?“

„Například třeba Micka Trelawnyho. Dneska ráno se jim ho nepodařilo zastihnout. Byl na moři a prohlížel pasti na langusty.“

„Proč zrovna jeho?“

„Přátelí se s už dlouho s Věrou a často jí nosí nějakou tu rybu.“

„Jednu dobu se ve vesnici hodně o těch dvou mluvilo,“ přiložil si významně Gower. „Lidi si zjevně mysleli, že se přátelí až příliš!“

„V takovéhle vesničce stačí, když se muž se ženou ukáží jednou nebo dvakrát pohromadě a už se o tom začne povídat," posměšně pronesl Biggles.

„Viděli ji, jak s ním vyráží za krásného počasí na moře klást návnady do pastí."

„A proč by, u čerta, s ním nemohla jet?" ptal se podrážděně Biggles. „Při vší úctě, tady je toho na práci opravdu zoufale málo."

„Já jenom opakuji to, co jsem slyšel ve vesnici," bránil se zahořkle kapitán Gower.

„Děláte hlouposti, že to posloucháte," zavrčel podrážděně Biggles.

„Mick celou noc rybařil daleko na moři," skepticky dodal major Payne.

„Kdo to říkal?" zvědavě se na něho obrátil naježený kapitán Gower.

„Nikdo, pokud já vím. Ale dneska ráno jeho loď nebyla u svého obvyklého kotviště. Ale měl bych raději už jít, kdyby mne náhodou policie hledala." Major se otočil a pomalu odcházel do recepce.

„Předpokládám, že nejdůležitějším faktorem v tomhle případě bude svědectví slečny Lewisové?" dohadoval se kapitán Gower.

„Jednak to a jednak výsledek pitvy. Ještě totiž nevíme, jak nebo proč to děvče vlastně zemřelo," připomenul mu Biggles. „Než přijde policie, aby odvedla svou práci, mohli bychom se třeba napít, ne?"



… který si přitáhl židli a sedl si proti Bigglesovi, zatímco seržant se postavil vedle s blokem v ruce…

4. kapitola

SAMÉ OTÁZKY

Tak jako zemětřesení obvykle následují více či méně silné otřesy, tak tomu bylo i ve vesnici Polstow po smrti Věry Harringtonové.

Biggles čekal v nepříjemné atmosféře ponuré deprese, která zachvátila hotel, na terase, až ho přijde policie vyslechnout. Odpočíval v lehátku, když se od hotelového zřízence dozvěděl, že Květinová výstava byla zrušena. Jak pokračovalo vyšetřování, někteří hosté se po výslechu a s dovolením policie, chystali k odjezdu. Gravesonovi se neukázali.

Konečně přišla řada také na Bigglese, aby se podrobil výslechu šéfsuperintendantem Smalleym, menším podsaditým chlapíkem s jiskrou v oku a nekompromisním výrazem ve tváři, který si přitáhl židli a sedl naproti Bigglesovi, zatímco seržant se postavil vedle s blokem v ruce. Biggles mohl snadno popsat veškerý svůj pohyb přes noc, protože seděl na terase a bavil se s kapitánem Gowerem až do jedenácti hodin, kdy se pak; oba odebrali na lože. To ostatně potvrzovalo i to, co řekl Gower, kterého policie už vyslechla.

Biggles byl zvědav, proč si ho nechali až nakonec, ale měl se to brzo dozvědět. K jeho překvapení a trochu i jemu na zlost, začal superintendant s otázkou, kterou nejméně očekával.

„Je to pravda, že patříte ke zvláštnímu oddělení Scotland Yardu?“

Biggles nadzvedl obočí, protože se o tom nikomu tady ani nezmínil. „Správně, veliteli. Ale jak to víte?“

„Řekl mi to major Payne.“

„Jak ten to ví?“

„Volal mu náměstek komisaře Scotland Yardu, který sem často jezdí a oznámil mu, že sem posílá jednoho ze svých zaměstnanců, aby se tu zotavil.“

Biggles si povzdechl. „Jak jednoduché. Měl jsem svého šéfa požádat, aby netlačil na pilu. Musím říci Paynovi, aby to hned neroztrousil.“

„Jaké je vaše oficiální poslání – pokud vám nevadí, že se ptám?“

„Já jsem detektiv-inspektor Královského letectva. Letectva proto, že se specializuji na jakékoli problémy spojené s létáním všeho druhu.“

„Předpokládám, že se budete o tenhle případ zajímat také?“

„O nic víc než jenom jako obyčejný divák. Jak víte, jsem totiž na dovolené.“

Nato superintendant projevil obvyklou mentální reakci tak často k vidění ve venkovských oblastech britského království dokonce i mezi skutečnými profesionály, když se objevilo cokoli, co mělo něco společného s Londýnem.

„To moc rád slyším,“ řekl. „My jsme třeba obyčejní venkovští balíci, ale obvykle si svoje záležitosti dokážeme vyřídit celkem správně sami.“

Biggles vypadal jako na trní. „Ale tím jsem si samozřejmě naprosto jistý! Kdo tady říká něco o venkovských balících? Já přece ne. Buďte bez starosti, já nejsem člověk, co by se vám do toho chtěl plést.“

„Promiňte, ale občas máme takový pocit.“

„Já vím. Vadí vám ta představa, že my si myslíme, že jsme chytřejší než vy. Na to zapomeňte, ten dojem, který ostatně podle mého je zcela špatný, vychází od vás, ne od nás ze Scotland Yardu.“

Superintendant změnil téma. „Jak moc jste se znal s Věrou Harringtonovou?“

„Jen od vidění. Setkal jsem se s ní tady. Ale nikdy jsem s ní nemluvil.“

„Chápu to tak, že prý tomuhle hochovi Paulovi Gravesonovi se moc líbila?“

„Vypadá to tak nějak. Ale já nevím, víte. Jelikož jsem se naučil všímat si zásadně jenom svých věcí, tak jsem se nad tím nikdy nijak vážněji nezamýšlel.“

„Tohle je čistě formální otázka. Kde jste byl včera v noci?“

Nato Biggles popsal, jak seděl na terase s kapitánem Gowerem. „Nevšiml jste si ničeho neobvyklého?“

„Ne, vůbec ničeho.“

„Nevšiml jste si tady náhodou Paula Gravesona?“

„Ne. Slyšel jsem ho jenom jak parkuje to své hlučné auto asi tak hodinu před večeří a později jsem ho viděl v jídelně. Potom jsem ho už neviděl.“

„Oslovil jste ho?“

„Ne. Měli jsme jenom málo společných věcí, o kterých bychom mohli hovořit. Ale povězte mi, protože mi stále ještě není vůbec jasné oč tady vlastně běží – slyšel jsem jenom jednu zkomolenou verzi, která podle mne je tak nesouvislá, že nedává žádný smysl. Beru to tak, že v tuto chvíli vyšetřujete smrt Věry Harringtonové jako kdyby šlo o případ vraždy. Je to pravda?“

„Pokud nedostanu pitevní zprávu, ve které bude stát, že zemřela přirozenou smrtí, tak spíš ano. Koneckonců

tady máme děvče, které v životě ani jeden den nezastonalo. Nikdy si nestěžovalo ani na nějaké bolesti, ani na jiné potíže. Až do šesti hodin včerejšího večera byla samá aktivita kolem té květinové výstavy. Ještě v deset včera večer byla ve formě a naživu. Na to máme spoustu svědků. A během hodiny byla najednou mrtvá za okolností, které nemohu nazvat jinak než podivnými.“

„Jste si tím časovým údajem jistý?“

„Potvrdil jej lékař. Odhaduje, že ke smrti došlo asi mezi desátou a jedenáctou včera v noci. Takže pokud tam podle svého vlastního přiznání byl Paul Graveson až do deseti třiceti, musela to být náhlá smrt.“

„Takže si myslíte, že s tím možná měl něco společného, že?“

„Co jiného si mohu myslet? Podezření na něho padne zcela přirozeně.“

„Kdy očekáváte tu lékařskou zprávu?“

„Měl bych mít předběžnou zprávu dozítra ráno. To už budu vědět, jestli měla nějaké srdeční potíže, nebo jestli to děvče zemřelo na otravu kyanidem.“

„Proč zrovna kyanidem?“

„Mám k tomu svoje důvody. No, myslím, že to je asi tak všechno. Už vás nebudu obtěžovat.“

„Fajn, to mi vyhovuje.“

Po chvilce váhání však superintendant pokračoval: „Mimochodem, čistě z profesionálního hlediska a výhradně mezi námi dvěma, předpokládaje, že jste si během toho pobytu tady udělal o Paulu Gravesonovi nějaký názor, pokládáte ho za člověka schopného vraždy?“

Biggles se nad tou otázkou na okamžik zamyslel. „Když už se mne ptáte, tak bych řekl, že ne. Možná

nějakého menšího trestného činu, protože někteří z těch dnešních moderních mladých lidí, kteří to ani za něco takového nepovažují, berou zákon na lehčí váhu, než jsme ho za našich časů brávali my. Ale většinou, až na pár občasných výjimek, i pro ně vražda znamená konec legrace.“

Nato vytáhl superintendant něco, co bezpochyby považoval za trumfové eso. Sáhl do kapsy a ukázal malou skleněnou dózičku se skleněnou zátkou. „Tak jak byste si asi vysvětlil tohle?“

„Co je to?“

„Kyanid. Je toho tady dost na to, aby to odrovnalo celé stádo slonů.“

Biggles se nemohl ubránit tomu, aby se mu na tváři neobjevil překvapený výraz.

„Kde jste to našel?“

„V pokoji Paula Gravesona, zabalené do kousku hadříku úplně dole v jedné zásuvce.“

„Nikdo, kdo má zdravý rozum, by přece nenechal něco takového jen tak někde ležet. Už jenom ten plyn, který to vydává, dokáže člověka přivézt do bezvědomí.“

„Třeba měl nějaký dobrý důvod, proč se mu vyplatilo to ukrývat?“

„Pokud mám pravdu, když hádám důvod, který máte na mysli, superintendante, tak by to určitě nebyl takový blázen, aby to schovával ve svém pokoji. O tom, že to patří právě jemu, nejsou žádné pochybnosti?“

„Naprosto žádné. Sám říká, že je to jeho. Má to také nápis jeho rukopisem. Hydrokyanidová kyselina, abych byl přesný.“

„Vysvětlil vám, proč něco takového má normálně u sebe v pokoji?“

„Tvrdí, že to má už celá léta. Vysvětluje to tím, že ten jed potřebuje na motýly a všelijaký ten hmyz, který chytá a kyanid dává na dno nádobky, ve které je tím způsobem usmrcuje.“

„To je docela možné. Známe ho jako velkého lovce hmyzu a víme, že se do takových nádob kyanid skutečně používá. Ale jak se k němu vlastně dostal? Na to, aby si jej koupil, potřebuje přece povolení a v tom případě o tom musí být někde záznam?“

„Tvrdí, že si ho vyrobil sám.“

„To jak víte není nijak zvlášť obtížné. Dá se získat ze spousty rostlin, mandlí, vavřínu a jiných druhů. Je silně cítit po mandlích.“

„Já bych se ale vsadil, že to je ta látka, která zabila Věru Harringtonovou! Jedno zrnko a smrt nastává prakticky okamžitě.“

„Jen abyste třeba sázku neprohrál.“

Superintendant vypadal překvapeně. „Vy stále ještě věříte, že je Paul Graveson nevinný?“

„Jak nevinný?“

„Že nezabil Věru Harringtonovou.“

„Ale že byla skutečně zavražděna je samozřejmě ještě třeba dokázat, ne? Z toho důvodu já bych ještě nedělal žádné závěry, superintendante.“

„Ale ta látka ve skleněné dózičce.“

„Ve skleněné dózičce je to zcela něco jiného než v těle Věry Harringtonové, ne?“

„Přinesl tomu děvčeti čokoládovou bonboniéru a kytici růží. Slečna Lewisová tvrdí, že je viděla. Ráno, když sešla dolů, byla ta bonboniéra otevřená a některé z bonbónů byly už snědené. Vypadá to, že je to děvče jedlo a současně dávalo růže do vázy.“

„Kde jsou ty bonbóny teď?“

„Na našem ústředí, kde je právě analyzují.“

„Tak dobrá, veliteli. Já jsem vám řekl, co si o tom všem myslím. Je to váš případ, ne můj.“

„Nemyslíte, že to je dost důkazů na to, abychom mladého Gravesona vzali do vazby?“

„Ne, to si nemyslím, veliteli,“ odpověděl Biggles upřímně. „Ale kdybych byl na vašem místě, tak bych měl pocit, že musím jednat velice opatrně, dokud neuvidím na stole zprávu od soudního patologa. Pokud má to děvče v žaludku kyanid, tak na něj samozřejmě přijde. A to dá tomu vašemu případu zcela jistě jinou podobu.“

„Mezitím nám ten ptáček ale může uletět!“

„Pokud to udělá, tak daleko neuletí.“

Superintendant na Bigglese zvědavě pohlédl. „Máte na tom mladém Gravesonovi nějaký zájem?“

„Absolutně žádný.“

„Tak proč jste si tak jistý, že on to nebyl, kdo to děvče zabil?“

„To jsem nikdy neřekl. Nejsem si vůbec jistý, že to neudělal. Nejsem si jistý ničím. Jenom prostě vyjadřuji svůj názor, že asi na otravu kyanidem to děvče nezemřelo. Jak jste sám před chvílí řekl, kyanid zabíjí téměř okamžitě. Věra byla ale v pořádku, když Paul odcházel.“

„Na to máme jenom jeho tvrzení.“

„Tak to řekněme takto. Pokud a kdyby Paul tomu děvčeti dal dávku kyanidu – je jedno jakým způsobem – jak je možné, že ještě byla schopná po jeho odchodu obejít dům a zamknout za ním? Mohla to udělat jenom ona, protože slečna Lewisová už byla v posteli. Alespoň tak rozumím tomu, co sama tvrdí.“

„To je fakt.“

„Ale nezapomínejte, jak vy sám říkáte, že na to máme jenom její tvrzení. Předpokládaje že je to pravda, a já to nijak nezpochybňuji, tak to znamená, že mohla zamknout jedině sama Věra. Byla by bývala schopná to udělat, kdyby jí býval Paul dal dávku kyanidu?“

Superintendant pohlédl Bigglesovi ostře do očí. „Chápu, co myslíte,“ pronesl potom pomalu, přičemž schoval kyanid zpátky do kapsy. „V tom jste se trefil.“

„Co se děje v té Doškové chalupě teď?“

„Slečna Lewisová tam zůstane jenom tak dlouho, aby uklidila a dala na nábytek potahy proti prachu. Jak jen to bude možné, tak odjede do Trura, kde žije její sestra. To se mi docela hodí, bude alespoň po ruce, kdybych ji potřeboval. No, už ale musím jít. Ještě musím navštívit dva lidi. Ten starý doktor – jak se jmenuje, který bydlí hned vedle Věry, byl ještě v posteli, když jsem tam přijel. A je tu ještě jeden chlápek. Trelawny. Něco jako rybář. Když jsem přišel do té chatrče, kde bydlí, tak byl ještě na moři. Prý byl venku na moři celou noc. Třeba si něčeho všiml. Pochopil jsem, že se s Věrou velice dobře znali?“

„Věřím, že spolu dobře vycházeli. Občas jí nosil nějaké ryby a občas, jak jsem slyšel, si s ním vyrazila na ryby.“

„Rád si poslechnu, co na to on.“ Superintendant ale pořád ještě váhal s odchodem. „Ještě vás něco napadá, co se tohohle případu týče?“

„Ale jděte, veliteli, vy přece ode mne žádnou pomoc nepotřebujete,“ zamručel Biggles se zábleskem v oku.

„To je sice pravda, ale já jsem vždycky připravený připustit, že dvě hlavy jsou někdy lepší než jenom jedna.“

„Přirozeně, když už jsou na místě činu, tak tomu logicky budu věnovat trochu přemýšlení. Ale nechtěl bych, abyste měl pocit, že se vám do toho nějak –“

„Toho si nevšímejte. Co si o tom upřímně myslíte?“

„Tak dobrá. Ale nezapomínejte, že jste mne o to požádal vy sám. Jsou zde dvě nebo tři drobnosti, které mi připadají velmi podivné. Často jsem získal nějaké vodítko, když jsem se soustředil na něco neobvyklého, jakkoli nepodstatné to mohlo na první pohled vypadat. Tím mám na mysli cokoli, o čem by se dalo říci, že se liší od takové té představy o normálním lidském chování.“

„Vy jste si něčeho takového všiml?“

„Zajisté. Jen si vezměte například jenom ty čokoládové bonbóny. Opravte mne, pokud se mýlím, ale jestli tomu dobře rozumím, tak slečna Lewisová ve své výpovědi uvádí, že našla tu bonboniéru na stole s odkrytým víkem.“

„Správně.“

„No a mně připadá velmi zvláštní právě tohle, protože většina lidí, když dojí bonbóny z bonboniéry, vezme víko a krabici zavře. Věra to ale neudělala. Nechala víko ležet vedle, a já se ptám, proč asi?“

„Bonbóny se analyzují.“

„To jste mi řekl. Podle toho, co mi říkal Payne, tak poslední, co Věra Paulovi řekla bylo, že ty růže dá do vázy, totiž ty, co jí přinesl, ještě než půjde spát. Udělala to?“

„Začala, ale nedokončila to. Vzala skleněnou vázu s vodou a položila ji na stůl vedle těch bonbónů. Pár těch růží naaranžovala do vázy, ale zbytek ležel rozházený na stole.“

„Takže se nabízí otázka, proč tu práci nedokončila, když už ji dělala? Mně to připadá, jako když byla vyrušená. Našli ji nahoře. Proč tam vůbec chodila? Stalo se snad něco, co ji přimělo, že šla nahoru? Byla to příčina toho, že musela nechat toho, co právě dělala? Šla tedy nahoru, to víme pozitivně. Ale dolů už se nevrátila. Proč? Protože nemohla. Buď byla mrtvá nebo právě umírala, protože smrt musela určitě udeřit právě v tu chvíli. Byla schopná jít nahoru a když vyšla nahoru, tak měla evidentně v úmyslu se zase vrátit dolů, jinak by bývala dole zhasla světlo. Velmi pravděpodobně by také asi dokončila to aranžování květin, protože by je asi sotva jen tak nechala ležet celou noc na stole, přičemž by také asi zavřela tu bonboniéru.“

„Ano, to všechno zní rozumně.“

„V ložnici, pokud vím, bylo také světlo. To ona rozsvítila tu lampu?“

„Ne. To udělala už slečna Lewisová. Dělala to každou noc, když šla nahoru spát. Věra často četla v posteli, takže jí všechno připravovala.“

„Aha. Potom si ale musíte zodpovědět otázku, proč šla nahoru ještě předtím, než byla se vším hotova, aby mohla jít spát? Zjevně už zamkla a zbývalo tedy jenom dodělat ty růže a zhasnout lampu. Proč to ale neudělala?“

„Nejlogičtější vysvětlení je, že něco uslyšela a šla se podívat nahoru, co to bylo.“

„To by mohla být odpověď. Ale co slečna Lewisová? Copak ta by neslyšela to samé?“

„Říká, že neslyšela vůbec nic. Její sluch je ale v pořádku a noc byla absolutně tichá.“

„Ale přesto, jak říkáte, veliteli, Věra mohla něco slyšet. Možná alternativa je také to, že šla nahoru, aby

něco přinesla. Co to bylo? Co by asi tak mohla v tuhle noční hodinu potřebovat? Ať už ale důvod byl jakýkoli, muselo to být velice naléhavé, jinak by nepřestala uprostřed toho, co právě dělala. Zjistěte, co to bylo, veliteli, a budete na půl cesty k vyřešení vašeho problému.“

„Možná máte pravdu. Ale jak mám zrovna tohle zjistit? Neexistuje tady ani drobet pouhého náznaku.“

„Něco tady být musí. Je na vás, abyste to objevil. Věra nepřestala uprostřed toho, co dělala, jenom tak. Tam někde leží odpověď.“

Přišel major Payne. Obrátil se k superintendantovi a povídá: „Je tady nějaká žena a chce s vámi mluvit, jestli tady ještě jste.“

„Kdo to je?“

„Paní Chandlerová.“

„Myslíte hospodyni doktora Vennera? S tou jsem mluvil dneska ráno.“

„Správně.“

„Netušíte proč se mnou chce mluvit?“

„Ne. Nechce to říct. Ale tvrdí, že má vzkaz od doktora Vennera, takže to asi bude mít co dělat s Věrou. Doktor by přišel sám, ale necítí se dobře.“

„V tom případě bych ji radši měl přijmout. Kdybyste ji sem rovnou přivedl, prosím vás.“

Major Payne odešel.

Seržant vytáhl notes.

„Chcete, abych odešel?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Jestli chcete slyšet co má na srdci, tak zůstaňte.“

5. kapitola

TRELAWNY

Během pár minut byl majitel hotelu zpátky s prsatou mladou ženou, která se netvářila vůbec nadšeně, že ji poslali dolů s kopce v takový parný den. Měla na sobě ještě své pracovní šaty.

„Chtěla jste se mnou mluvit?“ pomáhal jí superintendant.

„Já ne. To doktor mě sem posílá se vzkazem.“

„Jak se jmenujete?“

„Emily Chandlerová.“

„A vy pro doktora Vennera pracujete, nemýlím se?“

„Správně. Chodím tam jenom ráno, jak sem vám říkala, když ste se u nás stavil.“

„Jaký to má být vzkaz?“

„Já sem vám řekla, že doktor eště spí, když ste k nám prvně přišel.“

„To je pravda, to jste říkala.“

„Když sešel dolu, řekla sem mu co se stalo a že ste jako byl u nás za nim.“

„Chcete říci, že jste mu pověděla o smrti Věry Harringtonové?“

„Ano.“

„Bylo to poprvně, co se o tom dozvěděl?“

„Ano.“

„Hm. Tak pokračujte.“

„Povídal, že mu to něco připomnělo a myslel si, že byste možná rád věděl, že včera v noci byl v Doškový chalupě Trelawny.“

Všichni přítomní se zarazili.

„Jak to ví?“ zeptal se po chvilce superintendant.

„Viděl ho.“

„Kolik to bylo hodin.“

„Tři hodiny ráno.“

„Kolik!“

„Tři hodiny ráno.“

„Skutečně?“ pronesl zvolna superintendant. „Je si tím úplně jistý?“

„Docela jistý.“

„Jak k tomu došlo? Co dělal doktor ve tři hodiny dneska ráno?“

„No, bylo to takhle. On má tyhlety dost zlý revma, víte? Takže kvůli tomu špatně spí, nikdy nespí dlouho v kuse. Včera v noci to byla jedna z těch jeho zlejch nocí a měl děsný bolesti. Ve tři hodiny už to nemoh vydržet a tak vstal z postele, aby si vzal náký ty prášky, co v takový situaci dycky bere. Právě se chystal zpátky do postele, když uslyšel takovej pronikavej zvuk, jako když klapne závora u branky. Venku bylo jasný měsíční světlo. Když se kouknul z okna ven, tak uviděl Trelawnyho, jak jde po pěšině, která vede od moře k zadním dveřím chalupy slečny Harringtonový. Myslel si, že je to podivnej čas na návštěvy a koukal dál, ale když Trelawny zašel do stínu domku, takho ztratil, takže neví, co tam vlastně dělal. Ale asi po minutě nebo dvou uviděl Trelawnyho jak se vrací stejnou cestou, kterou přišel. No a to je teda všecko. Po tom co se stalo, si doktor myslel, že byste to rádi věděli.“

„Má pravdu,“ odvětil superintendant suše. „Když jsem u něho dneska ráno byl, Trelawny nebyl doma. Jedna paní, která bydlí vedle, mi řekla, že byl celou noc na moři a rybařil.“

„Pravda. No teď už je zase doma. Viděla jsem jeho loď jak se před chvilkou vrací.“

„Děkuji vám, slečno Chandlerová. Povězte doktorovi, že jsem mu za tu informaci zavázán.“

„Potřebujete mě tady ještě?“

„Ne, děkuji vám.“

Žena se otočila a odešla.

Superintendant se obrátil k Bigglesovi. „Víte o tomhle Trelawnym něco?“

„Ne. Je to divoký, tvrdý chlap. Nezávislý typ. Jednou či dvakrát jsem s ním mluvil. Vypadá jako docela slušný člověk. Nic proti němu jsem neslyšel.“

Superintendant se obrátil na místního seržanta: „Měl jste s ním někdy nějaké potíže?“

„O žádných nevím. Na nic si nevzpomínám.“

„Dobrá. Jděte a přiveďte mi ho. Promluvím si s ním tady. Vezměte si auto, abyste ušetřil čas.“

Když seržant odešel, jeho nadřízený důstojník se opět obrátil na Bigglese. „Tohle je skoro senzační odhalení. Co z toho vyvozujete?“

„Nemá cenu z toho cokoli vyvozovat, dokud neuslyšíte, co na to Trelawny.“

Se slovy, „nechám vás dva o samotě,“ odešel major Payne kamsi dovnitř hotelu.

„Jste si jistý, že nechcete, abych odešel?“ zeptal se superintendanta Biggles.

„Jestli máte zájem, zůstaňte.“

„Samozřejmě, že mám zájem. Tahle nová situace je opravdu šokující.“

„Musím přiznat, že něco takového jsem nečekal.“

„Ani já ne.“ Biggles si vzal z pouzdra cigaretu.

„Už se to ukazuje,“ prohlásil superintendant s unaveným povzdechem.

„Co se ukazuje?“

„Že v takovémhle případě nemůžete věřit nikomu a ničemu.“

Biggles ten námět dále nerozvíjel.

Policejní auto se vrátilo během pár minut. Seržant vstoupil s Trelawnym, neholeným a s rozcuchanými vlasy, oblečený jenom do mořskou vodou prosolených kalhot, rozhalenky a gumových holínek. Měl bledý obličej a v očích měl agresivní lesk. „Potřebujete mě?“ vyhrkl úsečně.

„Našel jsem ho v posteli,“ informoval je seržant a znovu vytáhl notes a tužku.

„Tam byste taky byli, kdybyste celou noc makali,“ odsekl Trelawny naštvaně.

„No dobrá, dobrá. Nestojíme tu o žádné vaše hrubosti!“ vyštěkl na něho superintendant. „Položím vám pár otázek. Dobře si to promyslete, než na ně odpovíte.“

„Tak střílejte. Ptejte se mě, na co chcete. Nemám nic, co bych měl skrejvat!“

„Jmenujete se Mick Trelawny?“

„Michael Trelawny, jestli to chcete mít všecko jak má bejt.“

„Jste profesí rybář?“

„To jsem.“

„Prý jste znal slečnu Harringtonovou?“

„To jsem znal.“

„Jak dobře jste se znali?“

„Řek bych, že dost dobře. Byla to moje zákaznice a před ní i její matka.“

„Kdy jste jí viděl naposledy?“

„Včera ráno. Přines sem jí tam pár tresek.“

„Kde jste byl včera v noci?“

„Chytal jsem na svý lodi ryby. Myslel jsem, že bych moh chytit jednoho nebo dva mořský okouny.“

„Chcete říci, že jste byl na moři celou noc?“

„To chci říct, jo.“

„Jak daleko jste byl?“

„Nikdy ne víc než tak jednu míli, myslím.“

„Vrátil jste se mezitím pro něco na pobřeží?“

Tohle byla kardinální otázka a Biggles skoro zatajil dech napětím, jaká bude odpověď.

Ale Trelawny nezaváhal. „To jo,“ řekl otevřeně.

„Z jakého důvodu?“

„Abych se stavil v Doškový chalupě.“

„Šel jste tam?“

„Jo, šel.“

„A v kolik to bylo hodin?“

„Já neměl hodinky, ale podle měsíce bych to odhadoval asi tak na třetí hodinu.“

„Proč jste tam šel v takovou dobu, když jste musel vědět, že slečna Harringtonová a její hospodyně už odešli spát?“

„No to je vono. Já nevěděl, že šli už spát.“

„Musel jste předpokládat, že budou v posteli a že už budou dávno spát.“

„Myslel jsem, že jsou ještě vzhůru.“

„Proč?“

„Protože se pořád ještě svítilo, jak dole tak nahoře.“

„Jak to víte?“

„Viděl jsem to. Bylo to jediný světlo ve vesnici. Nejdřív jsem si toho všim asi tak v jedenáct, protože obvykle tou dobou už je celá vesnice potmě, kromě hotelu. Tak jsem byl zvědavej, co se děje. A pak po nějaký době, asi tak po hodině, bylo ještě pořád rozsvícíno, tak mě napadlo, že něco asi nejni v pořádku. Třeba jedna z nich onemocněla, nebo co.“

„Takže jste připlul na pobřeží, abyste se na to podíval sám, je to tak?“

„Ne hned. Jak šel čas, tak jsem se víc a víc koukal a byl jsem čím dál tím zvědavější, proč asi nezhasly světlo.“

„Věděl jste, ve kterých místnostech se svítilo?“

„Nebyl jsem si tak docela jistej. Byl jsem si stoprocentně jistej jedině obývákem. Byl jsem v tom domku už dost často, ale nahoře jsem nikdá nebyl. Neměl jsem k tomu totiž žádnej důvod.“

„Pokračujte.“

„Když táhlo na druhou, jak jsem tak odhadoval podle oblohy, začal jsem si dělat starosti a myslel jsem, že tam muselo dojít k nějaký nehodě, nebo co. Možná třeba lupiči, co já vím. Napadlo mě, že bych jim moh třeba pomoct a tak jsem se rozhod, že se tam poohlídnu. Nebyl žádnej vítr, takže jsem musel veslovat. Vytáh jsem loď na pláž a šel jsem nahoru po útesu k chalupě.“

„Nahoru po útesu? Proč po útesu?“

„Byla to ta nejkratší cesta. Nahoru se leze snadno, když víte jak a když jste to už slejzal tolikrát jako já víte?“

„Ach tak. No dobrá, tak pokračujte. Co se stalo pak?“

„Pořád se tam svítilo. Šel jsem až k domu, k zadní brance a trochu jsem poslouchal. Když jsem nic neslyšel, tak jsem šel dál k domku. Znova jsem poslouchal, ale pořád jsem vůbec nic neslyšel. Zkusil jsem zadní vchod, ale bylo tam zamčíno. Šel jsem teda dopředu k hlavnímu vchodu, ale tam bylo taky zamčíno. Protože jsem pořád myslel na nějaký ty zloděje, tak jsem se koukal do oken. Ale všechny byly zavřený. Pořád jsem neslyšel vůbec nic, ani žádnej hovor, ani že by tam jako přecházeli nějaký lidi. Nějak jsem to nemoh pochopit. Věděl jsem jenom, a to bylo to jediný, co mě napadlo, že je světlo pořád ještě rozsvícený omylem. Uvažoval jsem, že na ně zaklepu, abych jim to řekl, ale nakonec, když jsem si představil, že mě zrovna dvakrát nepoděkujou za to, že je takhle pozdě v noci vylekám, jsem to vzdal a vrátil se zpátky k lodi.“

„Co jste dělal potom?“

„Vesloval jsem asi tak půl míle na moře a zkusil ještě trochu rybařit. Ale jelikož nic nebralo, tak jsem to vzdal a projel kolem pastí na langusty. Tam jsem taky neměl žádný štěstí, takže jsem jel domů a zalez jsem na hodinu nebo dvě na kutě, než mě tady seržant vzbudil.“

„Viděl jste někoho, když jste připlul k pobřeží?“

„Ani živou duši.“

„Víte o tom, že dneska ráno našli mrtvou slečnu Harringtonovou?“

„Teď už to vím. Seržant mi to řek.“

„A to bylo poprvé, co jste se o tom dozvěděl?“

„To si myslíte, že bych bejval zalez do postele, kdybych byl věděl, že je ten drahoušek mrtvej?!“

„Oslovoval jste ji obvykle drahoušku?“

„Ne přímo do očí. Ale vždycky jsem na ní takhle myslel. Byla jedna z těch nejlepších ženskejch, co znám, a moje dobrá kamarádka. I teď nemůžu věřit tomu, že je mrtvá.“

Ten člověk byl zjevně rozrušený. Na okamžik se mu zachvěly i rty. Jeho veliký pěsti se otevíraly a zatínaly.

„Byl jste do Věry Harringtonové zamilovaný?“ zeptal se jemně superintendant.

Trelawny se díval do prázdna. „Já nevím. Ale teď, když jste se o tom zmínil, tak myslím, že možná jo. Ale nikdá jsem na ní takhle nepomyslel, to mi můžete věřit. Jestli někdy toho syčáka, co jí to udělal dostanu do rukou, tak mu utrhnu hlavu z ramen!“

„Udělal co?“

„Zavraždil Věru.“

„Kdo říká, že ji někdo zavraždil! Já jsem o žádné vraždě nemluvil.“

Trelawny zamrkal. „Ale jak jinak by mohla tak rychle umřít?“

„To jsem doufal, že uslyším třeba od vás?“

Na tváři Trelawnyho se objevil překvapený výraz. Jeho oči se doširoka rozevřely. „Přeci si nemyslíte, že jsem s tím měl co dělat já?!“

„To není důležité, co si já myslím. Dozvíte se toho víc, až přijde pravý čas. Jestli má dojít k nějakému trhání hlav, tak to uděláme my, až na to přijde čas. Dobrá. To je prozatím všechno. Budu vás ještě potřebovat, takže, prosím vás nejezděte nikam moc daleko. Pošlu pro vás, až s vámi budu chtít mluvit znovu, ano?“

Trelawny stál okamžik bez hnutí a zíral upřeně na policistu. Potom se rychle obrátil a kráčel pryč.

Seržant zavřel notes a zastrčil jej zpátky do kapsy.

Superintendant řekl Bigglesovi: „No, ten tedy rozhodně měl všechny odpovědi pohotově.“

„Přirozeně.“

„Proč přirozeně?“

„Protože člověk, který říká pravdu, může odpovídat na jakékoli otázky bez sebemenšího zaváhání. Nemusí přemýšlet nebo si dávat pozor na svá slova. Trelawny nezaváhal dokonce ani jedinkrát.“

„Třeba by nezaváhal ani kdyby něco skrýval? Nevěděl přece, že je Věra mrtvá, dokud mu to seržant neprozradil.“

„To říká on.“

„Pořád ještě prožíval šok, když sem přijel. Mohl jste to dobře vidět na jeho tváři. Pokud není lhář obzvláště chladnokrevný, tak musí přemýšlet, i když třeba jenom zlomek sekundy, v okamžik, kdy mu položíte otázku, aby si zajistil, že ho nechytíte do pasti.“

„Takže vy si myslíte, že říkal pravdu?“

„V tomto ohledu ano. Ale to je jenom moje osobní mínění.“

„Proč si to myslíte?“

„Zaprvé jeho reakce na to, co je neobvyklou událostí, totiž jak tam svítilo to světlo celou noc, přesně to, co bych od člověka jeho typu očekával. Jeho výpověď pasuje přesně jako rukavice na ruku s tím, co my víme – totiž s tou doktorovou verzí, že ho viděl na pěšině u té chalupy, ta doba i to, že světla svítila. Z moře je mohl opravdu jenom stěží přehlédnout.“

„Tak dobře. To je, jak jste pravil, zaprvé. A co tedy zadruhé?“

„Doktor Venner vyhlédl ven z okna, protože slyšel závoru u branky. Copak by byl člověk chystající se k

vraždě, takový blázen, aby cvakal závorou u branky domku do kterého se chystá vstoupit, jako by to byl například obyčejný poslíček za bílého dne? Mně osobně se zdá, že by se spíš snažil plížit potichu jako zatoulaná kočka.“

„Pokud máte pravdu, tak je to pro něho trochu smůla, že si vybral zrovna minulou noc, aby se šel podívat do toho domku a ne někdy jindy.“

„Žádnou jinou noc by do toho domku nechodil, protože by bylo zhasnuto,“ zdůraznil Biggles.

„To je sice možné, ale my máme pro to jeho tvrzení, co dělal v domku, jenom jeho slovo.“

„No když přijde na to, tak pro to, co se stalo uvnitř domku máme také jenom slovo slečny Lewisové. Máte štěstí, že jste získal svědectví o tom, že k domku přišel Trelawny, protože jinak by bylo jenom velice nepravděpodobné, že byste se to někdy dozvěděl. Těžko můžete očekávat, že naleznete svědka čehokoli, co se stalo ve tři hodiny ráno. Pokud se Trelawny bude držet své výpovědi, tak se vám stěží podaří s ním otřást. A o tom, že někdo do domku vstoupil, žádné důkazy stejně neexistují.“

„Vy si myslíte, že to neudělal?“

„Momentálně jsem o tom přesvědčen.“

„To jste říkal i o Paulu Gravesonovi!“

„No a co má být?“

„Jestli Paul to děvče nezavraždil a neudělal to ani Trelawny, tak kdo to k čertu udělal?!“ zavrčel superintendant.

„Budete mít lepší příležitost zjistit něco takového, až si budete zcela jistý, veliteli, že byla skutečně zavražděna a jak to bylo provedeno.“



… až mu hotelový zřízenec přinesl odpolední čaj…

„Ano, předpokládám, že máte pravdu,“ souhlasil nakonec superintendant. „Budeme o tom vědět víc až zítra.“ Zprudka se zvedl. „No, musím už jít. Bezpochyby se ještě uvidíme. Přijdu zase.“

„Najdete mne tady.“

Superintendant šel přímo ke svému vozu, společně se seržantem nastoupili do vozu a odjeli.

Biggles si zapálil další cigaretu a přitom si s jemným úsměvem uvědomil, že tentokrát s sebou superintendant Paula Gravesona nevzal.

6. kapitola

PŘICHÁZÍ DUCH

Biggles zůstal nikým nevyrušován pěkně v klidu na terase, až mu hotelový zřízenec přinesl odpolední čaj. Byl to takový veselý místní kluk, kterého každý znal jako Jimmyho.

„Tohle je děsná věc, to s tou chudinkou slečnou Harringtonovou, pane," poznamenal hoch bolestně, když kladl na stůl věci z velkého podnosu.

„Šokující," poznamenal Biggles aniž by vzhlédl.

Jimmy si povzdechl. „Taková to byla hodná slečna! A ta představa, že jsem s ní ještě včera mluvil a neměl ani nejmenší tušení, že je to naposledy, co ji vidím!"

„Ale, a kdepak jsi s ní mluvil?" Pro Bigglese to byla jen pouhá konverzace. Zaměstnán svými vlastními myšlenkami neměl o to ve skutečnosti příliš zájem.

„U ní doma."

„Když jsem jí nesl ty jahody."

To přimělo Bigglese, aby konečně vzhlédl. „Říkáš, že jsi jí nesl nějaké jahody?"

„Ano, pane."

„Kdy?"

„Včera ráno. Myslím, že to mohlo být tak asi kolem jedenácté. Problém s jahodama je, že za takovéhleho počasí najednou všechny uzrávaj ve stejnou dobu. Než se nadějete máte jich, že nevíte kam s nima. Máme jich v zeleninový zahradě celý tuny!"

„Ach tak,“ odpověděl Biggles zvolna. „Takže ty jsi jich pár vzal slečně Harringtonové?“

„Já je ale netrhal. To já nesmím. Já je jenom vzal s sebou do toho domku.“

„Kdo je tedy natrhal?“

„Paní Paynová. Udělala z nich docela pěknej košík, těch zvlášť dobrejch a řekla mi, abych je dones slečně Harringtonový.“

„A to jsi udělal?“

„Ano. Přišla mi sama otevřít. Řek jsem „Od pani Paynový, slečno“. A ona na to: „Ach ty jsou krásné, dáme si je k odpolednímu čaji. Poděkuj za mne paní Paynové, Jimmy, a řekni jí, že doufám, že ji brzy navštívím.“ Potom mi dala sklenici limonády za to, že jsem jí to přines.“

„Hm…“

„Tady je váš čaj, pane.“

„Díky, Jimmy.“

Chlapec se vrátil do kuchyně.

Biggles si nalil čaj a na čele se mu udělala malá vráska, jak se lehce zamračil.

Pár minut nato se směrem od vesnice objevil kapitán Gower, celý zpocený, supící a s kloboukem v ruce a z jeho spěchu v tak horký den bylo patrné, že přináší nějakou novinu. Přitáhl si k Bigglesovu stolu ještě jednu židli a přerývavě ze sebe vypravil: „Předpokládám, že jste slyšel tu nejnovější zprávu?“

„Čemu říkáte nejnovější?“

„No, tomu o ty lahvičce kyanidu, kterou našli v pokoji Paula Gravesona.“

„Jak jste se to dozvěděl vy?“

„Řekla mi to právě paní Paynová.“

„Zdá se mi, námořníku, že tady příliš mnoho lidí říká příliš mnoho věcí příliš mnoha lidem.“

„No, tak já bych řek, že tohle ho tedy konečně naučí!“

„Naučí koho?“

„Paula Gravesona!“

„Zdá se, že vám obrovsky záleží na tom, abyste toho hocha viděl viset.“

„Mně je to všecko jasný jako na bíledni!“

„Beru to tak, že jste v takových záležitostech skutečným expertem?“

„Měl bych být když uvážíte, co knih jsem přečetl o zločinu a zločincích. Vražda je přesně to, co je vlastně jako můj obor!“

„Při této příležitosti ale máme co dělat s fakty, nikoli literární fikcí.“

„Nevidím v tom žádný rozdíl. Kdybyste si sám přečetl pár nějakých napínavých detektivek, věděl byste o takovýhle věcech trochu víc!“

Na Bigglesových rtech se objevil slabý náznak úsměvu a výraz jeho tváře změkl. „Budu o tom přemýšlet. Takže vy už jste vykombinoval, že Paul Graveson zavraždil Věru pomocí svého jedu?“

„To je nad slunce jasnější.“

„Víte, námořníku,“ odpověděl mu jemně Biggles, „měl byste dvakrát měřit, než vypustíte takovouhle věc z úst. Pokud si nebudete dávat dobrý pozor na jazyk, skončíte jednoho krásného dne u soudu a budete mít na krku obžalobu za pomluvu.“

„Nechápu, jak by kdokoli mohl ještě pochybovat o Paulově vině, když u něho teď objevili ten kyanid!“

„Navrhuji, abyste počkal, až najdou kyanid také v žaludku Věry, než vyrukujete se svým názorem na veřejnost.“

„Mám na svoje mínění právo!“

„To tedy máte. Za předpokladu, že si jej necháte pro sebe. A teď vám povím něco, co jste pravděpodobně neslyšel, protože jinak byste vykřikoval i tohle.“

„Oho! Co je to?“ Gowerův obličej se rozhořel samou zvědavostí.

„Paul Graveson není jediný podezřelý.“

„Vážně? A kdo je ten druhý?“

„Mick Trelawny.“

„Jak ten se do toho zamotal?“

„Byl v Doškové chalupě ve tři hodiny ráno.“

Gower tiše hvízdl. „Je to fakt?“

„Je.“

„Kdo na to přišel?“

„Viděli ho tam.“

„Dobrý Bože! No, ale nedá se říct, že by mě to tedy nějak zvlášť překvapovalo. Já si vždycky myslel, že ten chlápek je nějakej divnej.“

„No ne! A pročpak?“

„Stačí, abyste se na něho podíval. Celý život se jen tak protlouká kvůli pár rybám. Jemu bych nevěřil ani nos mezi očima!“

„Podle vás, námořníku, je každý nějaký divný.

Naštěstí zákon se na to dívá trochu jinak. Každý je úplně normální, dokud se mu nedokáže opak.“

Gower zavrtěl hlavou. „No, možná to tak je, ale já pořád tvrdím, že z tohohle všeho se nakonec jasně vyvine případ traviče.“

„V tom máte možná pravdu. Jestli k tomu dojde, tak nepochybuji, že budete schopen vymyslet, kdo dal Věře ten jed, kdy jí ho dal a proč.“

„Nejpravděpodobnějším pachatelem je Paul. Víme přece, že jí přivezl tu čokoládovou bonboniéru! To byla poslední slova, která jí přešla přes rty.“

„Jak to víte?“

„Pár minut na to byla už mrtvá.“

„To, že jí Paul daroval krabici čokoládových bonbónů vůbec nic ještě nedokazuje. I jiní lidé jí posílali další potraviny. Pokud se potvrdí, že Věra byla otrávena, tak všechno, co za posledních čtyřiadvacet hodin snědla nebo vypila, je podezřelé.“

„Jako například?“

„Trelawny ji přinesl nějaké ryby. Paní Paynová jí poslala košík jahod –“

Kapitám Gower přimhouřil oči. „Tak teda jahody! To je tedy pekelný dárek! A ani mě to nepřekvapuje.“

„Co vás nepřekvapuje?“

„Kdyby ty jahody byly někým otrávené.“

„Jak to můžete říct? A proč?“

„Mezi námi dvěma, mě už mockrát napadlo, že se do toho děvčete Payne zakoukal. Vždycky poznáte odkud vítr fouká, když si všimnete toho, jak se dva lidi koukají jeden na druhého, víte?“

„Vám toho moc neujde, co? Co s tím má ale společného Payne?“

„Jestli si paní Paynová náhodou všimla co se tady děje, tak třeba mohla –“

Gower se najednou odmlčel, protože se náhle objevil major Payne.

„Zaslechl jsem, že tady někdo mluví o mojí ženě?“ ptal se zvědavě Payne.

Biggles odpověděl: „Pan Gower je přesvědčený, že Věra byla otrávená. Řekl jsem mu, že v takovém případě je podezřelé všechno, co snědla nebo vypila až do okamžiku smrti a bude se to muset prošetřit. Víme už, že jí Paul přinesl čokoládové bonbóny. Mick Trelawny jí donesl nějaké ryby, jak sám řekl –“

„A co s tím má co dělat moje žena?“

„Ona jí poslala včera košík jahod.“

„Jak to víte?“

„Jimmy se o tom náhodou zmínil, když mi servíroval čaj. Nesl ty jahody do Doškové chalupy. Věra mu řekla, že si je vezme k čaji odpoledne. Copak jste nevěděl, že jí vaše žena poslala jahody?“

Na majorově tváři se objevil udivený výraz. „Ne, o tom jsem tedy vůbec nic nevěděl. Bezpochyby mi to manželka zapomněla říct.“ Potom major spěšně dodal: „No že by k tomu potřebovala nějaký důvod. Často jsme Věře posílali nějaké věci ze zahrady. Občas míváme víc ovoce a zeleniny, nevíme co s tím dělat a nemá cenu to nechat jen tak shnít.“

„Samozřejmě.“ Biggles tu záležitost odsunul stranou jako naprosto nedůležitou.

Opustili to téma právě v okamžiku, kdy na terasu přišla sama paní Paynová.

„Pořád ještě mluvíte o téhle depresivní záležitosti s Věrou?“ ptala se, když se k nim připojila.

Biggles přikývl. „Je těžké se tomu vyhnout.“

„Až bude po tom všem dohadování o nějaké vraždě, tak mě by vůbec nepřekvapilo, kdyby vyšlo najevo, že Věra zemřela na šok,“ pronesla paní Paynová zasvěceně.

Biggles se na ni zvědavě podíval. „Ale proč by měla Věra umírat na nějaký šok? Co by jí mohlo tak šokovat v jejím vlastním domě?“

„Ten duch.“

„Duch! Jaký duch?“

„Copak to nevíte? Ta Došková chalupa je prokletá, straší tam!“

„Nesmysl,“ zamumlal major Payne. „To je všecko jenom taková nesmyslná pověra!“

„Všichni ve vesnici vědí, že v tom domku straší,“ prohlásila pevně paní Paynová. „Já bych v tom nebydlela ani za milión,“ pohlédla úkosem na svého manžela. „Jen si vzpomeň, jak zničehonic najednou umřela Věřina máma!“

„Ale to, má drahá, byl přece potvrzený infarkt,“ protestoval mírumilovně major Payne.

„Ano, a co ten infarkt způsobilo? Ten duch! Z toho by dostal infarkt přeci každý!“

„Beru to tak, že věříte na duchy?“ řekl Biggles.

„Věřím na tohohle jednoho.“

„Jak to, že o něm víte?“

„Je to obvyklé téma, když mluvíte ve vesnici se staršími lidmi.“

„Jakou podobu na sebe údajně bere to zjevení?“

„Já nevím, ale viděli tam prý nějaký stín a v noci se tam prý ozývají podivné zvuky. Proto byl ten dům už léta prázdný. Byla to přímo zřícenina, když to paní Harringtonová koupila a renovovala to. Ani nežila dost dlouho, aby si to užila. Jednou mi sama povídala, a přitom to nebyla žádná ženská co má divokou fantazii, že jasně slyšela kroky na schodech. Těžké kroky, uprostřed bouřlivé noci, jako kdyby pocházely od nějakého

velkého mužského. A to nebyly jenom tyhlety zvuky, to ne!“

Opět se do toho vmísil, tentokrát už trochu netrpělivě, major Payne. „To bylo ale už strašně dávno. Třeba ten dům navštívil nějaký tulák, když to ještě byla taková zřícenina, nebo jeden z těch vesnických kluků. Věra si nikdy ničeho nevšimla. Jednou, když jsme to spolu probírali, tak se mi o tom zmínila sama. Ten hluk a všelijaké ty podivné zvuky pocházejí od myší nebo krys nebo netopýrů v podkroví. Proto si tenkrát koupila kočku.“

„Já už jsem slyšel mnohokrát mluvit o duchách, ale dosud jsem žádného nepotkal,“ odvětil Biggles. „Ani jsem neslyšel, že by duch byl někdy zodpovědný za něčí smrt. Většina těch historek o duchách má nějaký logický původ, obvykle nějaká historická fakta. Jak vlastně vzniklo tohle?“

Major Payne se jal vysvětlovat: „Ve vesnici se povídá, že asi před sto padesáti lety v tom domku bydlel proslulý a nenapravitelný pašerák jménem Nathaniel Binns. Jsem přesvědčen, že je o tom záznam v kostele v matrice.

Jedné noci ho chytili při činu celníci, ale jemu se podařilo utéci zpátky do jeho domku. Tam bojoval až do smrti. Byl to hrozný konec, proklínal všechny kolem i samotného Boha. A to je celá ta historie. Jeho duch prý teď straší v tom domku a snaží se schovat pašované sudy s brandy, které si přinesl s sebou.“

„Fascinující historka,“ poznamenal Biggles. „Krev a brandy se k sobě vždycky dobře hodí. Věříte tomu?“

„Ale ne. Je to povídačka pro staré babky. Totiž chci říct, že věřím tomu, že skutečně existoval nějaký

profesionální pašerák jménem Binns co v tom domku skutečně nějakou dobu žil a co já vím tam mohl i umřít. Ale řek bych, že zbytek je taková nějaká legenda, která obvykle nemá vůbec nic společného se skutečností, ale neztratila vůbec nic na tom, jak si ji předávala generace na generaci. Paní Harringtonová by v tom domku nezůstala a slečna Lewisová, která je nervózní jako kotě, by tam nezůstala ani pět minut, kdyby na tom bylo jen něco trochu hrůzostrašného."

„To už zní rozumněji," souhlasil Biggles. „Můžeme na pana Binnse klidně zapomenout, stejně tak jako na jeho ducha – pokud se Věry týče. Nedokáži si představit, že by se taková sebevědomá mladá dáma jako ona nechala čímkoli takovým vyděsit až k smrti."

Následovala chvíle ticha.

Biggles pak pokračoval: „Víte, hovoříme tady stále ještě trochu předčasně jako kdyby už bylo definitivně rozhodnuto, že byla Věra zavražděna. Úplná pitevní zpráva velmi pravděpodobně ukáže, že zemřela přirozenou smrtí."

„V to doufám, už kvůli Paulovi," konstatoval major Payne. „A taky kvůli jeho rodičům. Dovedete si jistě představit, v jakém jsou oba stavu."

„Kde je Paul teď?"

„Ve svém pokoji. Odmítá sejít dolů. Posílám mu tam nahoru jídlo. Za současných problémů s pracovními silami je to trochu nepříjemné."

„Vůbec se nedivím, že nechce být viděn na veřejnosti," zamumlal kapitán Gower. „Dostává teď to, oč už si říkal hezky dávno. Arogantní divoch. Takovým se to obvykle vrací jako bumerang!"

„Ale no tak už toho nechte, námořníku,“ požádal ho Biggles netrpělivě a s tím se jejich společnost rozešla.

Zbytek dne ubíhal pokojně. Kapitán Gower se tentokrát na obvyklý podvečerní rozhovor nedostavil, pravděpodobně proto, že se mu nelíbila kritika jeho dedukcí.

7. kapitola

PŘIZNÁNÍ PŘI MĚSÍČKU

Přišla noc, teplá, tichá a pokojná. Vypadalo to, jako kdyby zádumčivé ticho padalo na zem z nebes, na kterých se ještě neukázal ani měsíc. Jako kdyby všechno zapomnělo na ten šok z pohledu na brutální zjevení smrti tam, kde normálně vládl jen klid a mír. Jenom moře, které nedokáže být nikdy nehybné, vzdychalo v monotónním nářku přílivu vlnícího se na pobřeží lemovaného pláží.

Biggles stál na verandě, sám a bez ponětí o čase zíral očima, které nic neviděly, do temnoty před ním a snažil se rozmotat tu pavučinu záhady, ve které se nevyhnutelně nakonec i on sám ocitl. Kolem nohou mu ležely oharky ze spousty cigaret, které vykouřil aniž si toho byl vědom, jak se tak maximálně soustředil na rozbor důkazů, které dosud v tomto případě vyšly najevo.

Jediným nenapadnutelným faktem v téhle záležitosti zatím bylo, že Věra Harringtonová je teď mrtvá. Ale jakým způsobem zemřela, čí rukou a jaký byl pravděpodobný důvod nikdo ještě říci nemohl, i když už obviňující ukazováčky mířily různými směry. Bigglese napadla sice sebevražda, ale dlouho u toho nápadu nesetrval. Že by se ta mladá a zjevně optimistická a bezstarostná dívka rozhodla, že se zabije, bylo velmi těžké si představit, dokonce ještě těžší, než představa, že ji někdo zavraždil. Možnost nějaké nešťastné náhody

také vyloučil, protože neexistovalo dost důkazů, které by takové vysvětlení podporovaly.

Byl by si moc rád promluvil s tou slečnou Lewisovou ještě předtím, než odjela z vesnice, protože měl pocit, že v tom svém svědectví zaregistrovaném ve stavu duševního pohnutí mohla docela dobře nějakou podrobnost přehlédnout, i třeba tu nejmenší, která by případně vrhla paprsek světla tam, kde je dosud bezedná tma. Jenomže vyslýchat Věřinu hospodyni bez výslovného povolení superintendanta, který má tento případ na starosti, by bylo zneužití jak jeho důvěry, tak i služební etiky. Na druhé straně by se neodvážil takovou žádost vůbec vznést, protože se obával, že by mohla být považována za vměšování se do něčeho, co vůbec nebylo jeho věcí, rozhodně ne věcí oficiální. Ale nebyl by zajisté normálním člověkem, kdyby dokázal ignorovat takovou záležitost, která se stala hlavním předmětem místní konverzace nejenom v hotelu, ale v celém okrese. Ale to je samozřejmě zcela přirozené a pochopitelné, protože nic nedokáže vzbudit takové morbidní vzrušení tak rychle jako to ponuré slovo vražda. Žádné slovo se nešíří rychleji a nezasahuje hlouběji lidské srdce a fantazii.

Možná to všeobecné dohadování a nepodložené spekulace ukončí lékařská prohlídka nebo druhý den, kdy superintendant už možná bude mít předběžné výsledky soudní pitvy a pitevní zprávy.

Jenomže i kdyby to určilo jako příčinu smrti otravu jedem, a bylo velice obtížné si představit jak jinak ji bylo možné usmrtit, když na těle chyběly známky jakéhokoli fyzického násilí, zůstával tu ten nevyřešený problém motivace. Kdo si jen mohl přát, aby byla mrtvá? A jaký cíl sledoval? Co by tím kdo získal? Pomsta samozřejmě

nežádá žádné jiné odměny kromě vlastního uspokojení z daného činu. Ale za co by to měla být pomsta?

Biggles se na to díval ze všech možných úhlů, ale nebyl schopen se přesvědčit, že tady někde by mohla být odpověď, rozhodně ne pokud se týče někoho z těch lidí, které tady osobně poznal.

Nad horizontem se objevil měsíc jako ostří stříbrné šavle. Biggles zazíval. Normálně už by byl býval dávno v posteli, což se mu připomnělo, když sáhl do svého cigaretového pouzdra a zjistil, že je prázdné. Pohlédl na hotel. Nikde žádné světlo, což signalizovalo, že většina lidí, když ne všichni, už šla spát.

Jak zahodil stranou zamáčknutý nedopalek své poslední cigarety a pomalu vstal, aby následoval ostatní hosty hotelu, slabý zvuk nedaleko něho mu prozradil, že se mýlil, když si myslel, že zůstal venku před hotelem sám. Vypadalo to, že ten zvuk pochází odněkud zezadu ze dvorka, kde parkovala auta, vzhledem k pěknému počasí, jen tak na vzduchu.

Vzpomněl si na svoje auto a tak se rychle a tiše obrátil a šel do dvora, aby se přesvědčil kdo tam co provádí. Když tam dorazil, uviděl, že jeden vůz, ve kterém poznal Paulova Jaguára, nějaká postava, nepochybně patřící jeho majiteli, tlačí vůz směrem k výjezdu. Protože neměl rozsvícená světla a auto někdo tlačil, místo aby ho prostě nastartoval, usoudil Biggles, že důvod je jasný.

Se svými gumovými podrážkami, které nedělaly žádný hluk na všudypřítomném štěrku, šel Biggles dál, až se ocitl téměř na dotek té postavy, kterou teď už byl schopen identifikovat jako člověka, kterého také původně podezíral.

„Co to tady děláte?“ zeptal se. Mluvil potichu, ale Paul vyletěl, až se zajíkl.

„Jo to ste vy!“ vykoktal vzdorovitým hlasem.

„Kdo jste myslel, že to bude?“ ptal se Biggles. „No to je jedno. Ptal jsem se, co to děláte?“

„Copak nevidíte?“

„Chtěl jsem si být jenom jistý.“

„No tak dobře, když to musí bejt. Padám.“

„Padáte? Kam?“ ‘

„Nevím, někam. Nevím a je mi to úplně fuk. Někam, hlavně pryč z tohohle místa. Už toho mám dost.“

„Čeho?“

„Toho, že mě tu každej pokládá za vraha.“

„Každý ne. Copak vám neřekl superintendant, abyste neopouštěl hotel?“

„To jo. Ale já ještě nejsem zatčenej, takže mi nemůže nic přikazovat.“

„Takže jste se rozhodl, že vezmete do zaječích.“

„To jo, a vy mě nezastavíte, takže se o to ani nepokoušejte.“

„Vědí o tom vaši?“

„Ne.“

Biggles si povzdechl. „No, co děláte, je jenom na vás, ale stejně mi dovolte, abych vám dal jednu radu. Nedělejte to. Potížím neuniknete, když před nimi budete utíkat. Dřív nebo později vás dohoní a v tomhle případě to opravdu nepotrvá dlouho. Copak si neuvědomujete, že svým útěkem své postavení jenom ještě víc zhoršíte? To přece bude konkrétní podpora všem těm drbům o tom, že jste s Věřinou smrtí měl co dělat!“

„Mluvíte jako byste byl sám polda!“

„Totiž já jsem skutečně policajt.“

Paul přestal strkat auto, chvíli, pár sekund, váhal a pak se obrátil k Bigglesovi tváří v tvář. Měsíční světlo padalo přímo na něho. Vypadal zbědovaně a oči měl zvlhlé jako kdyby předtím plakal. „Je to jen otázkou času, kdy mě zavřou za to, že jsem Věru zabil," mumlal zmateně. „Panebože! Copak bych moh? Já jí miloval! Já bych pro ní i položil svůj život! Jako kdyby to nebylo už tak dost strašný, že je mrtvá, ještě mě obviňují, že jsem jí zabil!" Paulův hlas byl zhrublý a napjatý pocitem hořkosti.

„Já vás neobviňuji. Ale chtěl bych to slyšet jasně. Zabil jste ji?"

„Ne. Vůbec nic o tom nevím."

„Tak prostě řeknete pravdu a budete na tom trvat. Pokud se toho budete držet a svědomí máte čisté, nemusíte se vůbec ničeho bát."

„Nemám co skrývat."

„Dobrá. Nebude vám vadit, když vám položím pár otázek?"

„Proč?"

„Třeba bych vám mohl pomoci."

„Jak byste mohl?"

„Právě jsem vám řekl, že jsem policajt a to je také pravda, i když nejsem zrovna ten druh policisty, co vy si představujete. Nechte si to pro sebe, ale když nejsem zrovna tady, tak jsem detektivem ve Scotland Yardu."

„Tak to by bylo. A proč to tajíte?"

„Protože bych byl raději, kdyby superintendant, který má tenhle případ na starosti, netušil, že jsem se vám prozradil a dokonce ani že jsem s vámi vůbec hovořil. Nemuselo by se mu to líbit. On sice ví kdo a co jsem, ale

jelikož je trochu vztahovačný, mohl by si myslet, že strkám nos tam, kde o to nikdo nestojí.“

„Co tady tedy děláte?“

„Jsem tu na dovolené. Vy říkáte, že nevíte nic o tom, jak Věra zemřela. No dobře. Ale podívejme se, jestli dokážeme najít nějaké důkazy, které by to mohly prokázat. Co kdybysme si sedli do auta a trochu si promluvili?“

„No dobře, když myslíte, že to má cenu.“

„Mám ale jednu podmínku.“

„Jakou?“

„Že mi povíte absolutní pravdu. Jestli ne, tak to bude pro mne jenom ztráta času. A nezapomínejte, že je to především ve vašem zájmu. Nemám z toho nic, nemám ani co ztratit, ani co získat – kromě toho, že přijdu o svůj nádherný a nezvykle nerušený spánek.“

„Tak jo.“

Nastoupili do automobilu, Paul si sedl na sedadlo řidiče a Biggles vedle něho. „Začněte vy,“ vyzval ho Paul.

„Jsou mi záhadou dvě nebo tři věci, takže vám položím pár otázek. Jestliže, jak vy tvrdíte, je vaše svědomí čisté, tak neexistuje žádný praktický důvod, proč byste mi nemohl pravdivě odpovědět. Souhlasíte?“

„Asi ano.“

„Jenom asi?“

„No tak se ptejte, odpovím vám na všecko.“

„Zaprvé mi vysvětlete tohle: když jste šel do Doškové chalupy, měl jste na rukou kožené rukavice, pamatujete se? Nechal jste je tam. Byla přitom taková horká noc. Proč jste měl tedy rukavice?“

„Byly to moje automobilové rukavice. Byly prostě v autě.“

„To není žádný důvod, abyste si je musel honem navlékat, ne?“

„Nechtěl jsem si popíchat ruce od trnů těch růží, co jsem nesl Věře.“

„Copak nebyly pořádně zabalené?“

„Ne. Protože jsem to měl jenom kousek cesty, no tak mi připadalo zbytečné se s tím obtěžovat.“

„To zní rozumně, zodpovídá to otázku. Potom jste s Věrou zůstal asi půl hodiny?“

„Správně.“

„Kde jste se s ní rozloučil?“

„Záleží na tom?“

„Mohlo by. Nepatrné záležitosti nás mohou dovést k těm mnohem větším.“

„Vyprovodila mě na zápraží.“

„Vypadala tehdy normálně v pořádku?“

„Naprosto v pořádku.“

„Nijak jste se nepohádali nebo tak podobně?“

„Rozhodně ne.“

„Když se s vámi rozloučila, tak šla zpátky dovnitř do domku?“

„Ano. Zavřela za mnou dveře a dala na ně závoru.“

„Jak to víte?“

„Slyšel jsem to, jak jsem odcházel po pěšině od domku k autu.“

„Fajn. Potom jste se tedy nemohl dostat zpátky do domku, i kdybyste chtěl?“

„Samozřejmě, že ne. Neměl jsem k tomu ale naprosto žádný důvod.“

„Když jste přišel, pustila vás dovnitř slečna Lewisová, ano?“

„Ano.“

„Byla překvapená, že vás vidí?“

„Ne. Čekali mě. Věra věděla, že jsem jel do Trura, protože jsem se jí ptal, jestli nechce jet se mnou. Řekla že ne, takže jsem jí slíbil, že jí přivezu pár růží. Ona růže zbožňovala. Na zahrádce neměla vůbec žádné, co by stály za řeč a tak jsem jí často nějaké vozil.“

„Tak. A kde byla Věra, když jste k ní přišel?“

„Byla v obývacím pokoji a jedla jahody. Měla na pohovce vedle sebe celý košík. Nabídla mi, abych si taky vzal, ale já odmítl, protože jich máme v hotelu až až. Položil jsem růže a tu čokoládovou bonboniéru na stůl a posadil jsem se vedle ní. Chvíli jsme si povídali a pak se mě zeptala, jestli bych si nedal sherry. Řekl jsem, že ano a tak vstala a nalila dvě skleničky u příborníku vedle. Potom otevřela tu bonboniéru a každý jsme si vzali jeden nebo dva bonbóny. Pak jsme seděli a povídali si.“

„O čem?“

„O ničem zvláštním. Jen tak, kdo bydlí v hotelu, jaký nádherný počasí máme, jak byla paní Paynová tak hodná a poslala jí košík jahod a že jí Mick Trelawny přinesl pár tresek a takový ty řeči. Seděl jsem s ní do tý doby, dokud se nepodívala na hodinky a já jsem to pochopil jako narážku, že už je pozdě a měl bych jít. Doprovodila mě na zápraží. Říkala, že dá ty růže do vody a pak půjde do postele. A to je asi tak všecko, co vám můžu říct.“

„Ještě jednu věc. Vraťme se k tomu okamžiku, kdy jste dovečeřel a vyrazil jste cestou k Doškové chalupě.

To by znamenalo, že jste opustil hotel – v kolik asi, co myslíte, kolik bylo?“

„Půl desátý.“

„A do toho domku jste dorazil v deset?“

„Skoro přesně.“

„Tím jste si naprosto jistý?“

„Samozřejmě.“

„Tvrdíte, že jste od Věry odešel přesně v deset třicet, ano?“

„Ano.“

„A zpátky do hotelu jste se vrátil za dvacet minut jedenáct, když jste svým rodičům dal dobrou noc?“

„Ano.“

„Tak mi ale povězte tohle, Paule. Jak je možné, že jste do Doškové chalupy k Věře potřeboval půl hodiny chůze a jenom deset minut na cestu zpátky?“

Poprvé se v Paulově výpovědi objevilo jisté zaváhání, které Bigglesovi ale nemohlo uniknout.

„Směrem tam je to do kopce a zpátky domů to je přece z kopce.“

„Souhlasím. Jenomže mladému člověku jako vy by ten rozdíl neměl trvat tak dlouho. Půl hodiny cestou tam a jenom deset minut chůze zpátky? Ne, Paule, tohle vysvětlení neobstojí, jak se ostatně přesvědčíte, pokud vám takovouhle otázku položí u soudu. Zastavil jste se, abyste si s někým popovídal?“

„Ne.“

„Viděl jste někoho?“

„Ne. Přísahám.“

„Vůbec nikde jste se nezastavil?“

Opět to momentální zaváhání. „Ne.“

Biggles si povzdechl a pohnul se, jako že se chystá vystoupit z vozu. „Dobrá, Paule, ať je po vašem. Ale jestliže mi nehodláte říkat pravdu, tak nemá cenu pokračovat. Něco skrýváte a pokud nebudu vědět, co to je, tak se nikam nedostaneme.“

„Tak dobrá. Cestou jsem se někde stavil.“

„Tak to je lepší. Kde jste se stavil a proč?“

„Zastavil jsem se v zahradě doktora Vennera.“

Biggles zůstal překvapeně koukat. „Pro všechno na světě, proč?“

„Abych utrhl jednu či dvě růže pro Věru.“

„Ale říkal jste, že jste je koupil cestou, když jste šel odtud do Trura!“

„Já vím, ale to není pravda. Chtěl jsem je koupit v Truru, ale úplně jsem na to zapomněl. Jelikož jsem jí je slíbil, tak jsem se dost dobře nemohl vrátit bez nich. Nemohl jsem přeci jen tak říct Věře, že jsem na ně zapomněl!“

„Takže jste se rozhodl, že jich pár ukradnete ze zahrady doktora Vennera?“

„A proč ne? Má jich tam spousty. Jsou vidět až ze silnice, hned vedle branky. Je to stejně pěkně protivnej starej dědek!“

„Kdo to řekl?“

„Já to říkám. Každej to říká. Byl hrubej na Věru, když na něm chtěla, aby zaplatil příspěvek na tu výstavu kytek.“

„Nemyslete si, že ho chci nějak omlouvat, ale Věra přece musela vědět o co si koleduje, když dobře znala jeho názory na Květinovou výstavu a jeho odmítnutí jakkoli se jí zúčastnit?“

„Nemusel bejt sprostej!“

„I kdyby byl, to přece ještě neospravedlňuje váš nájezd na jeho zahradu kvůli tomu, že jste zapomněl růže pro Věru koupit v Truru.“

„Kdybych byl věděl, že mám nějakou třeba jenom nejmenší šanci, že když půjdu za ním a požádám ho, aby mi jich pár dal nebo prodal, že mi je skutečně prodá, tak jsem to udělal. Jenže znáte ho. A vzal jsem si jich jenom šest, to on ani nepozná.“

„Nechápu ale, proč jste pokládal za nutné o tom všem lhát?“

„Mějte rozum. Copak bych mohl někomu říct, že jsem ukrad růže ze zahrady hned vedle? Tehdy se mi zdálo, že to nejni vůbec důležitý a ostatně ani teď není důležitý, odkud ty růže pocházejí.“

„Když jste odcházel z hotelu, tak už jste věděl, co hodláte udělat, že ano? Proto jste si přece vzal ty rukavice z auta a navlékl si je!“

„No jasně. Růže mají trny a můžete se pěkně poškrábat, když je trháte ve dne, natož potom v noci! Musel jsem je přistřihnout mýma nůžkama na nehty. Ale na tom přece nemůže záležet, ne?“

„Dřív na tom možná nezáleželo, ale teď na tom asi záležet bude, protože jste poskytl policii důvod, aby vás pokládala za lháře. A soud by mohl vycházet z toho, že člověk schopný tvrdit jednu lež je schopen lhát víc, jestliže se mu to hodí.“

„To teď chápu, ale jak jsem moh vědět, co se všechno stane? Kdyby Věra neumřela, tak by o tom nikdo nic nevěděl a tenhle problém by se vůbec neobjevil.“

„Naneštěstí ale zemřela a vy jste ve své výpovědi na policii zanechal jistou mezeru, které si policie může nebo nemusí všimnout.“

„Ale vy jim to neřeknete?“ zoufale se na něho obrátil Paul.

„Ne, já jim to neřeknu, protože oni si na to musí přijít sami. Ale až dojde ke konečnému řešení, budete se muset sebrat a povědět jim pravdu.“

„To teď vím.“

„Nemáte tušení, proč vlastně Věra zemřela?“

„Ne, absolutně ne. Ale řeknu vám tohle. Přísahám na svou smrt, že ta lahvička kyanidu, kterou policie našla u mě na pokoji, s tím nemá vůbec nic společného. Neměl jsem ji v ruce už hezkých pár měsíců. Potřebuju ji jenom k tomu, abych čas od času obnovil ten roztok, který zabíjí hmyz v mojí dóze na motýly.“

„A. nemáte už nic, co byste mi chtěl říct?“

„Ani ň. Teď už víte to nejhorší. Je to trochu tvrdý, to musíte přiznat. Za to, že jsem dal jednomu děvčeti pár dárků mě teď asi obviní, že jsem ji zavraždil!“

„O tom si můžeme promluvit, až k tomu dojde. Mezitím si to nezhoršujte ještě víc tím, že někam utečete. Dejte auto zpátky na jeho obvyklé místo a jděte spát. To je přesně tam, kam jdu teď já. Nečekal jsem, že budu mít stejnou práci o dovolené jako jindy.“

„Udělám co chcete.“

„Tak to už je lepší. Dobrou noc.“

Biggles vystoupil z auta a odcházel bohatší o pár dalších námětů k přemýšlení.

8. kapitola

ŽÁDNÝ DEVÁTÝ KOČIČÍ ŽIVOT

Druhý den ráno se Biggles jako obvykle šel vykoupat a po snídani čekal na terase hotelu v naději, že přijede superintendant a třeba přiveze pitevní zprávu. To by mohlo stačit, aby to celý problém jednou provždy vyřešilo.

Vstal, když přijelo policejní auto a zastavilo před hotelem. Vystoupil superintendant a svižně kráčel k terase.

„Jedu sice sem, abych si ještě jednou promluvil se slečnou Lewisovou a naposledy si prohlédl tu Doškovou chalupu, než si všechno sbalí," povídá konverzačním tónem, „ale když vás tady tak vidím, tak mě napadá, že bych vám mohl dát poslední informace, které by vás mohly zajímat."

„To je od vás laskavé."

„Naše předběžná zpráva z ohledání těla nepotvrzuje žádné stopy po kyanidu, takže to vypadá, jako že jste se ve svém názoru na mladého Gravesona přece jenom nemýlil. Navíc se neukázala žádná stopa po žádném obecně známém jedu, kterého by se mohl zmocnit obyčejný smrtelník – jako třeba arseniku, strychninu. Podivné ovšem je, že jsou tam nějaké příznaky obvykle provázející smrt otravou. Tak alespoň soudí lékaři. Mě to poráží a ať se propadnu, jestli vím, co si o tom všem mám myslet. Nemohu uvěřit tomu, že jde o případ náhodné smrti, ale je zbytečné očekávat, že se porota

vyšetřujícího soudce usnese na nějakém jiném závěru, když nejsou žádné jiné důkazy.“

„Žádné příznaky srdečních potíží?“

„Absolutně žádné. Hlavní patolog tvrdí, že už při první zběžné prohlídce se ukázalo, že to děvče mělo v každém ohledu naprosto zdravé tělo.“

„Takže stále nemáte žádnou představu, na co to děvče skutečně zemřelo?“

„Ani zdání.“

„Divné.“

„Divné! No to bych tedy řekl, že je to divné! Já jsem nikdy žádný podobný případ ještě neřešil. V deset hodin je to děvče ještě v pořádku a živé. V jedenáct je mrtvé. Přece si jen tak bez důvodu najednou nelehne a neumře!“

Biggles se lehce pousmál. „V tomhle ohledu se s vámi nikdo přít nebude.“

„Já se ale nemůžu zbavit toho pocitu v kostech, že byla přece jenom zavražděna! Jenomže jak? Ve všech ostatních případech, které jsem vyšetřoval tohle nebylo nikdy žádný problém. Přinejmenším jsme věděli, na co oběť zemřela. A až do téhle chvíle nám zatím doktoři nejsou schopní pomoct! Pořád na tom ještě pracují, takže je možná ještě příliš brzy tvrdit, že jsou bezradní a pořád je ještě šance, že na něco přijdou. Odpověď musí být někde tady, ale ať se na místě propadnu, jestli vím, kde ji mám hledat!“ Superintendant přimhouřil významně jedno oko. „Vás něco napadá?“

„Ne. Pro mne je to stejná záhada jako je to záhada pro vás, veliteli.“

„Oho! Tak dokonce i Scotland Yard je v úzkých! Předpokládám, ale že jste o tom trochu přemýšlel?“

„Trochu ano. Ale nemohu říci, že bych jen tak vy sypal z rukávu nějakou svou teorii, protože jsem byl připraven naprosto přesně na to, že dneska ráno sem zajdete, abyste mi oznámil, že máte informaci, která to všechno rázem objasňuje. Místo toho mi ale teď říkáte, že jsme zase tam, kde jsme vlastně začali.“

„Kam až jste se dostal?“

„Ne moc daleko, obávám se. Ale nezapomínejte, že jsem vám slíbil, že se do toho nebudu míchat, takže většina toho, co jsem dělal, se odehrávala tady v té židli.“

„Podle čeho jste uvažoval?“

„Podle staré metody probrat a prosít všechno co se dá a pak se zaostřit na to, co zbývá. Máme tady jeden základní fakt. Věra Herringtonová je mrtvá. Zhruba řečeno k tomu mohlo dojít jenom jedním ze čtyř způsobů. Který to tedy je? Smrt z přirozených příčin, nebo sebevražda, nebo vražda či nehoda. Začal jsem sebevraždou, protože to vypadalo, že to mohu nejsnadněji vyloučit. Také jsem to vyloučil z toho důvodu, protože jsem si nedovedl představit jak by Věra sama sebe připravila o život, rozhodně ne v chalupě takových rozměrů, aniž by po sobě nezanechala jasnou stopu signalizující jak to vlastně udělala. Zadruhé mi nedávalo smysl, že by se najednou uprostřed nějaké jednoduché domácí práce najednou vytrhla, třeba při aranžování květin do vázy a zabila by se. Takže sebevražda nepřicházela v úvahu. Teď mi tady říkáte, že lékaři také tvrdí, že nezemřela přirozenou smrtí, takže to také padá. Pokud předpokládáme, že se dosud nemýlíme, tak nám zbývá jedině nešťastná náhoda nebo vražda.“

„A co ta vražda?“

„Zvažoval jsem možnost, že jde v tomto případě o jednu z těch skutečně rafinovaných vražd, které se nikdy nepotvrdí a oběť je pohřbena normálně s běžným úmrtním listem. Jak víte, skutečně odhaleno je stejné množství vražd jako jsou ty, které zůstávají konkrétně neurčené. Byla snad tohle jedna z nich ale s poněkud nezvládnutým plánem zločinu, kdy smrt nastala dříve než byla původně plánovaná a způsobem, který sám o sobě vyvolal nutnost dalšího vyšetřování? Jenomže tady před sebou máme absolutní nepřítomnost motivace a to bývá vždycky velký zádrhel.“

„Jak si jistě umíte představit, věnoval jsem se tomu velmi podrobně. Ale Věra byla zřejmě nejpopulárnějším děvčetem ve vesnici, všichni ji měli rádi a nikdo by jí nepřál nic zlého. A že by někdo to děvče nenáviděl tolik, aby si ho přál zabít – to nepřichází do úvahy. Pokud by měla nějakého nepřítele, tak ve vesnici takové velikosti by o tom každý věděl. Takovou věc by nebylo naprosto možné udržet v tajnosti.“

„Mluvíte o vesnici. To je asi v pořádku a musí to být. Ale co takhle Londýn? Neznám žádné podrobnosti, ale slyšel jsem, že tam nějakou dobu pracovala. Proč se sbalila a náhle odjela domů? Tvrdila, že to bylo proto, že dává přednost životu na venkově. To možná byla pravda. Ale neměla tam nějaké potíže? Nadělala si tam nějaké nepřátele? Stručně řečeno, existuje v tomto případě nějaký faktor, o kterém my vůbec nic zatím nevíme?“

„To si prověřím. Slečna Lewisová by mi to mohla říct. Ta by o tom věděla, ale co si myslíte o té možnosti nějaké nešťastné náhody?“

„Nic. Je stejně těžké to považovat za nešťastnou náhodu jako najít motiv pro případnou vraždu.“

„Zatraceně. Musí to přece být jedno nebo druhé!“

„Zajímá mne velice, co to nakonec bylo, až mi to budete schopen říci.“

Superintendant pohlédl na svoje hodinky. „Musím už jít do Doškové chalupy. Slíbil jsem slečně Lewisové, že ji odvezu do Trura, jestliže už je hotová s uklízením. Mohu potom ten domek zamknout. Nepředpokládám, že by chudák stará chtěla v Doškové chalupě zůstat třeba jenom o hodinu déle než je nezbytně nutné. Pokud by cokoli vyšlo najevo, dám vám vědět.“

„Prima, veliteli. Díky.“

Když policejní auto odjelo, Biggles se vydal na svou obvyklou procházku po pláži. Ale tentokrát šel mnohem dál než obvykle a namířil si to k malé výspě, která vybíhala kousek hlouběji do moře z útesu hned proti vzdálenějšímu konci vesnice. Tam, jak mu bylo řečeno, Trelawny nechává svou loď.

Kráčel pomalu, čelo samou vrásku jak usilovně přemýšlel, vědom si svého původního úmyslu neplést se vůbec do místních záležitostí, což, jak se ukázalo, nefunguje. Ale s přihlédnutím ke všem existujícím okolnostem bylo těžké si představit, že by to bylo mohlo dopadnout jinak.

Když obcházel ten výběžek pobřeží zjistil, že se dívá na jakousi malou zátočinu, vlastně písčitou pláž a balvan, ke kterému byl připevněn řetěz a pár starých pastí na langusty dost daleko od hranice obvyklého přílivu mu prozradilo, že tohle je obvyklé stanoviště Trelawnyho. Byla tu i loď, vytažená na písek a v ní seděl její majitel, celý shrbený, bradu v dlaních.

Biggles ho pozdravil zdaleka, aby ho nevylekal. „Dobré ráno, Micku. Dneska nerybaříte?“

„Ne.“ Trelawny sotva vzhlédl.

„Na co myslíte?“

„Na co asi?“

„Přemýšlíte o té záležitosti kolem Věry?“

„Nejde mi to pořád z hlavy, pořád nemůžu pochopit, že je mrtvá a že jí už nikdy neuvidím.“

„Tak to při náhlých úmrtích bývá,“ zafilozofoval si ve své odpovědi Biggles.

„Už policie něco zjistila?“

„Ne. Jsou úplně bezradní.“

„To se dalo čekat. Jsou asi tak dobrý jako vykuchaná langusta.“

„Ale jděte, musíte jim dát šanci. A vy o tom máte nějakou představu?“

„Vůbec žádnou.“

„Policie se začíná přiklánět k názoru, že došlo k nějaké náhodné otravě, ale netuší jak. Povězte mi, už jste někdy slyšel, že by někdo onemocněl otravou rybím jedem po požití tresky?“

„Nikdy. Ne každej by si dal zrovna tresku, ale bezpečný to je až dost. Viděl jsem pár lidí, co onemocněli po škeblích, ale to je obvykle spíš následek toho odkud pocházej, nebo jak jsou čištěný, co se má vyhodit, a co se má nechat.“ Najednou jako kdyby rybáře cosi napadlo. Vzhlédl k Bigglesovi a podezíravě se zeptal: „Máte na mysli ty tresky, co jsem přines Věře já?“

„Ano.“

„Tak to můžete bejt klidnej. Ty ryby nebyly z vody venku víc jak půl hodiny a pořád ještě byly živý. A mimochodem, kdyby měla Věra otravu rybama, tak by o tom určitě všecko věděla slečna Lewisová.“

„To byl jen takový momentální nápad.“

„Slečna Lewisová říkala, že si ty ryby udělají k obědu, a to znamená, že si taky trochu vzala. Já tady tak sedím a lámu si hlavu s tím, co se to mohlo stát. Nikdy si neodpustím, že jsem nešel dovnitř do domu, když už jsem tam byl, i kdybych bejval musel vypáčit dveře. Mělo mě napadnout, že se něco děje. Věra by bejvala byla teďka naživu."

„Třeba je to ale dobře, že jste dovnitř nešel," odpověděl vážně Biggles.

„Kam teďka míříte?"

„Do vesnice. Musím na poštu. Mám na to akorát tak čas do oběda. Dá se tam někudy projít, abych se nemusel celou cestu vracet? Slyšel jsem, že jste říkal něco o jakési cestě nahoru po útesu?"

Už si to tu prohlédl dříve. Bylo to typické jižní kornwalské pobřeží, nakupení rozervaných skalisek, ale ne příliš vysokých, asi tak padesát stop, a zřídkakdy čistě vertikálních. Spíše se trochu nakláněla dozadu a na takových místech výstup nevypadal nijak obtížně pro toho, kdo má zdravé končetiny. Podél úpatí se rozkládal obvyklý chaotický nepořádek balvanů a skal napadaných tam během dlouhých století.

Byla to pravda, že chtěl jít na poštu, ale nechtěl jít hlavní ulicí a se vší pravděpodobností narazit na superintendanta, který mu řekl, že přijde navštívit slečnu Lewisovou. Pořád ještě si dával bedlivý pozor, aby nebyl obviněn z toho, že se jim plete do jejich místního případu.

Mick vystoupil z lodi. „Je tady nahoru pár stezek, pokud se v nich vyznáte. Já obvykle chodím domů tamhle tudy. Je to pěkná zkratka."

Společně potom vyrazili k úpatí útesu.

„Tady je jedna cesta," ukazoval Mick. „Tudy jsem vylez nahoru, abych viděl, jestli ještě svítěj v domku." Ukázal na předmět u Bigglesových nohou. „Tady je ten špaček, co jsem zahodil, když jsem začal šlapat. Potřebujete přitom totiž obě ruce." Na okamžik zaváhal, jako by ho něco napadlo. „Možná bude lepší, když to nebudete zkoušet tudy. Místama je to drobet problematický. O něco lehčí stezku byste našel tamhle."

Vybral cestu mezi džunglí spadaných balvanů a po pár yardech zase zvedl prst. „Tady je to mnohem lehčí a nemůžete se zmýlit. Vede to cikcak po útesu místo rovně nahoru. Tady odtud vidíte, jak to vlastně jde dál a přivede vás to dozadu za domky, co sou přímo proti poště."

„Jdete také nahoru?"

„Ne, já si budu muset zajít pro poštu pozdějc."

„Fajn, tak já půjdu. Děkuju mockrát."

Biggles vyrazil nahoru a bez sebemenších potíží dorazil až na vrchol. Od okraje útesu se ohlédl dolů, aby zamával, ale Mick už šel zpátky ke své lodi. Pár sekund sledoval, jestli se obrátí, ale protože se neobracel, pokračoval dál až k jednomu obrovskému vyčnívajícímu balvanu, kde si sedl a zapálil cigaretu.

Ve svém krátkém setkání s tím rybářem zjistil další problém, který si žádal odpověď. Zavinila to jeho zásada, která se mu už tolikrát osvědčila, totiž pořádně se zaměřit na jakékoli chování, které se nezdá přirozené.

Mick ho nejdřív doprovodil k cestě nahoru po útesu, kterou použil té noci, když Věra zemřela. O tom se nedalo pochybovat, protože ta cigareta, kterou tam odhodil, tam pořád ještě leží. Zahodil ji na zem, protože zrovna tam cesta vzhůru byla dost složitá. Potřeboval na to obě ruce. Ale jestliže to bylo obtížné ve dne, v noci to

musí být ještě mnohem těžší. Tak proč si vybral tu nejtěžší cestu nahoru, když o pár yardů dál byla stezka, kterou by nahoru vylezlo i malé dítě? Byla to sice jen maličkost a existovalo pro ni pravděpodobně i jednoduché vysvětlení, ale na první pohled to vypadalo podivně.

S tím souvisela také další věc. Mickovi zjevně záleželo na tom, aby mu ukázal jen tu určitou cestu. Šel přímo k ní. Potom ale jako kdyby najednou změnil názor a vzal ho k té stezce, kterou doopravdy použil. Proč? Vzpomněl si snad na něco? Byla to pravda, že je to ta nejlehčí cesta, nebo měl Mick nějaký důvod pro to, že nechtěl, aby vystoupil nahoru stejnou cestou jako on té noci, kdy zemřela Věra, a která ho napadla logicky nejdřív? Proč se najednou rozhodl jinak? Lidé nemění svá rozhodnutí bezdůvodně. To by možná stálo za prošetření…

Biggles vstal a rozhlédl se kolem. Zjistil, že se nalézá na ploše porostlé hrubou trávou, asi třicet či dvacet yardů široké, na jakési zemi nikoho, mezi okrajem útesu a zadními zahrádkami domků lemujících cestu podél moře. Jejich hranici vytvářel neupravený hustý živý plot ohnutý směrem dovnitř zahrádek od převažujících větrů z moře. Za ním, ani ne moc daleko, se tyčila nápadná střecha Doškové chalupy. V poměrně pravidelných intervalech se v živém plotě střídaly dřevěné branky, zjevně udělané proto, aby obyvatelé domků měli přístup rovnou k mořskému břehu.

Biggles se rozhlédl a ke svému uspokojení shledal, že je úplně sám. Nechtěl, aby ho někdo viděl. Obvinil kapitána Gowera ze slídění a teď mu zrovna nebylo dvakrát dobře při pomyšlení, že dělá totéž. Mickovi řekl,

že jde na poštu a byl skutečně odhodlaný tam jít, ale nejdříve ho zajímalo něco trochu jiného. Zatím měl ale jenom velice vágní představu, co vlastně hledá. Nepátral po ničem, po ničem konkrétním, ani vážně neočekával, že tady náhle objeví klíč k celé té záhadě, ale rozhodl se, že se podívá na tu Doškovou chalupu a přilehlé objekty zezadu, protože to bylo něco, co ještě nikdy neviděl. Ještě jednou se rozhlédl podél plotu a pak vykročil k živému plotu.

Když vyhlížel škvírou mezi větvemi, neviděl před sebou zahradu Doškové chalupy, ale vedlejšího domku. To bylo ihned jasné, protože tam byl doktor Venner plně zaměstnaný takovým zcela běžným úkolem, který musí vykonávat všichni pěstitelé růží chtějí-li své květy uchránit před zuřivými mšicemi a dalším obtížným hmyzem. V rukou měl doktor mosaznou stříkačku s rozprašovačem, u nohou kbelík a postřikoval právě okolní keříky.

Raději než aby se nechal přistihnout při tom, jak špehuje cizí soukromí, přešel Biggles směrem k zahradě Doškové chalupy, kde se opět pozorně rozhlédl pro případ, že by se tam ještě vyskytoval superintendant. Ale nebylo po něm ani vidu ani slechu, ani po slečně Lewisové, takže Biggles usoudil, že už jsou na cestě do Trura. Vešel tedy až k zahradní brance, aby získal lepší přehled.

Viděl téměř přesně to, co očekával – kus drnovitého zapleveleného trávníku jehož prostředkem vedla zarostlá cestička směrem k domku. Na obou stranách trávníku ohraničené živým plotem byly záhony květin, na nichž bojovalo pár staromódních otužilců ztracenou bitvu proti celé armádě mnohem silnějších plevelů. Nebyl tady vidět

ani jen pokus o nějakou kultivaci. Zjevně ani Věra ani její hospodyně neměly dost času na takového namáhavého koníčka, jako je zahrádkaření. Doktorova zahrada proti tomu byla pestrá a zářila růžemi, ale tady, jak říkal Paul Graveson, nebyly vůbec žádné květiny.

Hned u branky, trochu ke straně, pod všelijak pokřivenou borovicí, byl kompost ze zbytky zeleniny a dalších zahradních odpadků jako dávno mrtvých listů, listů zelí, kapusty a dalšího odpadu naházeného jen tak na hromadě. Vypadalo to, že nic jiného, co by stálo za podrobnější prohlídku nebo jinak zaujalo, tam není, takže se Biggles obrátil a šel dál po vrcholu útesu až na úplný konec živého plotu, kde objevil uzounkou pěšinu vedoucí přímo mezi domky a ven na ulici. Nejdříve ho opět napadl superintendant, ale protože nikde neviděl policejní auto, předpokládal, že je skutečně i se slečnou Lewisovou už dávno pryč.

Před poštou stály dvě ženy a hovořily s paní Haywardovou. Jak se přiblížil, významně zmlkly.

„Slečna Lewisová už odjela?“ zeptal se zdvořile.

Poštmistrová úsečně odpověděla: „Ještě ne.“

„Jak to? Myslel jsem, že pro ni přijelo policejní auto, ne?“

„To taky přijelo. Ale nebyla ještě hotová. Měla ještě pár věcí na práci, takže, než aby na ní auto čekalo, tak se pro ní vrátí později.“

„Aha.“

„Chtěl jste něco?“

„Jenom jeden nebo dva pohledy a pár známek.“

Když dostal co potřeboval, Biggles se obrátil zpátky k hotelu a vrátil se právě v okamžiku, kdy zněl gong zvoucí k obědu.

Vjídelně uviděl, že někteří z prázdninových hostů již odjeli a přijeli dva nebo tři noví. Ale z těch, kterých se nějak týkala ta místní tragická událost, uviděl jenom kapitána Gowera, který seděl sám u stolu. Nikdo nemluvil. Z Gravesonových se ještě nikdo na veřejnosti neukázal.

Biggles pojedl svůj oběd a potom si šel sednout jako obvykle do svého křesla na terasu, odkud za chvíli uviděl Gowera, jak si to šlape do kopce do vesnice. Nic si o tom nepomyslel, spokojený, že je sám, a tak může intenzívně přemýšlet, aniž by musel čelit Goweru nezodpovědnému dohadování, kterým by ho jen vyrušoval.

Ale asi tak za půl hodiny ho uviděl, jak jde zpátky, nese klobouk v ruce a řítí se tempem, které prozrazuje, že přináší nějaké novinky. Šel rovnou na terasu a sotva dopadl do křesla vedle Bigglese, začal si otírat zpocené čelo.

„Páni, to je ale vedro!“ stěžoval si.

„Člověk ve vašem věku by si měl dát na čas,“ napomenul ho Biggles. „Nač ten spěch?“

„Nebudete tomu věřit!“ vyhlásil zasvěceně Gower. „Nechte to na mně, když mi ovšem povíte, oč jde.“

„Týká se to Věřiny kočky.“

„Co s ní má být?“

„Je mrtvá.“

„No a? O kočkách je známo, že často pojdou.“

„Ale ne tak jako pošla tahleta!“ vydechl tajuplně kapitán Gower.

„Jak to víte?“

„Já jsem to všecko viděl!“

„Chcete říci, že jste viděl tu kočku umírat?“

„To tedy ano a nezapomenu na to do své nejdelší smrti, vážený.“

„Asi ji něco přejelo, ne?“

„Nic takového. Náhodou jsem stál zrovna ve dveřích pošty, což jak víte je téměř přesně naproti Doškové chalupě a povídali jsme si s paní Haywardovou –“

„Tím chcete říci, že vás vaše morbidní zvědavost zavedla na místo, odkud jste mohl pozorovat ten tragický dům a současně o tom drbat!“

„Nic takového.“

„Na tom nesejde. Ať. Co jste viděl?“

„Viděl jsem Věřinu kočku, jak jde pěšinou –“

„Jakou pěšinou?“

„Věřinou pěšinou. Po tom bláznivém kousku dláždění, co vede k přední brance. Ihned jsem si všiml, že je s ní něco v nepořádku. Povídám paní Haywardové: Heleďte, koukněte na tu kočku! Co to jen dělá?“

„A co dělala?“

„Byla celá zježená a šla se ztuhlýma nohama a civěla přímo před sebe. V jednom momentě se zatočila, jako kdyby nevěděla, kam má jít. Jak došla na ulici, tak se zastavila a zapotácela se. Ještě udělala pár kroků a pak upadla. Přešel jsem ulici až k ní. Byla mrtvá. Jestli ta kočka nebyla otrávená, tak sním svůj klobouk!“

„Dobrá, tak byla otrávená. Nebylo by to poprvé, co kočka v téhle zemi sežere jed na krysy a pojde.“

Gower na něho zůstal civět. „Copak vám nedochází, že se tohle přesně hodí na tu mojí teorii o otravě a o tom jedu, co našli v Paulově pokoji?!“

„Mně se to jeví tak, že to může být čistě jenom taková náhoda.“

„Náhoda!“

„Rozhodně tu kočku Paul nemohl otrávit, jelikož ještě nevyšel ven.“

„Takže ho ještě nezatkli?“

„Ne.“

„To, že Paul ještě nebyl venku, nehraje žádnou roli,“ odpovídal tvrdošíjně Gower. „Ta kočka se prostě musela dostat k troše toho jedu, který zabil i Věru.“

„Viděl to i superintendant?“

„Ne. Proč by měl?“

„Myslel jsem, jestli tam náhodou není. Přijel prý dneska odpoledne, aby vyzvedl slečnu Lewisovou a odvezl ji do Trura, přičemž chtěl ten dům zamknout.“

„To jsem taky slyšel. Ale ještě se neukázal. Alespoň tedy ne v době, kdy jsem tam byl já.“

„Viděl jste slečnu Lewisovou?“

„Ne.“

„O té kočce jí nikdo nic neřekl?“

„Ne. Paní Haywardová si myslela, že bude lepší, když jí to neřekneme vzhledem k tomu, v jakém je stavu. Může jí to opatrně prozradit superintendant, až přijede. Vědět to bude muset, protože přirozeně předpokládala, že si tu kočku vezme s sebou až odjede. Teď je ta kočka vzadu na zahradě paní Haywardové.“

Biggles poznamenal s lehkou dávkou sarkasmu: „Zdá se, že jste prožil vzrušující odpoledne?“

„A to jsem ještě neskončil, pane!“ Gower se hrdě rozhlédl kolem, jako kdyby chtěl zdůraznit důležitost toho, co se právě chystá oznámit, nebo jako kdyby se chtěl ujistit, že ho nikdo nemůže neslyšet.

„Tak copak to bude? Zase další drby?“ hádal Biggles.

„Můžete tomu tak říkat, když chcete, ale mě dalo pořádný námět k přemýšlení. Dneska ráno jsem šel do vesnice a náhodou jsem uviděl Toma Hardyho, jak stojí ve dveřích té svojí hospody. Takže jsem šel k němu a zeptal se ho, jestli zná pravdu o tom, že prý v té Doškové chalupě straší. Žije tady už léta a před ním jeho otec, takže jestli o tom někdo něco ví, tak to musí být on. A víte, co mi na to ten hostinský povídá?“

„Ani se nepokusím hádat.“

„Tak jak byste si asi vyložil tohle?“ Gower se naklonil kupředu a zatvářil se hrozně důvěrně.

„Povídal, že o žádném duchu nic neví, ale už víckrát viděl v noci jak se kolem té chalupy prochází nějaký stín kolem okna a jednou uviděl na zlomek sekundy dokonce něco jako světlo baterky!“

„Pokud moje omezené informace stačí, tak obvykle duchové nepoužívají žádné svítilny. Vypadá to, že jsou schopni vidět i ve tmě.“

Kapitán Gower to přerušení ignoroval. „Bylo to sice nějaký čas předtím, než se přistěhovala paní Harringtonová, ale Hardyho táta mu vyprávěl, že, a to si poslechněte, tady kolovala pověst o Natu Binnsovi, tom známém pašerákovi, že prý měl tam někde nějaký tajný východ, což mu umožňovalo dostat se ven z domu a zase zpátky, zatímco byl v obklíčení celníků, kteří na něho číhali!“

„To se mu tedy hodilo,“ poznamenal Biggles trochu příliš kousavě. „Copak nechápete, co to znamená?!“

„Co to znamená?“

„To přeci jasně znamená, že kdokoli, kdo zná tenhle trik, se mohl dostat do domku, zavraždit Věru a zase odejít, aniž by o tom věděla živá duše!“

„Zajímavá teorie," uzavřel Biggles. „Proti tomu ale mluví nejméně jedna věc."

„A jaká asi?"

„Jestliže v tom domě žila Věra, věděla by asi o té tajné chodbě a něco s ní provedla. Ona takovou věc přece nepotřebovala a rozhodně by dohlédla na to, aby nikdo nemohl jen tak přicházet a odcházet k nim domů, kdykoli se mu zachce."

Gower se zatvářil otráveně. „Vy tedy opravdu dokážete člověku pomoct!" stěžoval si. „Proč se pořád musíte snažit znehodnotit každý nápad, se kterým přijdu? Je nejvyšší čas přeci, aby někdo začal rozumně přemýšlet!"

„Víte, námořníku, jak jsem vám už říkal předtím, vy čtete moc detektivek. Já pořád ještě čekám na nějaký důkaz, že Věra byla skutečně zavražděná."

Kapitán Gower vstal. „Tak dobrá. Když jste tak zatraceně chytrý, tak si to vyřešte sám! Vy si to dělejte jak chcete, já se budu držet svého a potom na konci se uvidí, kdo z nás dvou měl pravdu!" S těmi slovy kapitán Gower rázně odpochodoval dovnitř hotelu.

Biggles si zapálil cigaretu.

9. kapitola

PODIVNÁ MEZIHRA

Biggles chvíli seděl a probíral v duchu, co mu řekl kapitán Gower. Potom, když se rozhlížel po moři před sebou, zpozoroval Trelawnyho loď, její záplatovanou plachtu, se kterou se už dost dobře seznámil, jak míří k mysu, kolem kterého Mick pokládá většinu svých pastí, tak si znovu vybavil tu podivuhodnou situaci kolem těch dvou stezek nahoru po útesu. Proč jenom Mick zničehonic změnil své rozhodnutí? Stále ještě Bigglese nenapadlo žádné uspokojivé vysvětlení. Ale nepřítomnost rybáře na břehu mu naskytla příležitost k prozkoumání terénu, aniž by se toho člověka dotkl a naznačoval svým postupem, že nevěří tomu, co mu rybář napovídal.

Proto se rychlým tempem vydal podél pláže až tam k té malé zátoce, kde Trelawny kotvil svou loď. Bylo to nedaleko, o dost méně než míli, a tak tam dorazil během deseti minut, přičemž si všiml, že se slabý přímořský větřík trochu změnil a přicházel teď od směru, odkud obvykle následuje také změna počasí. Zátočina vypadala téměř stejně jako když ji viděl naposledy, samozřejmě kromě té lodi, která tam teď chyběla a odlivu, který o kousek ustoupil.

Bez prodlévání na místě pokračoval dál k patě útesu, až tam, kde Mick zahodil svojí cigaretu na zem a začal šplhat nahoru. Prvních pět yardů mu moc nešlo a působily dost obtížně, takže mohly cizince od dalšího

stoupání odradit, ale pak už byl ten výstup, až na to, že byl trochu příkřejší a přímo vedl na vrchol, úplně stejný jako ta cesta, kterou tam vystoupil předtím.

Byl tady jasně vyznačený každý krok a každý úchyt pro ruce. Proč, za jakým účelem ho tedy Mick přesvědčoval o opaku? ptal se sám sebe cestou nahoru.

Odpověď nalezl, alespoň se domníval, že nalezl, asi tak dvacet stop pod samým vrcholem. Kdyby ale po ničem nepátral – přesto, že neměl ponětí po čem konkrétně – bylo nepravděpodobné, že by si toho vůbec někdy všiml. Jenomže celou tu cestu nahoru dával pozor na cokoli, co by vysvětlovalo Mickyho lhaní, nebo co se lhaní tolik podobalo, jak je tenhle výstup nesmírně obtížný.

O kus dál po své levé ruce uviděl rezavý hák zaražený do skály. Byl tam zjevně už dávno a na tom nebylo vůbec nic divného. Jaký měl ale smysl? Bylo tohle co Mick nechtěl, aby uviděl? Úzký převis mu umožňoval dosáhnout na hák, aniž by riskoval pád dolů na kameny pobřeží. A tehdy si pomyslel, že už zná odpověď.

Dole pod hákem byla prasklina ve skále, široká, že by se jen tak tak protáhl dovnitř dospělý muž. Vlezl tam a přitom kopl do čehosi, co při pádu na podlahu vydávalo kovový zvuk. Pohlédl dolů a uviděl starou lodní svítilnu na petrolej. Zvedl ji a zatřásl s ní. V nádržce zašplouchala trocha petroleje. Tím se vysvětlovala funkce toho háku venku. Občas asi na něm ta lampa visela. Přesvědčil se, že její světlo mohlo být vidět jediné jedním směrem, z moře. Z toho usoudil, že sloužila Mickovi jako jeho soukromý maják. Na tom samozřejmě nebylo nic špatného a zdálo se, že neexistuje žádný důvod proč by to

on, nebo kdokoli jiný, nemohl vidět. Tak k čemu všechny ty tajnosti?

Vzadu bylo všechno v úplné tmě. Škrtl benzínovým zapalovačem, jedinou věcí, která dokázala spolehlivě hořet, a zapálil lampu. Zvedl ji do výše a ihned viděl, že ta dutina je vlastně docela velkou jeskyní. To vybízelo k prozkoumání. Podlaha z rovného kamene byla drsná a hrbatá a trochu šikmo se zvedala směrem dozadu. Stalaktity a stalagmity, které by mohly překážet v postupu byly všechny ulámané a jejich velikost ukazovala na to, že jeskyně se tu zformovala kdysi v dávných dobách. Fakt, že všechny ty překážky byly uklizené, ukazoval také jasně na využívání jeskyně v moderní době, ne-li dokonce nedávno. Ze stropu kapala dolů s metodickou pravidelností jako hodinky voda.

Biggles držel lampu vysoko nad hlavou a opatrně postupoval dál, pevně rozhodnutý, že svůj objev prověří až do konce. Jednou věcí si byl ale teď absolutně jistý. Mick o tomhle věděl, ale z nějakého důvodu si nepřál, aby to Biggles viděl. Automatická otázka je, proč?

Jeskyně pokračovala mnohem dál než očekával a postupně se stále zvětšovala. V takové situaci bylo těžké hádat vzdálenost, ale počítal, že ušel ne více než sto yardů, když se přiblížil na dohled konci. Průchod tady byl dost úzký, ale odhadoval, že celá ta chodba musí trochu zatáčet, protože když se ohlédl, neviděl světlo na začátku vchodu, ani odražené denní světlo.

Jeskyně byla na konci největší, totiž až tam, kam bylo možné jít normálně. Pak najednou jeskyně končila strmou stěnou, která měla asi tak sedm nebo osm stop nahoře nízkou dutinu, jakoby nízkou galerii. V tom zhruba čtvercovém prostoru, který tvořil konec jeskyně,

bylo mnoho známek po jejím obývání. Uprostřed byla bedýnka, taková obyčejná přepravní dřevěná bedýnka dnem vzhůru, takže tvořila provizorní stůl. Stále ještě na ní byl původní nápis – Brambory z kanárských ostrovů. Na bedýnce stála láhev a v ní zastrčená svíčka. Kolem se válely zbytky rybářského vlasce, spousta háčků a zavírací nůž. Na jedné straně stolu stál starodávný soudek zjevně myšlený jako sedátko. Na druhé straně byla další dřevěná bedýnka, další sedátko. Na podlaze ležela hromada námořnických lan a opřený o zeď stál jeden předmět, který se při bližší prohlídce ukázal jako pěkně prohnilý značným stářím. Jeho stav svědčil o tom, že ho už hezkou dobu nikdo nepoužil.

Biggles zapálil svíčku a v sedě na soudku se snažil tuhle záhadu rozřešit. Tak tohle bylo ono. Tohle bylo to, co Mick nechtěl, aby viděl. Ale proč? Ať se sebevíc snažil, nemohl přijít na to, co by taková jeskyně mohla mít společného s tím, proč k ní vůbec přišel, totiž se smrtí Věry Harringtonové.

Čas ubíhal. Biggles seděl dál, kouřil jednu cigaretu po druhé, dumal nad svým objevem, ani ne tak proto, že to místo tady bylo a někdo ho používal, protože na tom nebylo nic obzvlášť divného, ale proto, proč Mick nechtěl, aby to tu všecko viděl. A že to nechtěl, tím si byl jistý, protože žádné jiné vysvětlení pro změnu v rybářově chování si nedokázal představit. Tak tam seděl a upíral oči na podlahu. Jeho výraz se však změnil, když jeho zrak padl na malý bílý předmět. Byl to nedopalek od cigarety, jedné z mnoha. Ale všechny nebyly stejné. Podrobně si je prohlédl, aby se ujistil, že se nemýlí. A viděl, že ne. Nesly nepochybně stopy dámské rtěnky.

Biggles se zamračil. Čí rtěnky? Věry Harringtonové? Že by tohle byla odpověď na Mickovo chování? Biggles nemohl přehlédnout fakt, že ve vesnici byly i jiná děvčata, a některé z nich se malovaly rtěnkou.

Z jeho samomluvy ho vytrhl nějaký zvuk přicházející směrem od vchodu do jeskyně. Ztuhl, soustředěně naslouchal a slyšel, jak se blíží nějaké kroky a občas přitom rozšlápnou úlomky stalaktitu. Nebyla tam žádná ústupová cesta, a tak prostě jenom čekal. Ani se nepohnul. Svíčku nezhasil, protože se mu zdálo, že to nemá žádný smysl. Dával přednost tomu, aby ho příchozí jasně uviděl.

Kroky šly jistě k němu a pak do světla svíčky vstoupil Mick Trelawny. Pohlédl na Bigglese beze známky nejmenšího překvapení. „Tak to jste vy," pronesl neutrálně s náznakem úsměvu k Bigglesově úlevě, protože už ho napadlo, že z toho budou asi potíže.

Mick se posadil na bednu a zapálil si cigaretu. „Jak jste to objevil?"

„Viděl jsem ten hák."

„Jak?"

„Měl jsem chuť si trochu zalézt po skalách. Tam, jak jste mě dneska ráno poslal, to bylo moc snadné. Napadlo mě, že zkusím tu těžší variantu. Vlastně se mi ani nezdá těžší."

„To je proto, že jste nevyšel až nahoru. Tam je trochu převis a žádná opora pro nohy. Musíte sáhnout rukama nahoru a vytáhnout se tam. To už tak snadný není."

„Vrátil jste se od svých pastí nějak brzy."

„Vítr začal foukat tam, odkud přichází špatný počasí. Tak jsem se obrátil a uviděl někoho, jak šplhá po

útesu. Myslel jsem si, že jste to vy, ale chtěl jsem se o tom přesvědčit.“

„Na co tuhle jeskyni používáte? Jako nějakou tajnou skrývačku?“

„Ne tak docela. Když je zlý počasí a nevyjde měsíc z mraků, tak rozsvěcuju tu lampu, abych viděl, jak se dostat do zátoky. A když je počasí až moc špatný, abych vyjel na moře, tak chodím sem a tady navazuju háčky na vlasec. Je to tu mnohem pohodlnější než v tý mojí starý chajdě, do který prší a táhne. Tady je vždycky teplo, není tu slyšet kvílení větru a já se tu cejtím moc dobře. Ale je jasný, že tuhle jeskyni někdo používal dávno předtím, než jsem na to přišel já. Možná byla používaná už od věků. Objevil jsem jí před pár rokama, když jsem byl sotva odrostlý děcko a hledal, jsem raccí vejce na útesu. Ten starej soudek, na kterým sedíte, tady už tenkrát byl. Hádám, že za těch starejch časů v něm bejval rum. Nat Binns věděl co dělá, když tady stavěl Doškovou chalupu.“

„To postavil on?“

„No, nevím to jistě, ale mám představu, že jo. Zdá se mi, že to byl pašerák velkýho formátu.“

„To jsem také slyšel.“

„Bydlel v Doškový chalupě a tohle byla jeho skrýš. Proto trvalo celníkům tak dlouho, než ho dostali.“

„Ale já to nechápu. Co má ta Došková chalupa společného s touhle jeskyní?“

Mick nadzvedl obočí. „Copak jste nepochopil, kde jste? Ale samozřejmě, vlastně ani nemůžete.“

„Nějak to nechápu. Kde mám být?“ zeptal se Biggles zvědavě.

Mick vypadal pobaveně. „Sedíte přesně pod chalupou.“

„Dobrý Bože!“

„Teď už víte, jak si ta chalupa získala pověst, že v ní straší. Ale řeknu vám, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem pochopil, že každý hluk odtud musí být slyšet nahoře. Dokonce i jen kroky. Asi proto, že je to tak dutý.“

„Jenomže se říká, že v chalupě bylo vidět všelijaké pohybující se stíny?“

Mick se trochu zasmál. „To jsem byl já. Já byl ten duch.“

„Chcete říct, že jste chodíval do toho domu?“

„Občas. Ne moc často. Ale to bylo ještě když byla chalupa prázdná. A byla prázdná celý dlouhý roky. Občas jsem tam šel, protože to bylo ideální místo na opravy mýho nářadí. A taky mi to šetřilo svíčky. Někdo mě musel vidět z ulice. Mně to bylo jedno, žádnou škodu jsem nikomu nezpůsobil, ne?“

Biggles na něho upřeně hleděl. „Tak je to tedy pravda!“

„Co je pravda?“

„Že měl Nat Binns nějakou tajnou chodbu ven z chalupy. Něco jsem o tom zaslechl, ale pokládal jsem to jen za takové romantické tlachání nějakého šprýmaře s velkou fantazií.“

„Je to skutečně pravda. Je to tohle.“

„Tak počkejte, abych to správně pochopil. Vy mi tady říkáte, že skutečně existuje přímé spojení mezi touhle jeskyní a Doškovou chalupou?“

„Přesně tak. Totiž bývalo tenkrát za časů Nata Binnse a i dlouho potom. Stačilo jen vzít ten žebřík

tamhle a opřít ho tady o stěnu, abyste se dostal na ten výstupek nahoře. Plazil jste se pár yardů a tam jsou, nebo spíš bejvaly, padací dveře. Vedou přesně pod schody u kuchyně. Nat Binns tam určitě mockrát seděl a kouřil dýmku, popíjel brandy a chudáci celníci zatím čekali v obklíčení, až přijde zpátky domů. Tady dole slyšel prakticky každý šramot, co způsobili. Bezpochyby je taky slyšel mluvit. Poslouchal je a z toho pak usoudil, kdy už pro něho bude bezpečný vylízt ven."

Biggles trochu váhal, než položil Trelawnymu další otázku: „Můžete se stále ještě dostat do domu a zase ven stejným způsobem?"

„Ne. Už ne."

„Proč ne?"

„Protože ty padací dveře už tam nejsou. Víte, když paní Harringtonová koupila tu chalupu, nechala ji pořádně opravit. Podlaha byla plná shnilých prken, a tak nechala položit nový, dubový prkna. Takže ty padací dveře zmizely."

„Co si asi mysleli ti řemeslníci, když to objevili, jako že to museli objevit?"

„Mysleli si, že je to nějaký nepoužívaný sklep nebo něco jako stará studna. Dolů se vůbec podívat nešli. Já tam byl. Potloukal jsem se trochu okolo, když dělali a koukal jsem na ně. Viděl jsem, jak přitloukli tu novou podlahu, a tím taky skončily moje návštěvy v tý chalupě. Stejně bych tam ale už nešel, když tam teď bydleli lidi."

Biggles odklepl popel z cigarety. „Tak mi ale povězte Nicku, jak se sem dostala Věra?"

Teď byla řada na Mickovi, aby zůstal překvapeně koukat. „Jak sakra víte tohle?"

„Já to nevím, jenom jsem hádal.“ Biggles rozevřel dlaň a ukázal na nedopalek cigarety, který stále ještě držel. „Nevšiml jsem si totiž, že byste používal rtěnku.“

Mick se zašklebil. „Měl jste bejt policajtem. Ano, Věra tady byla, ale přišla hlavním vchodem.“

„Kdy to bylo?“

„Ale to už je pár měsíců.“

„To je ale podivné místo pro rande s děvčetem, nezdá se vám?“

„Já si tím nejsem jistej, víte? Ona se sem chtěla podívat sama.“

„Takže o tom věděla?“

„Já vám povím, jak to bylo. Jednou jsme si tak povídali a ona začala s tím, jak prý v té jejich chalupě straší – nebo že by tam jako strašit mělo. Takže jsem jí řek, že to jsou jenom takový hloupý výmysly a že si s tím vůbec nemusí lámat hlavu. Už nikdy neuslyší, ani neuvidí nic, co by se tomu třeba i jen vzdáleně strašení podobalo. Zeptala se mě, jak si můžu bejt tak jistý. Takže jsem jí prozradil, že ten duch, to strašidlo jsem vlastně já a jak celá ta historka vznikla. Nechtěla tomu vůbec věřit. Myslela si, že jí chci jenom tak uchlácholit, takže jsem jí musel říct, že to můžu dokázat a jestli chce, tak si to tady může prohlídnout sama. No a když to tak moc chtěla vidět, tak jsem ji jednou vzal s sebou. Seděla tady na tom soudku, přesně tak jako vy teďka. Dívala se na to z tý humorný stránky a smála se, až se za břicho popadala. Prosil jsem jí, ať to nikomu neprozradí a pokud tedy vím já, tak to nikdy nikomu neřekla. Ale možná to přece jenom nevydržela.“

„Musela vám tedy hodně věřit, když s vámi šla na místo, jako je tahle jeskyně a sama.“

„Proč ne? Věděla moc dobře, že se mnou je v bezpečí. Ta měla železný nervy. Vyjela si se mnou na moře kolem pastí na langusty za každýho počasí. Jednou nás chytla pěkná bouřka s průtrží. Já se sám necejtil zrovna nejlíp, protože ta moje stará bárka už nejni tak zdravá jako kdysi. Byli jsme promoklí až na kůži. Protože jsem se neodvažoval vztyčit plachtu, tak jsem musel veslovat a zatímco jsem já vesloval, ona vybírala vodu a mezitím si klidně zpívala. Takový to bylo děvče, pane. A teď už nejni. Řeknu vám, že nebudu mít klid, dokud tu svini, co jí to udělal, nepověsej?“

„Vy jste nechtěl, abych tuhle jeskyni objevil, že ne, Nicku?“

„Řek bych to tedy takhle. Jistě pochopíte, že nechci, aby se policie někdy dozvěděla, že se kdysi dalo do toho domku jít jinak, než hlavním vchodem. Mysleli by si hned, že se tam pořád ještě dokážu dostat, a i když já vím, že to nemělo nic společného s Věřinou smrtí, mohlo by to vést k pár nepříjemným otázkám.“

„To tedy máte pravdu, to by určitě vedlo.“

„Koneckonců, kdybych chtěl já někoho zamordovat, copak by se našlo lepší místečko než je tohle?“

„To by rozhodně bylo pro takové účely téměř ideálním místem činu.“

„Neřeknete to nikomu, že ne?“ zeptal se úzkostlivě mladý rybář.

„Já rozhodně ne. Byl jste ke mně v tom všem upřímný a já si toho vážím. Teď mi ale odpovězte na jednu otázku. Byl jste někdy, kdykoliv, v té Doškové chalupě od té doby, co ji zakoupila paní Harringtonová a vešel jste tam jinudy, než hlavním vchodem?“

„Nikdy. A nikdy v životě jsem nebyl v tý chalupě nahoře na patře.“

„Proč jste si vybral k výstupu tu nejtěžší stezku, jak jste sám přiznal, té noci co zemřela Věra?“

„Protože to byla ta nejrychlejší cesta, ta nejkratší cesta a já jsem strašně pospíchal. Vylez jsem tamtudy už nejmíň tisíckrát, takže mě tam žádný nebezpečí nehrozilo. Když se dostanete na vrchol, tak se octnete rovnou proti zadní brance u Věřiny zahrádky. Ale já vím, kam tím míříte. Na to můžete klidně zapomenout. Já bych radši sám skočil z toho útesu dolu, než bych viděl, že si to báječný děvče zlomilo třeba jenom malíček, víte?“

Biggles přikývl. „Já vám věřím, Micku.“

Tak tohle byla ta odpověď, kterou sem přišel Biggles hledat. I když to znělo značně nepravděpodobně, nebylo to v žádném případě nemožné. Rozhodně v tom, co Mick vyprávěl, nebylo žádné slabé místo. Také neměl žádný důvod mu to všechno vyprávět, protože jinak by ho podobné souvislosti ani nenapadly.

Pohlédl námořníkovi přímo do očí. „Pašoval jste někdy něco vy sám?“

Mick zavrtěl hlavou. „Ne. Ale ne že bych proti tomu něco měl. Dneska se to prostě nevyplatí, to je to. Nestojí to ani za zlámanou grešli. Jo za časů Nata Binnse to bejvala většinou brandy a zase brandy, potom tabák a hlavně většinou doutníky. Kde byste to asi dneska prodával za takovou cenu, abyste měl takovej zisk, že se to vyplatí? Slyšel jsem, že doutníky jsou stejně drahý ve Francii jako tady. Jestli je to pravda, tak na to prostě nebude žádnej odbyt. Ne, ne, do týhle branže podnikání se asi nepohrnu.“

„To máte pravdu.“ Biggles vstal. „Musím se ale vrátit zpátky do hotelu nebo přijdu o odpolední čaj.“

„Policie pořád ještě nemá tušení, kdo zabil Věru a jaký měl motiv?“

„Nemají ještě ani důkaz, že vůbec byla zabita. Dosud se jim nepodařilo najít ani žádnou stopu po nějakém jedu. Nejdříve policie měla podezření na otravu. A teď se dovídám, že Věřina kočka umřela také a vypadá to, že se to stalo za velmi podivných okolností.“

„Ano. Slyšel jsem o tom, když jsem si šel koupit do obchodu pár značkovacích praporků. Co si o tom všem myslíte vy?“

„Je těžké si o tom něco myslet.“

„No, já si jsem jistý aspoň jedinou věcí,“ řekl rozhodně Mick. „Já jsem s tím neměl vůbec nic společného.“

Šli společně k východu z jeskyně.

„Kterým směrem jdete?“ zeptal se venku Mick. „Nahoru, nebo dolů na pláž?“

„Půjdu nejspíš nahoru a zpátky do hotelu po vršku útesu.“

„Dávejte pozor na cestu.“

„Na shledanou. Dám vám vědět, až se něco nového dozvím.“

„Díky.“

Biggles dokončil svůj výstup a ohlédl se zpátky dolů z útesu. Na pláži uviděl Micka a zamával mu na rozloučenou. Potom pokračoval v cestě.

10. kapitola

SVĚTLO VE TMĚ

Biggles se opět ocitl na travnatém pruhu půdy oddělujícím vrcholek útesu od plotů zadních zahrádek těch domků lemujících hlavní silnici ze strany od moře. Zcela bezmyšlenkovitě, nemaje na mysli žádný konkrétní předmět a zvědav, jestli slečna Lewisová už odjela, přešel až k živému plotu. Nikde neviděl žádné známky života, a tak usoudil, že pravděpodobně opravdu odjela. Šel tedy dál k brance a asi tak minutu či dvě si prohlížel opuštěnou zahrádku. Už se chystal obrátit a jít pryč, když cosi křiklavě barevného na hromadě kompostu zaujalo jeho pozornost. Rozeznal tam po chvíli malou kytici rudých růží. Byl si jistý, že když tady byl posledně, tak tam ty růže rozhodně nebyly.

Potichu otevřel branku a šel blíž, aby se lépe podíval. Jak zjistil, růže ještě nebyly zcela rozvité, lesklé listy ještě ani trochu nezvadly a jak tam tak ležely úplně na vrcholu té hromady bylo jasné, že je tam někdo vyhodil teprve před chvílí. Tohle tedy byly ty růže, které dal Paul Věře a které teď slečna Lewisová vyhodila, jak uklízela chalupu. Což bylo docela přirozené.

Paul řekl, že dal Věře půl tuctu růží. Jenomže tady se Biggles dopočítal jenom pěti. Kde byla ta další? Když se rozhlédl kolem, uviděl ji trochu stranou od těch ostatních. Za předpokladu, že by slečna Lewisová vyhodila celou tu kytici najednou, jak se stalo, že je tak daleko od ostatních? Odpovědí byla zřejmě myška, která

ležela u té opuštěné růže. Částečně znetvořená a se srstí rozcuchanou vypadala na to, že jí to udělala kočka, že jí zjevně zabila. Zřejmě ta kočka, uvažoval Biggles, jak skočila po myšce, rozházela ty růže a jednu z nich oddělila daleko od ostatních. Znělo to jako možné vysvětlení. V každém případě ho nenapadlo nic lepšího. Ani tomu nepřikládal zvláštní důležitost, a tak tomu nevěnoval žádnou zvláštní úvahu.

Pohlédl k chalupě. V jistém smyslu mu bylo líto, že už slečna Lewisová odjela. Ne že by od ní čekal, že po tom všem by tady chtěla zůstat. Moc rád by si s ní pohovořil, jenomže teď už k tomu nebude mít žádnou příležitost. Jestliže už tady byl superintendant, bude už chalupa zamčená a nemá žádnou cenu tady dál prodlévat. Biggles se obrátil a po vrcholu útesů šel zpět do hotelu.

Když dorazil na terasu, kde obvykle míval svůj odpolední čaj, okamžitě zjistil, že se za jeho nepřítomnosti něco stalo. Major Payne a jeho manželka čile konverzovali s kapitánem Gowerem. Jejich tváře hovořily jasně o nějaké tragické události. Když uslyšeli zvuk Bigglesových kroků, vylekaně se po něm všichni tři ohlédli.

První promluvil major Payne. „Kde jste byl celé odpoledne?“

„Na pláži. Proč?“

„Copak jste nebyl ve vesnici?“

„Ne.“

„Takže jste neslyšel poslední novinu?“

„Jakou novinu?“

„Slečnu Lewisovou našli mrtvou,“ oznamoval stroze kapitán Gower.

Říci, že to Bigglese překvapilo, by bylo jen velmi nedostatečným vyjádřením jeho reakce. Když se vzpamatoval z toho šoku, zeptal se nevěřícně: „Takové věci mi neříkejte! Kde se to stalo?“

Payne odpověděl: „V té samé proklaté chalupě, kde zemřela i Věra!“

Biggles se zhluboka nadechl. „Až se tohle dozví superintendant, tak vyletí komínem!“

„To už zřejmě provádí.“

„Takže už to ví?“

„Měl by. Protože ji nalezl on. Přijel si pro ni, aby ji odvezl do Trura.“

„Vím, že se k tomu chystal.“

„Přijel příliš brzy, ale nebyla ještě úplně hotová, takže se pro ni vrátil dneska odpoledne. Šel ke dveřím a zaklepal. Jelikož nikdo neodpovídal, tak vzal za kliku a vešel dovnitř. Volal ji, ale nikdo se neozýval. Tak šel dál a dovnitř do kuchyně. A tam ležela slečna Lewisová na podlaze mrtvá. Tělo bylo ještě stále teplé, takže se to nemohlo stát dlouho před tím, než přijel.“

Biggles klesl do křesla. „Jak to všechno víte tak podrobně?“

„Superintendant nám to řekl. Zastavil se tady na zpáteční cestě do Trura, aby si dal něco k pití. Vypadal jako že to opravdu potřebuje.“

„To bych řekl, že to potřeboval! V jakém stavu bylo tělo slečny Lewisové?“

„Ve stejném stavu jako tělo Věry. Žádné známky násilí, žádné stopy. Superintendant říkal, že vypadala jako když si prostě lehla a usnula.“

„Neskutečné. Co ještě říkal?“

„Ptal se mne, kde je Paul Graveson.“

„A kde je?“

„Ve svém pokoji. Pořád ještě nevyšel. Celý den nebyl vůbec venku.“

„No, to by ho tedy mělo jasně vyloučit. Pokud nebyl vůbec venku, tak nemohl zabít slečnu Lewisovou. A pokud nezabil slečnu Lewisovou, jak by mohl někdo tvrdit, že zabil Věru?“

Kapitán Gower se vložil dohovoru: „Kde byl dneska odpoledne Trelawny? To bych teda moc rád věděl! Já ho viděl, jak se na moři obrací a míří k tý jeho zátočině, kde nechává loď. To je ale přesně pod Doškovou chalupou!“

„Co tím chcete říci?“

„Slečna Lewisová toho asi věděla příliš mnoho,“ prohlásil ponuře Gower. „No a?“

„Někomu se třeba hodilo ji umlčet.“

„Jako komu?“

„Trelawnymu.“

„Nikdy jsem ještě neviděl člověka jako vy, který má na všechno hned odpověď,“ pronesl Biggles zasmušile. „Bezpochyby byste byl schopen vymyslet si dokonce i důvod, proč jsem to spáchal já?“

Gower neodpověděl.

„Mohu vám dát své slovo na to, že Trelawny neměl absolutně nic společného se smrtí slečny Lewisové.“

„Jak si můžete být tak jistý?!“

„Z jednoduchého důvodu. Byl jsem s ním totiž celé odpoledne. Od té doby, co vystoupil na pevnou zem, jsme spolu hovořili až do chvíle, než jsem odešel sem. Doufám, že to vás uspokojí. Vidím, že měl Paul štěstí, že dneska vůbec nevyšel ven.“ Biggles se obrátil na majora Payna. „Co udělali s tělem?“

„Odvezli jej do Trura. Asi tam budou dělat další soudní pitvu a další pitevní zprávu.“

„Paul už ví, že v těle Věry nenašli žádné stopy po tom kyanidu?“

„Ano. Já jsem mu to řekl. Myslím, že asi proto ho nezatkli hned.“

Biggles přikývl. „No, majore, jestli vám to nevadí, dal bych si trochu čaje. Zapotil jsem se trochu tou chůzí.“

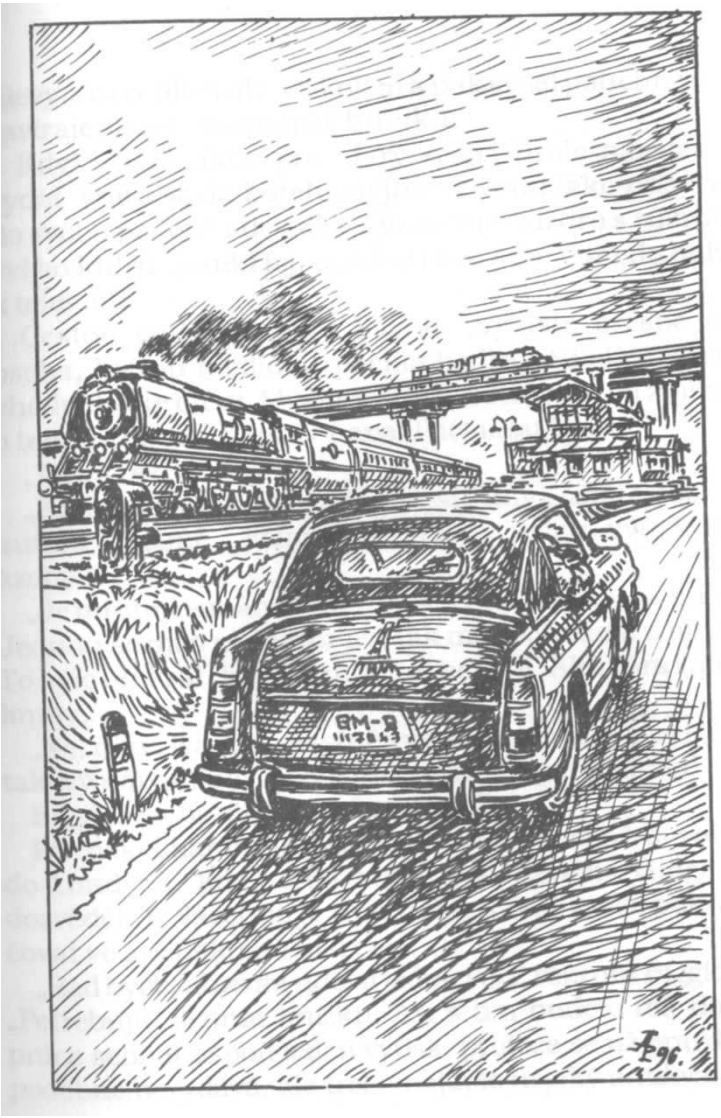
Paynovi odešli a Gower šel s nimi, což se Bigglesovi hodilo, protože se chtěl věnovat tomu novému vývoji situace. Jimmy mu přinesl jeho čaj, ale Biggles nad ním moc času nestrávil. Jakmile dojedl svačinu, vydal se do hotelu. Nejprve šel do svého pokoje, kde vyprázdnil svůj vak z nepromokavého plátna, kde měl svoje pouzdro a v něm holicí soupravu, rezervní mýdlo a zubní kartáček. Složil jej a dal do kapsy. Potom sešel dolů na dvůr a do svého vozu, ze kterého vyndal řidičské rukavice a dal je do druhé kapsy. Jakmile to udělal, vyrazil po vrcholu útesu zpátky proti směru, kterým před svačinou přišel. Jakmile dorazil ke svému cíli, ujistil se krátce, že nikde nikdo není a pak přešel přes tu travnatou plochu k živému plotu.

Jelikož nechtěl, aby ho někdo viděl, prohlédl si nejdříve zahradu doktora Vennera. Tam objevil hromadu kouřícího suchého listí ukazujícího na to, že pan doktor čile pracuje. Ale pan doktor tam nikde nebyl. Ustoupil tedy a pokračoval dál přes tu krátkou vzdálenost, která ho dělila od Doškové chalupy. Neočekával, že ho někdo uvidí. A skutečně tam nikdo nebyl. Se staženými roletami celý domek vypadal jako oblečený do smutečního. Biggles si jej prohlédl a potom hotov s prohlídkou obrátil svůj zrak na tu hromadu kompostu.

Jeho výraz se prudce změnil, když zaregistroval, že od jeho poslední návštěvy před hodinou někdo v zahradě byl. O tom nemohlo být pochyb, protože ty vyhozené růže zničehonic zmizely.

Okamžik vypadal zmateně. Znovu se tam podíval doufaje, že třeba ty růže vybledly, a tím pádem se jejich barva stala méně nápadnou. Ale nemohlo být pochyb, ty růže definitivně zmizely. Potom si vzpomněl na tu malou myšku a jednu růži, která ležela dál od ostatních.

Tiše otevřel branku a vešel dál. Ta pocuchaná myška tam stále ještě ležela a odhozená růže vedle ní. Sehnul se a aniž by se jí dotkl, zblízka ji podrobně prohlížel. Všiml si, že stonek růže je už šedivý od nějaké plísně. Potom vytáhl toaletní pouzdro, oblékl si rukavice a s nesmírnou opatrností zvedl růži a upustil ji do sáčku, který si za tím účelem přinesl s sebou. S hlubokým výdechem, který mohl být docela dobře povzdechem úlevy, se rychle rozhlédl kolem a pak vyšel potichu ven zavíraje za sebou opatrně branku.



Biggles se vydal do Trura, aby si vyzvedl slíbenou knížku na nádraží.

Když splnil úkol, pro který se na tuhle návštěvu vydal, vrátil se do hotelu stejnou cestou jako přišel a do svého pokoje, kde odložil toaletní pouzdro s růží do svého kufru, zamkl jej, umyl si ruce a šel dolů do haly k telefonu.

Cestou potkal majora Payne. „Vy jste přesně ta osoba, kterou hledám," povídá bodře. „Hledám něco vhodného ke čtení. Myslím, že jste se mi jednou zmínil o tom, že doktor Venner napsal nějakou knihu?"

„To mi řekl on."

„Kniha je vždycky zajímavější, když znáte jejího autora osobně. Nemáte náhodou jeden výtisk té knihy?" ‘

„Je mi líto, nemám. Vlastně jsem ji nikdy ani neviděl. Jednou se mi o ní doktor jen tak mimochodem zmínil. To bylo tenkrát, když sem přišel poprvé. Ale mám i jiné knihy…"

„Ne, díky. Na tom vlastně vůbec nezáleží. To byl jen takový nápad, když jsem toho starého pána potkal."

Biggles vstoupil do telefonní budky.

Po několikaminutovém čekání se konečně dovolal do Londýna, kde se od svého podřízeného Gingera dozvěděl, že všechno je v pořádku, takže může pokračovat ve své pokojné rekreaci.

„Rád bych, abys mi udělal jednu věc," řekl mu Biggles. „Potřebuju sehnat knížku. Asi s tím budete mít dost práce sehnat aspoň jeden výtisk, protože se už pravděpodobně nevydává, ale třeba najdete nějaký antikvarní výtisk u Foyles nebo v některém z těch mnoha antikvariátů na Charing Gross Road. Jestli se vám ji podaří sehnat, tak ji pošlete prvním možným osobním vlakem do Trura na adresu výpravčího. Až to uděláte, tak mi sem zavolejte nebo telegrafujte a já si zajedu do Trura

autem a vyzvednu si ji tam. Jenom mi dejte vědět, jakým vlakem to posíláte. Pokud náhodou nebudu zrovna v hotelu, nechte mi tady vzkaz. Tady je jméno té knihy: Připraven? Nejsem si sice naprosto jistý tím názvem, ale pojednává o Britské Guyaně. Autor je doktor Augustus Venner. Prima, to je všecko, Ne, nemyslím na to, že bych se tam vydal, ale najednou jsem se o tu zemi začal zajímat. Shledal jsem, že je to tady dole docela příjemné a je tady víc zajímavých věcí, než byste si dokázali představit. Takže pravděpodobně tady zůstanu ještě trochu déle. Na shledanou.“

Biggles zavěsil. O něco později, přesně řečeno po večeři, měl telefon z Yardu oznamující, že kniha už je ve vlaku a dorazí do Trura časně ráno.

11. kapitola

DOTYČNÁ KNIHA

Hned ráno, jakmile dosnídal, vyšel Biggles ke svému vozu a vydal se do Trura, aby si vyzvedl slíbenou knížku na nádraží. Byla skutečně tam. Už opět ve svém voze, sundal obal, aby se přesvědčil, že je to ta, kterou potřebuje. A byla. Potom šel do papírnictví, kde si koupil průhlednou lepící pásku a arch čistého hnědého papíru. Ten použil na novou obálku knihy, aby nikdo, kdo se k němu přiblíží, až bude tu knihu číst, neviděl název na přední straně. Když to skončil, vrátil se do svého hotelu.

Ke změně počasí, kterou předpovídal Trelawny nedošlo, naopak, den byl opět jasný a teplý. Takže si Biggles našel křeslo na terase pěkně v rohu ve stínu a uvelebil se, aby mohl pohodlně číst.

Těsně před polednem ho vyrušil příjezd superintendanta Smalleye.

„Tak tady jste," zvolal policista vystupuje z auta. „To musí být krásné nemít na práci nic než si číst!"

Biggles se usmál a sklapnul knihu. „Nezapomínejte, že jsem na dovolené. A člověk nedokáže jen tak sedět a nedělat vůbec nic. Podařilo se mi sehnat jednu zajímavou knihu. Měl byste si ji jednou přečíst."

„O čem to je? Nějaký z těch rafinovaných zločinů, kde se všude kolem povalují všelijaké stopy?"

„Nic takového. Je to o Britské Guyaně."

„Páni, tam se pravděpodobně těžko dostanu! Mám něco lepšího na práci.“

„Je to fascinující země.“

„Když to říkáte vy. Už jste slyšel to o slečně Lewisové?“

„Ale ovšem.“

„Já jsem ji sám našel.“

„To mi říkali.“

„Jenže to celou tu záležitost vůbec o nic nezjednodušuje. De facto to jenom věci ještě komplikuje.“

„Kampak míříte teď? Nebo jste se jen čirou náhodou rozhodl, že navštívíte zrovna mne?“

„Čistě náhodou jedu kolem, a tak mne napadlo, že vás bude zajímat, že jsme nebyli schopni nalézt vůbec nikde žádné stopy po jedu – ani v tom sherry, ani v čokoládových bonbónech nebo v těch jahodách, co jsme našli u Věry v pokoji. To potvrzuje pitevní zpráva. Takže alespoň víme, že Věra nebyla zavražděná. A to samozřejmě platí i o tom dalším případu, totiž o slečně Lewisové.“

„A o té kočce.“

„O kočky se nezajímám.“

„Já myslím, že je trochu příliš brzy na to, abychom úplně vyloučili otravu jedem,“ pronesl pochybovačným tónem Biggles. „Jak víte, existují druhy jedů, které dokáží zabít, aniž by nějak zasáhly žaludek. Chci říct, že mám na mysli ty, které do těla vniknout třeba krví a působí v krevním oběhu, některé se zase dají dopravit do krve bez nebezpečí jakéhokoli trestního stíhání.“

„Máte na mysli třeba hadí jed?“

„Ano.“

Superintendant vypadal značně pobaveně. „Předkládáte mi to tady jako vaši teorii, že ty dvě ženy zemřely po nějakém hadím uštknutí?“

„Ne.“

„Taky si to nemyslím. Slyšel jsem sice, že na Boodmin Mooru jsou nějaké zmije, ale nikdy jsem nikoho neslyšel, že by viděl nějakou tady u nás!“

„I kdyby tady nějaké byly, nehrálo by to asi roli. Zmije jenom zřídka usmrtí dospělého zdravého člověka. Dítě, možná. Nebo by po hadím uštknutí mohla zemřít nějaká osoba už tak dost nemocná, přičemž by ještě působivost jedu vzrostla o šok. Ale i tohle by trvalo dost dlouhou dobu. Nebyla by to otázka toho, že se najednou někdo zhroutí a zničehonic je namístě mrtvý, což se zjevně stalo těm dvěma ženám. Mimochodem, myslel jsem, že soudní pitva Věry Harringtonové byla určena na dnešek?“

„Takový byl původní plán, ale vzhledem k tomu, co se stalo slečně Lewisové, bylo o pár dní odložená.“

„Na vašem místě bych požádal ještě o něco delší odklad než pár dní.“

„Oho! A proč?“

„Něco třeba vyjde najevo. Člověk nikdy neví.“

„Je moc těžké si představit, co by ještě tak mohlo vyjít na světlo. Není tady žádná vražedná zbraň, po které bychom měli pátrat,“ rozhovořil se poněkud podrážděně superintendant a zdálo se, že ho hněvá jistá bezmocnost v tomto případě. „Já jsem si právě znovu prošel to místo činu a nebojím se přihnat, že jsem úplně vyvedený z konceptu. Tahle záležitost by ostatně vyvedla z konceptu každého. Nemáme ani střípek důkazů, kterého bychom se mohli chytit.“

Biggles ani nemrknul okem a souhlasně superintendantovi přikyvoval.

Superintendant se však začal rozpalovat. „Ale jak tady stojím tak jsem si jistý, že obě ty ženy nezemřely přirozenou smrtí! To by bylo trochu příliš náhod najednou, víte? Rozhodně trochu příliš na mne. Jenomže co ty dvě ženy zabilo, to ví jen Bůh!“

Biggles chvíli přemýšlel, než znovu promluvil.

„Poslyšte, veliteli, nechtěl bych, abyste si to vykládal špatně, ale chtěl bych vám, bude-li to možné, jenom něco navrhnout.“

Superintendant se zamračil: „Slíbil jste mi, že se do toho nebudete plést.“

„A to jsem také udělal. Nemůžete přece říci, že jsem vám nějak překážel při vyšetřování. Ale to mne na druhé straně nezbavuje možnosti přemýšlet.“ Biggles pokrčil rameny. „Ale jak myslíte, no. Můj pohřeb to nebude.“

„Cože? Co je to zase na nápad?“

„Co se stalo s těmi rukavicemi, které jste našel v Doškové chalupě, s těmi rukavicemi, co patřily Paulu Gravesonovi?“

„Jsou v mé kanceláři.“

„Kde přesně ve vaší kanceláři?“

„Sakra, co na tom záleží, kde jsou? Ale když to musíte vědět, tak v mém psacím stole.“

„Necháváte svůj psací stůl občas otevřený?“

„No ano, proč ne?“

„Máte tam někde sejf?“

„Ano.“

„Tak potom bych navrhoval, abyste udělal následující. Dejte ty rukavice do sejfu a zamkněte jej. Ale v žádném případě se jich nedotýkejte holýma rukama.

Buď je přenášejte pomocí pinzety, nebo si na to navlékněte rukavice a čím budou tlustší, tím to bude lepší. Ideální jsou kožené.“

Superintendant kulil oči. „Co tohle má, k čertu, zase znamenat?“

„Já jsem vám dal svou radu. Momentálně bych o tom dál nerad hovořil.“

„A co když se podle vaší rady nebudu řídit?“

„Mohl byste být dalším, kdo zemře náhlou a nevysvětlitelnou smrtí.“

„Prokristápána! To má být nějaký vtip?“

„Vražda a náhlé úmrtí nejsou zrovna moc vhodné na vtipkování, veliteli. Já netvrdím, že zemřete, když budete ty rukavice brát do ruky. De facto existuje šance tisíc ku jedné, že nezemřete. Ale mohl byste zemřít. Můžete samozřejmě riskovat a tu šanci si vyzkoušet.“

Superintendant přimhouřil podezíravě oči: „Tak mě napadá, že o téhle záležitosti víte víc, než jste ochoten mi říci!“

„Možná.“

„Tak ven s tím.“

„Teď ne. Později, Možná zítra.“

„Nemůžete před policií zadržovat svědectví, ani důkazy. To přece víte!“

„Já nemám žádné důkazy, které bych chtěl skrývat. Kdybych je měl, tak bych vám je ihned předal. Ale doufám, že nějaké najdu. Naučil jsem se, že příliš povídat, když si člověk není jistý fakty, může být nebezpečné.“

„S kým jste mluvil?“

„S výjimkou vás a majora Payne jedinými lidmi, se kterými jsem mluvil Paul Graveson a Mick Trelawny.“

„Šel jste za Paulem do pokoje?“

„Ne. To byste zcela správně nazval narušováním vyšetřování. Ne, náhodou sešel na pár minut dolů sám a já jsem se s ním chvíli bavil.“

„O čem?“

„Jenom jsem ho trochu povzbuzoval. Řekl jsem mu, že pokud je nevinen, nemusí si dělat vůbec žádné starosti.“

„A co Trelawny?“

„Na něho jsem narazil na pláži ještě předtím, než se vydal na svou obvyklou objížďku pastí na langusty.“

„O čem jste spolu mluvili?“

„O duchovi. Vlastně spíše o tom, čemu se říká domnělý duch.“

Superintendant přikývl. „Taky jsem tu povídačku o duchovi v Doškové chalupě slyšel a o tom, že tam straší. Řekla mi to paní Paynová. Ona si myslí, že to může mít v tomto případě nějaký význam, zvláště když vycházíme z názoru, že Věra zemřela na nějaký šok.“

„Hlouposti.“

„Co o tomhle přízraku, či takzvaném duchovi, vlastně víte vy, pokud víte vůbec něco?“

„Mohu vám jedině říci, že žádný neexistuje.“

„A kdo jste, že si dovolujete něco takového tvrdit? Vždyť jste tady jenom host!“

„Věříte vy na duchy?“

„Ne.“

„No tak si s tím nelamte hlavu. Dávám vám své slovo, že v Doškové chalupě žádný duch není. A nikdy nebyl.“

„V tom máte asi pravdu, ale mě by zajímalo, proč jste si tím tak zatraceně jistý!“

„No, řekněme, že já také nevěřím na duchy. Zapomeňte na to, veliteli. Nezaměstnávejte si mozek hloupostmi, na kterých vůbec nezáleží. S Věřinou smrtí neměl nikdy žádný duch nic společného, ani se smrtí slečny Lewisové. A Micka Trelawnyho z toho můžete také vynechat. Ten třeba vypadá jako drsný a hrubý chlap, ale je tak upřímný, že se v něm dá číst jako v knize. Ten nemá na sobě ani stín nějakého provinění. Pro něho byla Věra idolem stojícím tak vysoko, jako je Nelsonův monument.“

Superintendant se na Bigglese podíval přísnýma očima. „Vy jste tedy musel hodně a hodně přemýšlet, pokud jste nedělal také něco jiného!“

„Přemýšlel jsem, to ano. Nemohl jsem si pomoci.“

„Proč si s tím děláte starosti?“

„Nedělám. Začal jsem se o to zajímat v zásadě proto, že mi bylo líto rodičů Paula Gravesona. Oni na něm doslova visí. Kdybyste ho obvinili z vraždy Věry Harringtonové, tak by to byla jejich smrt.“

„Jak to? Vždyť jsme ho ani nezatkli!“

„To ne, ale když jste přišel na tu karafku s kyanidem, tak už vám chyběl jenom vlásek a byl byste ho býval zavřel. Myslel jste, že to určitě udělal on a dokonce, že pro to měl i důvod. A já jsem zastával názor, že to prostě udělat nemohl.“

„Nemohl! To se mi teda líbí, pane! Proč by to, prosím vás, nemohl udělat?“

„Protože si nedovedu představit, jak by dokázal zamknout a dát na dveře závoru zevnitř, když už byl venku. Řekněme to ale jinak. Slečna Lewisová vypověděla, že když toho rána sešla dolů, tak zjistila, že

jsou dveře i okna zamčené jako vždycky na noc. Mám pravdu?“

„Ano.“

„Výborně. Pokud by se byl Paul dostal dovnitř domku poté, co se rozloučil s Věrou, tak by pak po svém odchodu musel nechat něco otevřeného, i kdyby to třeba bylo jenom klička na okně. Zvenku by se s ní nedalo otočit aniž by rozbil sklo, čehož by si zase někdo musel všimnout. To samozřejmě platí i pro kohokoli jiného. A tak jsem vycházel z názoru, že v době, kdy Věra zemřela, v tom domku nemohl být nikdo jiný kromě těch dvou žen.“

„To jsem samozřejmě nemohl přehlédnout,“ podrážděně konstatoval superintendant.

„Ale přirozeně, to byste rozhodně nepřehlédl,“ smířlivě pronesl Biggles. Přikývl a po chvilce pokračoval dál: „Také jsem vzal v úvahu možnost, že Paul dal do domku něco ještě než odešel.“

„O tom jsem taky uvažoval. Co by asi tak ale mohl plánovat?“

„Například dát tam otrávené bonbóny.“

„Kyanid!“

„Ano.“

„Tvrdíte, že v těle Věry Harringtonové nenašli ani stopy po kyanidu a nenašli jej ani v těch čokoládových bonbónech, které nestačili sníst.“

„To ale vím teď, tenkrát jsem to tak brzo ještě nemohl tušit.“

„To máte pravdu. Ale že by tam ty otrávené bonbóny nechal Paul bylo velice nepravděpodobné, protože by musel být naprostý idiot. Musel by také zcela

jistě předpokládat, že si vezme ty bonbóny ještě než půjde spát.“

„To mohla.“

„Tak dobře, řekněme, že si je mohla vzít. Jenom tak čistě teoreticky řekněme, že v té bonboniéře byly skutečně otrávené bonbóny. V takovém případě si je ale mohl vzít kdokoli. Jelikož si je mohla vzít kdykoli i Věra, co by jí zabránilo, aby si je nevzala ještě když tam byla společně s Paulem a on přitom dobře věděl, že pokud je sní, tak okamžitě onemocní nebo dokonce okamžitě padne k zemi mrtvá přímo před jeho očima? Stále samozřejmě uvažuji o tom kyanidu, který účinkuje bleskově. Copak by to byl takový blbec, aby tohle všechno riskoval, když přitom dobře věděl, jaký bude výsledek? Že bude okamžitě prvním podezřelým? To jsem si opravdu nedovedl představit. Ale tohle je čistě teoretická úvaha, protože my už teď víme, že Věra nezemřela na otravu kyanidem. Všechno vám to říkám jenom proto, jelikož jste se mne ptal, proč jsem si byl tak velice jistý, že je Paul nevinný, když vy jste uvažoval, že ho zatknete na základě podezření z vraždy. A velmi se mi ulevilo, když jste to nakonec neudělal.“

Superintendant byl chvilku zticha, potom se sebral a pohlédl zpříma na Bigglese.

„Koukněte, Bigglesworthi, já vám teď položím jednu přímou otázku,“ sevřel rty a znovu si Bigglese přeměřil, načež pronesl důrazně: „Mně se nelíbí tohle chození kolem horký kaše. Vy máte něco v rukávě. Povězte mi upřímně: víte kdo skutečně zabil Věru Harringtonovou – za předpokladu, že byla skutečně zavražděna?“

„Ne. Ale mám o tom zhruba představu. Jenomže momentálně jsem u toho skončil. Pokud mám pravdu, tak možná vyjde najevo, že za smrt Věry může více než jedna osoba.“

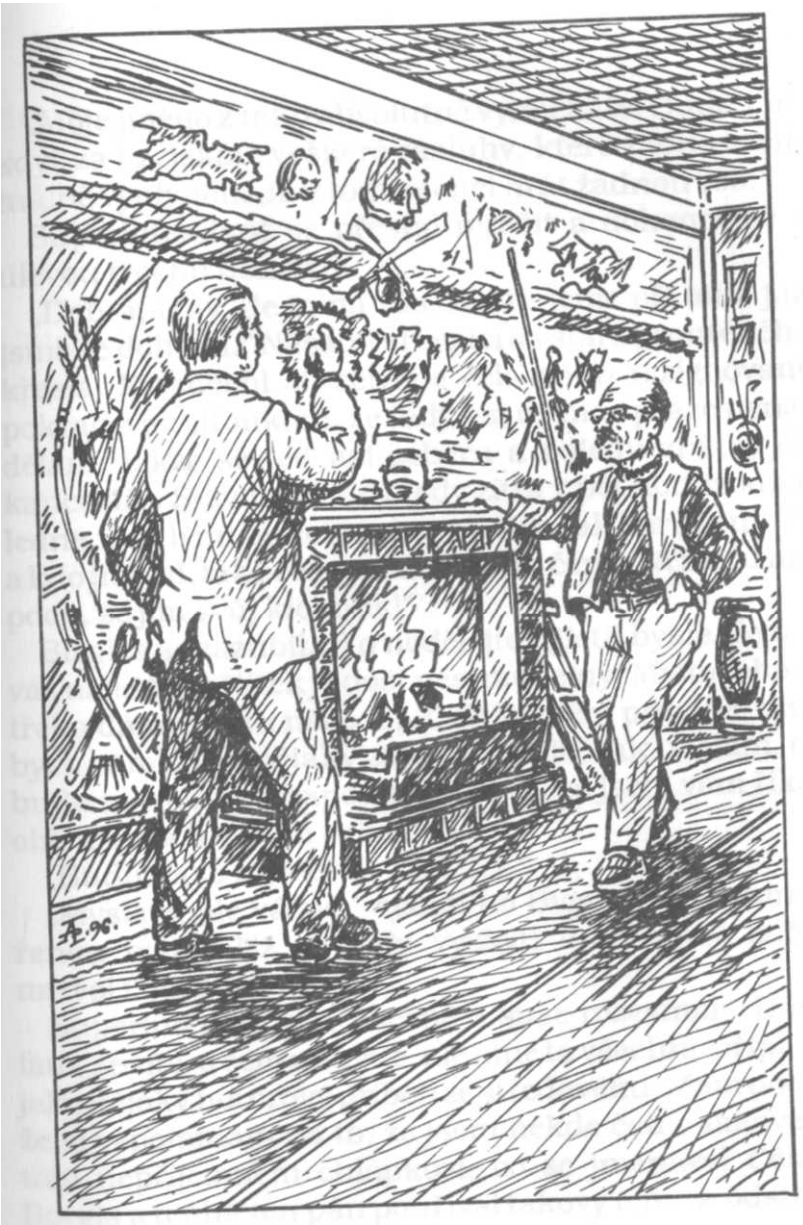
„Víc než jedna! Proboha! Copak jeden člověk vám snad nestačí?“

„Stačil by, pravděpodobně ano, ale nemyslím si, že to byl tento případ. Momentálně ale bohužel to, co mám na mysli, je jenom spekulace. Budu o tom vědět rozhodně víc zítra – tedy pokud vám nebude vadit, že se do toho začnu otevřeně vměšovat?“

„Dělejte si, co chcete.“

„Prima. Když se tady zastavíte zítra asi tak v pět hodin odpoledne, povím vám, jestli jsem se zmýlil. Pokud se ukáže, že jsem měl pravdu, tak vám vyložím své karty na stůl, ale pod jednou podmínkou.“

„Jakou?“



…kolem po stěnách visela široká paleta domorodých zbrani…

„Moje jméno z toho absolutně vynecháte. Budu rád, když za to získáte veškeré zásluhy, které z toho eventuálně vyplynou. Já v tom nechci hrát žádnou roli.“

Superintendant se přestal mračit a dokonce se s úlevou trochu usmál.

„Dobrá, tedy. Je to na vás. Zůstaneme při tom, jak jsme se dohodli.“ Nasadil si čepici a vstal z proutěného křesla. Povzdechl si, setřel s čela pot a rezignovaně pokračoval: „Koukám, že tady asi už moc práce nenadělám, takže se teď asi seberu a odjedu zpátky do kanceláře. Stavím se tady tedy zítra v pět hodin odpoledne. Jestli mi budete schopen říct, jak Věra zemřela a kdo jí zabil, tak před váma smeknu čepici. A budu mít pocit, že jím svůj klobouk!“

Biggles se zazubil. „To nedělejte, zjistil byste, že ten váš naleštěný štítek je dost nestravitelný. Místo toho si třeba dáme spolu něco k pití. V každém případě, aniž bych vám dával nějaký zavazující slib, tak udělám, co budu moci. Ale nezapomeňte na to, co jsem vám říkal ohledně těch vašich rukavic!“

„Budu na to myslet.“

„Myslete, ale vážně,“ vybídl ho Biggles se zachmuřenou tváří. „Už se tady vyskytl dostatečný počet mrtvol i bez té vaší.“

Superintendant se úsečně a suše rozesmál. „Doufám, že víte, o čem mluvíte, ale mně to všechno připadá jako nějaký hororový příběh ze středověku. Mám pocit, že si vzpomínám na to, že jsem někde četl o takovém tom nepříjemném chlápkovi, co se jmenoval César Borgia a tenhleten pán používal takový trik, že odstraňoval lidi, co mu stáli v cestě tím, že jim daroval rukavice, které byly napuštěné jedem.“

„Ještě stále musí někdo dokázat, že César Borgia skutečně někoho otrávil," opáčil Biggles. „To jen tak mimochodem, ale já jsem si osobně jistý, že by ho nesmírně zaujaly ty rukavice, o kterých mluvíme my."

„Někdy mi o tom musíte vyprávět. Tak na shledanou." A superintendant zamával na Bigglese a odešel.

Biggles se vrátil ke svému čtení.

Zbytek dne strávil hluboko ponořený do své knihy a přestával jenom, aby strávil, co právě četl.

Už nepřišla žádná šokující zpráva, ani nikdo nepřerušoval proud jeho myšlenek.

12. kapitola

ODHALENÍ PACHATELE

Počasí zůstávalo stejné a následující den přinesl opět modrou oblohu a plno sluníčka. Moře se rozprostíralo dodaleka jako pokojná rovina a jeho šeptání písčité pláži znělo něžně a téměř neslyšně.

Biggles postupoval podle své standardní rutiny. Brzo ráno se vykoupal v moři, potom si dal v klidu snídani a pak se procházel po pláži směrem k opuštěné zátočině mezi skalisky. Všechno to bylo nesmírně příjemné, ale jeho mysl to nevnímala, nevšímala si ani počasí ani krásného okolí. Potřeboval moc přemýšlet. Měl před sebou velký úkol a sice nejenom obtížný úkol, ale rozhodně trapný a velice pravděpodobně i značně bolestný. Strašně mu záleželo na tom, aby si ujasnil, jak nejlépe celý ten proces zahájit.

První vzrušení, které se zmocnilo vesnice po té tragédii do jisté míry ustoupilo. Paynovi se opět činili v hotelu a kapitán Gower odjel do Trura, aby něco nakoupil, k radosti Bigglese, protože na tomto stupni pátrání si vůbec nepřál poslouchat jeho obvyklé fantazírování.

Dal si oběd, vzal si kávu na terasu a ve tři hodiny, jak ukazovaly jeho hodinky, se vydal pomalu vesnickou ulicí k domku doktora Vennera. Jelikož pana doktora neviděl v jeho zahradě, tak šel rovnou k hlavnímu vchodu, kde našel otevřené dveře a kde zaklepal. Vyšel mu naproti sám pan doktor hopsaje bolestně na svých

dvou dřevěných berlích. Jeho hospodyně, jak Biggles předpokládal, asi už odešla domů. Podle jeho výrazu Biggles usoudil, že pana doktora zrovna moc netěší, že ho někdo vyrušuje.

„Dobré odpoledne, doktore," začal Biggles. „Bydlím tady v hotelu. Říkal jsem si, jestli byste nebyl tak moc hodný a trochu si se mnou nepopovídal?"

„O čem? Obvykle touhle dobou odpočívám."

„O Britské Guayně. Rozumím-li tomu dobře, tak jste v té zemi strávil nějaký časek, a tak bych se vás rád zeptal na pár věcí o ní."

„Tam jsem strávil hezkých pár let. Pojďte dál. Jestli si máme povídat, tak na to si můžeme docela dobře sednout a udělat si pěkně pohodlíčko."

Biggles šel za panem doktorem krátkou chodbou do místnosti, která zjevně sloužila jako obývací pokoj, ačkoliv vypadala spíše jako vyzdobené muzeum ba co více, vlastně z větší části přímo zařízené předměty, které byly krásnou ukázkou řemeslné práce domorodců. Všude kde jen to bylo trochu možné stály všelijaké hrnce, mísy a misky a nádoby buď vyřezávané ze dřeva nebo z pálené hlíny, na první pohled neuměle pomalované. Kolem po stěnách visela široká paleta domorodých zbraní, jako nože, oštěpy, kyje, šípy a luky. Z jednoho hřebíku visela za vlasy vysušená lidská hlava, celá hnědá a scvrklá se sešitými rty k sobě. Bylo tady i pár kůží všelijakých hadů. Jedna kůže, pravděpodobně anakondy, se táhla od jedné strany pokoje až ke druhé místnosti. Nad krbem na římse stála štíhlá, asi osm stop dlouhá trubice, ve které Biggles poznal indiánskou loveckou foukačku.

„Je jasné, že jste hodně cestoval, pane doktore," povídá Biggles sedaje si do nabídnutého křesla.

„Předpokládám, že všechny tyhle suvenýry jste nasbíral sám?“

„To ano. Většinu svého života jsem strávil v Jižní Americe, většinou v obou Guyanách. Pár let jsem žil v hlubokých pralesích Britské Guyany jako firemní lékař u jedné dřevařské společnosti, která tam měla koncesi na těžbu.“

„To jste určitě měl spoustu velice neobvyklých případů, které jste musel léčit?“

„Neobvyklých je sotva postačující označení, pokud bych měl některé z nich popsat. Většinou to byly samozřejmě úrazy. Prakticky všichni naši dělníci byli místní obyvatelé. Většinou to byli Indiáni z kmene Maconchi a tvrdit, že jsou pěkně divocí je velice mírný výraz.“

„Překvapuje mne, že byli ochotni pracovat?“

„Pracovali vždycky jenom jednu sezónu. Aby sehnali peníze na alkohol. V den výplaty se všichni příšerně opili a v takovém stavu šíleli a vymykali se jakékoli kontrole. Nebylo s nimi žádné pořízení. Nebylo vůbec nic neobvyklého, když skončili tím, že se navzájem posekali těmi svými mačetami nebo si rozmlátili hlavy těmi svými kyji jenom prostě pro legraci. Já měl kromě jiného na práci hlavně je sešívat dohromady. Nepoužíval jsem žádné umrtvovací prostředky, žádná anestetika a přesto sebou ani neškubli. Další poměrně častou prací bylo vytáhnout z nich nějaký ten šíp. To není vůbec snadné. Takový šíp se nedá jen tak vytáhnout nebo prostě vyříznout. Jediná možnost je prorazit tím šípem skrz na druhou stranu, aby se dala potom uříznout jeho špička a pak vytáhnout vlastní tělo šípu. Když se někdy ocitl v cestě šípu nějaký ten životně

důležitý orgán, tak to byla prostě smůla. Nedalo se s tím vůbec nic dělat a ten člověk prostě musel umřít. Jeho přátelům to bylo úplně jedno. Ale přesto jsem poznal pár lidí, kteří se překvapivým způsobem uzdravili. Jednoho chlápka jsem postavil na nohy, když mu rozsekli lebku sekerou.“

„Takže ty šípy nemohly být ale otrávené, když jste je mohl léčit?“

„Ne. Používají jed jenom pro lov. Prakticky v celé Střední a Jižní Americe dělají Indiáni nějakým způsobem jed pro napouštění špiček šípů, které potom používají ve svých foukačkách. V Ekvádoru používají kurare, které jsem viděl vyrábět tak, že na smrtelně jedovatého hada vystrčili kus uleželých jater na klacku. Když se játra prosytí jedem, následují nějaké místní kmenové rituály a jed je připravený k použití.“

„O kurare jsem už něco slyšel. Vaši Indiáni kurare nepoužívali?“

„Ne. Maconchiové vynašli ještě nebezpečnější jed, kterému říkají Wourali. Ten také obsahuje hadí jed. Jedovaté žlázy hada counaconchi občas zvaného pán buše vzhledem ke smrtelnému účinku jeho jedu, se smíchají s různými jedovatými rostlinami, zejména wourali révy, podle které mu také dali jméno. Představte si, že stačí jenom lehké škrábnutí a je konec!“

„Překvapuje mne, že se s tím Indiáni odvažovali všelijak zacházet.“

„No, občas se některý ten naivní blázen náhodou popíchal jednou ze svých vlastních šipek. Jelikož s tím zacházejí stále a znají ho dobře, stávají se příliš sebejistými, neopatrnými, takže se něco takového samozřejmě dá čekat. Jednou jsem dokonce viděl

jednoho chlápka, jak se sám píchl. Uvědomil si, co provedl a věděl, že s tím ani on, ani já nemůžeme vůbec nic dělat. Vzdal se veškeré naděje na život, ale bral to naprosto bez vzrušení.“

„Co se přesně stalo?“

„Asi tak dvě minuty zůstal stát, jeho tělo ztuhlo a oči se mu potáhly jakýmsi leskem. Potom se zhroutil k zemi. V minutě pak ležel natažený na zádech. V té pozici prodělal závěrečné koma, ale jeho srdce stále ještě slabě bilo. Po páté minutě, podle mých hodinek, a po lehké křeči, byl mrtev. Zemřel aniž by vydal jediný zvuk a pokud jsem mohl soudit, i bez jakékoli bolesti. Člověk by si myslel, že si prostě jen tak lehne a usne.“

„Hrozný zážitek. A vy jste nebyl schopen najít žádný protijed?“

„Ne, a pochybuji, velmi pochybuji, jestli se na nějaký někdy vůbec přijde. Ta látka působí příšerně rychle, mnohem rychleji než jakýkoli hadí jed. Jakmile se totiž krevní částečky otrávené jedem dotknou srdce, je konec. V žaludku to nemá vůbec žádný vliv, takže ptáci nebo zvířata zabitá jedem wourali se mohou jíst bez jakýchkoli škodlivých účinků na konzumenta. To je samozřejmě účel celé té operace. Indiáni si mohou dovolit ztrácet čas lovením jen tak pro zábavu. Pokud se vydají Indiáni na lov, tak je to jedině proto, že potřebují potravu.“

„Jak je vidět, určitě jste dělal s wourali spousty pokusů, že?“

„Ano. Ale jediné, co jsem zjistil bylo, že čím větší je lovené zvíře, tím větší čas potřebuje na to, aby jed začal účinkovat a ono zemřelo.“

Doktor si odkašlal.

„Jako lékař jsem se samozřejmě zajímal především o to, jaká je možnost použití této látky v medicíně. Bylo nalezeno vcelku dost původních indiánských směsí, které, jak se zjistilo, mají léčivé účinky, pokud se samozřejmě správně používají. Chinin, například jako produkt stromu cinchona, je odedávna znám jako specifický lék na horečku. A stále se ještě jako takový používá. Ipekakuanha, kdysi populární enetikum, je zase kořen brazilské fialky. Sarsaparilla je zase derivát jedné květiny z rodu Smilax. Angostura, která pochází z kůry stromu rostoucího divoce ve Venezuele, kdysi bývala silným tonikem a nyní se používá hlavně pro svou hořkou chuť do džinu. Odtud pak pochází obvyklý recept podávat tradičně gin a angosturu.“

„Pokud vím, tak největší zvíře, na němž jste dělal své experimenty, byla kráva. Trvalo jí sedm minut než zemřela, i když už předtím byla v bezvědomí.“

„Jak to víte?“ zeptal se ostře doktor.

„Právě jsem dočetl vaši knihu.“

„Aha. Tak teď už chápu.“

„Vy říkáte, že wourali nezanechává žádné stopy?“

„Absolutně žádné.“

„Jak vypadá?“

„Je prakticky bez barvy, ale pokud je vystavený vlhku, tak se jeví jako jemná plíseň.“ Teď doktor zíral upřeně Bigglesovi do tváře.

„Myslím, že jste si asi přivezl trochu toho jedu s sebou domů?“ pokračoval Biggles jako by se vůbec nic nestalo a o nic nešlo.

Po chvíli naprostého ticha, které trvalo určitě hezkých pár sekund, řekl pan doktor tiše: „Ach tak, proto jste za mnou přišel!“

„Ano, proto.“

„Takže už víte.“ Doktor ta slova téměř neznatelně vydechl, jeho obličej ztrácel barvu a v očích se mu objevil podivný lesk.

„Takže teď už to vím,“ opakoval po něm Biggles tiše a zcela věcně.

„Kdo jste?“

„Momentálně jsem jenom obyčejný turista na dovolené ve zdejším hotelu.“

Doktor se zhluboka nadechl. „Dobrá tedy, nebudu to popírat.“

„Proč jste to udělal?“

„Co udělal?“

„Proč jste natřel stonky a trny svých růží tím jihoamerickým jedem wourali?“

„Přivezl jsem si ho trochu domů, abych pokračoval ve svých pokusech. Napadlo mne totiž, abych zkusil působení tohoto jedu na zelené mšice.“

„A k čemu by to bylo zkoušet takový smrtelný jed jako wourali na obyčejné mušky, když je na trhu spousta laciných a velmi účinných prostředků proti hmyzu? No tak, doktore, přece vážně neočekáváte, že vám tohle uvěřím?“

Doktor najednou vášnivě vybuchl: „Tak dobře! Přiznávám se, že jsem to udělal z úplně jiného důvodu! Měl jsem totiž důvod moc dobrý, víte? Už léta mi moje růže, které pěstuju speciálně na Květinovou výstavu, vždycky před jejím otevřením někdo ukradne! A jako kdyby nestačilo, že ti zloději mají tu nebetyčnou drzost vystavovat je jako svoje vlastní výpěstky, ještě jsem musel prožívat ten ukrutný výsměch, když za ně přebírali ceny!“

„Mohl jste si přece stěžovat výboru výstavy!“

„A k čemu by to bývalo bylo? Stěžoval jsem si, samozřejmě, ale neměl jsem žádný důkaz. A celá vesnice stála proti mně, protože nejsem domorodec, ale přistěhovalec. Jediným výsledkem té stížnosti bylo, že ze mne udělali nenáviděného člověka a trapnou oběť lživé propagandy, kterou tady rozšiřoval sám zloděj! Tehdy jsem se taky rozhodl, že zloděje potrestám sám a dám mu za vyučenou.“

„Někoho zabít, tomu bych asi neříkal dát někomu za vyučenou.“

„Neměl jsem v úmyslu nikoho zabíjet.“

„Tak co jste měl v úmyslu?“

„Ten jed byl už hodně starý a myslel jsem, že už dávno ztratil svou původní sílu, jenže tím, jak se pořád odpařoval, tak asi ještě získal na účinku. Myslel jsem jenom na to, že bych toho zloděje postrašil a že mu třeba oteče prst, nebo že mu bude chvíli špatně, bude ho bolet hlava nebo tak něco, ale na nic horšího jsem nemyslel.“

„Ale po všech těch experimentech, které popisujete ve své knize, jste si přece musel jasně uvědomovat, o jak nebezpečný jed se tu jedná!“

„Co jsem měl ale jiného dělat? Jsem už příliš starý a nemocný na to, abych dokázal celý den a celou noc sedět a hlídat svoje růže. A proč bych to vlastně měl vůbec dělat? Jediný způsob, který jsem si dokázal představit, jak toho zloděje chytit, bylo tohle.“

Biggles se nedal odradit a pokračoval nemilosrdně v chladném uvažování: „Vy jste věděl s absolutní jistotou, že pokud tady dojde k nějakému neštěstí, nebo závažné události v důsledku toho, co uděláte, že ta vaše Květinová výstava, kterou tak nesnášíte, bude zcela jasně

odvolána – a tak se nakonec také stalo. Cožpak takhle jste si to původně všechno nenaplánoval?“

„Nic takového. Nic takového mi vůbec ani v nejmenším nepřišlo na mysl!“

„Předpokládám, že ten fakt, že jste byl schopen dokázat odvolání Květinové výstavy, vám poskytl dosti značné uspokojení?“

„To není pravda!“

„Kdyby bývaly ty růže byly skutečně vystavené, jak jste očekával, byly by zabily nejméně tucet lidí počínaje porotou a ostatními, kteří vůbec nic společného s vašemi krádežemi růží nemají. A stejně tak s tím neměly nic společného ty nevinné ženy.“

„Jak mě mohlo jenom napadnout, že taková atraktivnítivní a příjemná dívka jako Věra Harringtonová se sníží k to mu, že bude krást růže ze zahrady nemocného starce.“

„Vždyť ona je také nekradla. To někdo jiný ty růže utrhl a přinesl jí je.“

„A jak to, že té osoby se ten jed ani netknul?“

„To je právě celá ta ironie, víte? On si totiž chránil ruce, aby se v té tmě nepopíchal, koženými rukavicemi. Vy jste si ale zcela určitě uvědomil, co se stalo, když jste zjistil, že vám pár růží zmizelo a Věru Harringtonovou našli v Doškové chalupě mrtvou.“

„Domýšlel jsem si to.“

„Vy jste to věděl.“

„Byl jsem z toho v šoku.“

„Proč jste ihned neoznámil policii, co jste s těmi růžemi udělal?“

„Věru by to už bylo nezachránilo.“

„Ale zachránilo by to bývalo slečnu Lewisovou. Tím, že jste nedokázal ihned sdělit všechna fakta superintendantovi Smalleyovi jste se stal přímo zodpovědným za smrt další nevinné osoby!“

„Já si teď uvědomuji, co jsem měl udělat, ale zároveň se vám upřímně musím přiznat, že se zoufale bojím všeho, co by z toho bývalo vyplývalo, a tak jsem to ze strachu neudělal. Už mi nezbývá příliš života a zveřejnění celého toho případu bych neunesl.“

„Doufám, že budete schopen unést zodpovědnost a svědomí, že jste zavinil smrt těch dvou nešťastných žen, vás bude pronásledovat až do smrti,“ odpověděl na to ponuře Biggles.

„Já jsem skutečně uvažoval, že bych šel na policii.“

„Ani jste na to nepomyslel. Myslel jste jedině a především sám na sebe!“

„Jak můžete něco takového říct!“

„Jak mohu něco takového říci? Nejen že jste na policii vůbec nešel, ale byl jste dokonce tak zbabělý, že jste se pokusil uvrhnout v podezření někoho jiného.“

„A koho?“

„Micka Trelawnyho.“

„Toho jsem viděl, jak uprostřed noci jde do Doškové chalupy!“

„Ano a vůbec jste s tím oznámením na policii neotálel, i když jste až příliš dobře věděl, že on s Věřinou smrtí neměl vůbec nic společného, protože jediným pachatelem jste přece vy!“

„To on mohl být tím zlodějem, co mi kradl moje růže na Výstavu!“

„A proto jste byl ochoten přispět k tomu, aby ho zatkli a obvinili z vraždy. Byl jste rozhodnuty ho tak potrestat. Je to tak?“

Doktor neodpovídal.

Biggles nemilosrdně pokračoval: „Stále ještě jste se snažil zachránit na účet ostatních, pravděpodobně i tehdy, když by to stálo životy ostatních lidí, a proto jste hned šel vedle do zahrady a odstranil důkaz toho, co jste učinil. Odnesl jste ty růže, které vyhodili na kompost, protože chalupu zavírali pro účely vyšetřování. Nebo jste viděl, jak to dělá slečna Lewisová. Byl jste rozhodnutý nechat to tu nevinnou starou paní udělat, i přesto, že jste věděl naprosto spolehlivě, že ona není tím zlodějem, co vám chodí na růže. Co jste s nimi provedl? Spálil jste je?“

„Ano. Už nikomu neublíží.“

„To jsem si myslel. Viděl jsem totiž váš oheň na zahradě. Mám pravdu, když se domnívám, že jste také postříkal všechny růže ve vaší zahradě, abyste odstranil jed, který na nich případně mohl zůstat?“

„Postříkal jsem je vodou. Ten jed je rozpustný ve vodě. Nechtěl jsem už žádné další neštěstí.“

„To bych se vsadil, že jste nechtěl. Ale ve skutečnosti to znamená, že jste nechtěl, aby jste se obětí toho neštěstí nestal vy sám!“ obviňoval ho Biggles se značnou dávkou sarkasmu. „Od začátku až do konce jediné na co jste myslel, jste byl vždy vy sám, se svou mizernou nenávistí a pocitem ublížení bez ohledu na to, co se stalo ostatním lidem.“

Následovalo krátké ticho. Doktorova tvář měla barvu popela.

„Co s tím hodláte dělat?“ zeptal se po chvíli.

„Udělám to, co jste měl udělat hned tenkrát vy, doktore. Budu informovat policii," pravil suše až mrazivě Biggles a pozorně doktora měřil pohledem.

„Takže oni vůbec nevědí to, co víte vy?"

„Ještě ne. Ale brzo se to dozví."

„Nemůžete mi absolutně nic dokázat!"

„Na to bych se nespoléhal. Když jste si dával takovou práci, abyste uklidil ty růže z vedlejší zahrady, myslím ty jedovaté růže, abyste zničil důkazy o tom, co jste provedl, tak jste jednu růži přehlédl. To byla ta, co zabila Věřinu kočku a ta ležela kousek dál od ostatních. Mám ji teď ve svém pokoji v hotelu. Jed na ní stále ještě je."

Doktor začal rychle a přerývaně dýchat. „Neříkejte to policii, prosím vás," škemral.

„Řeknu to superintendantovi Smalleyovi. Všechna tahle úmrtí se musí nějak vyřešit a on díky vašemu mlčení už má dost potíží."

„Ujišťuji vás, že to byla náhoda, nešťastná náhoda! Já přísahám, že jsem nikdy nikoho zabít nechtěl!"

„Budete se muset snažit přesvědčit o tom porotu a soudce, ale já pochybuji, až uspějete. Spáchal jste odsouzeníhodný skutek a víte to až moc dobře."

„Kdybych chtěl býval někoho zabít, tak by to pro mne byla ta nejjednodušší věc na světě! Mohl jsem přece použít tohle!"

Doktor vstal a sňal ze zdi indiánskou foukačku. „Ukážu vám, jak to funguje. Je to docela jednoduché."

Zvedl foukačku a konec si přiložil k ústům. Potom jako bleskem druhým koncem proti tváři člověka, který ho odhalil.

Biggles se rychle sehnul a současně sekl rukou zespoda nahoru, takže odklonil foukačku doktorovi z rukou. Přesto se mu to ale nepovedlo dostatečně rychle na to, aby neuslyšel zřetelný dopad šipky hned za sebou. Chytil dutou trubici, vytrhl ji doktorovi a zlomil přes koleno.

Doktor dopadl těžce naznak do židle, celý bílý, roztřásl se a supěl záchvatem zuřivosti. Z očí mu svítil vztek, jeho rty se pohybovaly, ale nevydávaly žádný tón.

Na okamžik se na něho Biggles zadíval, bledý a se sevřenými rty. „Vy jste záštiplný stařec, doktore," procedil Biggles mezi zuby. „Když jsem sem přišel, tak jsem si myslel, že nejste nic víc a nic míň než hnusně zlý, ale teď jsem vás poznal takového, jaký skutečně jste – chladnokrevný vrah."

S těmi slovy vyšel Biggles z domu a vydal se po hlavní ulici dolů do hotelu.

13. kapitola

BIGGLES VYSVĚTLUJE

Biggles dorazil do hotelu a našel tam na terase čekajícího superintendanta s jeho řidičem. Kromě nich tu byli také kapitán Gower, který se právě vrátil z Trura a major Payne.

Biggles ihned nepromluvil, ale klesl do křesla a kapesníkem si otíral zpocený obličej. Nejenomže slunce bylo horké, ale poslední hodina mu dala zabrat víc, než si původně představoval.

Tři obličeje plné očekávání na něho nedočkavě soustředily pozornost.

Superintendant to byl, kdo promluvil první. „No tak co," zjišťoval jen tak zběžným konverzačním tónem, za kterým se však skrývalo napětí i zvědavost. „Řeknete nám tedy, kdo zabil Věru Harringtonovou?"

Biggles vytáhl své cigaretové pouzdro a jeho ruce přitom ještě zdaleka nebyly úplně klidné. „Ano, teď už vám to mohu prozradit. Právě jsem totiž mluvil s vrahem."

Všichni tři se na něho užasle podívali a téměř současně vyhrkli: „Kdo to je?!"

„Doktor Venner."

„Cože!?" Superintendant vykřikl překvapeně a vysoko zvedl obočí. „Ten starý nemocný stařeček? Co se mi to tady snažíte namluvit?"

„Snažím se vám jen říci a věřte tomu nebo ne, že Venner je ten ďábelský zločinec zodpovědný za smrt

Věry Harringtonové i slečny Lewisové. Jenomže jelikož si nebyl jistý tím, koho vlastně zabije, tak může sotva někoho překvapit, že jste nemohl nalézt žádný motiv. A rozhodně to nebyl takový motiv, který byste hledal. Ale takový motiv zde rozhodně je a nemůže o něm být sebemenších pochyb. Před pár minutami se mne pokusil zabít stejným způsobem, takže kdybych na něho nebyl dostatečně rychlý, měl byste na krku ještě další mrtvolu.“

Vtichu, které následovalo, si Biggles zapálil cigaretu a vychutnával reakci na své obvinění.

„Člověče, uvědomujete si, co tady vlastně říkáte? Jste si tím absolutně jistý?“ zeptal se superintendant s nevěřícím výrazem ve tváři.

„Dost jistý.“

„To nemůžete přeci myslet vážně,“ vmísil se do toho major Payne. „Ten sympatický chlápek a ještě k tomu navíc invalida! To je fantasmagorie!“

„Kdyby se vám stalo to, co se stalo před chvíli mně, myslel byste to také vážně. Já jsem ve svém životě už párkrát unikl jen o vlásek, ale ještě nikdy jsem nebyl tak blízko té zubaté s kosou jako dneska. Ten sympatický starý gentleman, za kterého ho pokládáte, je asi tak jemný a hodný jako tygr, kterého jste právě chytili za ocas.“

Superintendant se rozčileně ozval: „Ale proč by u všech rohatých chtěl tenhle člověk někoho zabíjet?!“

„To byste byli překvapeni, proč. Ale nestůjte tady takhle a posaďte se a já vám to všechno povím. Jeho motiv měl svou prvotní příčinu v té zdejší Výstavě květin.“



… když odešel, zapomněl tam ty rukavice…

„Chcete snad, abysme vám věřili, že nějaký člověk, vůbec kdokoli, by dokázal spáchat takový zločin jenom kvůli vesnické výstavě květin?“

„Já na vás nechci, abyste něčemu věřili. Já vám prostě jenom oznamuji, že Věra Harringtonová, slečna Lewisová a jejich kočka, byly otráveny smrtelně jedovatým prostředkem, krví působícím jedem jménem wourali. Stačí jenom škrábnutí, nebo píchnutí a v několika sekundách následuje nevyhnutelná a rychlá smrt.“

„U čerta, jak jste se o tom dozvěděl? Jak jste vůbec došel až k takovému podezření?“

„To mi prozradil pan doktor.“

„On vám to prozradil?“

„Ne úmyslně. Přečetl jsem si jeho knihu o tom, co zažil v Britské Guyaně a odtamtud jsem získal potřebné informace. Viděli jste mne tu knihu číst. Řekl jsem vám přece, že pokud se budete obtěžovat a nahlédnete do ní, shledáte ji velice poučnou. Když píše člověk knihu faktů, obvykle se trochu déle věnuje předmětu, který ho nejvíce zajímá. A u pana doktora Vennera tím předmětem zájmu byl nade vší pochybnost jed, respektive indiánské jedy a obzvláště jistá ďábelská směs nazvaná wourali. Vypadalo to, jako kdyby ho to naprosto fascinovalo. Měl spoustu času na experimenty a na studium jeho účinku. V té knize toho o něm popsal opravdu hodně.“

„Ale jak to použil a hlavně proč? Nebyli jsme schopni najít vůbec žádné stopy!“

„Z jednoduchého důvodu, protože množství potřebné k usmrcení je tak malé, že nezanechává vůbec žádné stopy, i když jste mi vlastně řekl, že přece jenom

existují nějaké známky, že došlo k otravě. Jenomže lékaři nic podobného, jako je wourali, nehledali. Ostatně je velmi nepravděpodobné, že by o tom lékaři něco věděli a i kdyby koneckonců něco o tom slyšeli, moc by jim to nepomohlo.“

„Povězte mi, co se přesně stalo?“

„Události musely následovat za sebou, podle toho, jak to vidím já nyní, asi takhle. Jak major Payne ví a jak mi řekl, Venner má brouka v hlavě, a tím je ta zdejší Výstava květin. Tvrdí, že vždycky těsně před otevřením výstavy mu někdo jeho růže ukradne. Dokonce je na té výstavě i viděl. Viděl, jak vyhrávají ceny. Hrozně ho to rozzuřilo. Tento rok se rozhodl, že zlodějovi ukáže co proto, a tak natřel stonky a trny svých nejkrásnějších růží tímhle ďábelským jedem wourali.“

„To je ale příšerné. Jste si tím opravdu tak absolutně jistý?“

„Právě jsem si to s ním vyjasnil. A on to všechno přiznal.“ Biggles se jemně usmál na kapitána Gowera a zejména výrazu, který se objevil na kapitánově tváři.

„Tak tam jste byl celé odpoledne!“

„Ano. Měli jsme si toho tolik co říct a já jsem musel zdolávat překážky velice opatrně, jednu po druhé, aby neuhodl, kam mířím. Ale dovolte mi pokračovat. Odpoledne té noci, když zemřela Věra, odjel Paul Graveson do Trura. Slíbil Věře, že jí odtamtud přiveze nějaké růže –“

„Což také učinil,“ ozval se netrpělivý a napětím znervóznělý superintendant.

„Ano, ale nevíte, že ty růže nekoupil v Truru a dokonce ani ne nikde jinde.“

„Tvrdil, že ano.“

„To já vím. Ale to lhal, protože se bál přiznat pravdu. Jel sice opravdu do Trura, ale na růže tam úplně zapomněl. Raději, než aby Věru zklamal, nebo přiznal, že nedokázal dodržet svůj slib, tak měl tu drzost, že ukradl pár růží ze zahrady doktora Vennera. Přirozeně, že vzal ty nejkrásnější květy, které byly právě natřené tím smrtelným jedem.“

„Ale proč se neotrávil taky on?“

„Protože věděl, co bude dělat a i když by ho ani v jeho nejbujnější fantazii nenapadlo, že by růže mohly být něco jako smrtelná past, vzal si na to svoje automobilové rukavice z kůže, aby si uchránil prsty před popícháním od trnů. Můj ty Bože! Ten ani nemá nejmenšího tušení, jaké to měl štěstí. Teď už víte, proč jsem vás varoval, abyste byl opatrný a s těmi rukavicemi zacházel v rukavičkách. Existuje totiž možnost, že v nich třeba uvízl jeden z otrávených trnů a kdybyste se rukou třeba jen lehce škrábl, tak by to byla další z těch tajuplných smrtí.“

„Díky. Ale jak jste přišel na to, že ty růže prostě ukradl?“

„Řekl mi to.“

„Ale mně ne.“

„Ani bych to od něho neočekával, i když v žádném případě nemohl ani tušit, že ty růže přímo zapříčinily smrt Věry Harringtonové.“

„A. proč to řekl vám?“

„Vytáhl jsem to z něho. Věděl jsem, že lže a to jsem mu také řekl.“

„Ale jak jste to mohl vědět? Šel jste za ním?“

„To ne, ale říkal jsem vám přece, že jsme se potkali. Byl jsem náhodou zrovna na parkovišti a slyšel jsem ho, jak vyjíždí autem ven.“

„Aby utekl?“

„Ano.“

„Ten rošťák! Říkal jsem mu přece, aby tady zůstal!“

„Já bych z toho nedělal žádné velké závěry. Když víte, že jste nevinný a přitom nad vámi visí obžaloba z vraždy, to je dost na to, aby zpanikařil každý. A v takovém stavu byl přesně i on. Já jsem ho přesvědčil, aby nic hloupého nepodnikal a že pokud je nevinný, tak budeme schopni najít způsob, jak to dokázat. Výsledkem bylo, že jsme si sedli do jeho vozu a trochu si popovídali. V jeho vyprávění bylo pár slabších míst, a tak jsem se na ně soustředil.“

„Co to bylo?“

„Zaprvé rukavice, které nechal ve Věřině obývacím pokoji. Byla horká noc. A tak jsem se ho zeptal, proč si je vůbec navlékl. Tvrdil, že proto, aby ho chránily před trny na stoncích růží. Nechal jsem ho a přešel jsem to, jako kdyby mne úplně přesvědčil, ale samozřejmě jsem si tím nebyl jistý, protože ať koupíte růže kdekoli, vždycky mají nějaký ten obal před popícháním. Přece nikdo nečeká, že budete držet kytici růží v ruce přímo za nahé stonky.“

„To chápu. Nevěděl jsem ale, že ty růže ukradl.“

„Samozřejmě, že ne. Tady jsem měl před vámi jistou výhodu. Ale teprve na druhou otázku mi dokázal skutečně s obtížemi odpovědět, a tak jsem se na ni soustředil. Pak mi zodpověděl ty otázky obě. Byl to ten časový faktor. Doba, ve které se Paul té noci pohyboval bezpečně na různých místech odpovídala jak jeho pohybu, tak pohybu slečny Lewisové i jeho rodičů. Všechno souhlasilo. Ale mělo to jednu slabinu. Vzpomínáte si, že odtud odešel k Věře v devět třicet?

Major Payne to potvrdil. Paul došel k Věře v deset. To potvrdila slečna Lewisová. Paul tvrdí, že odešel od Věry v deset třicet a jeho rodiče uvedli, že v deset čtyřicet byl už zpátky v hotelu, je to tak?“

„Sedí to jako dětská skládanka.“

„Sedělo to až moc. Kdyby ne, tak se mu s tím podařilo uspět. Ale já jsem se ptal, proč mu to trvalo půl hodiny pěšky k Doškové chalupě a zpátky jenom deset minut? A tak jsem se ho zeptal. Nejdříve se to snažil vysvětlit tím, že prý šel nahoru do kopce. Ale to jsem odmítl, řekl jsem mu, že mi lže. Potom z něho vylezla na světlo pravda a zároveň zodpověděla i otázku, proč si s sebou bral ty automobilové rukavice.“

„Protože vlezl vedle do zahrady a ukradl doktorovi pár jeho růží!“

„Přesně tak. Přirozeně, protože se za to styděl, nechtěl, aby se o tom vědělo. A teď pokročíme trochu dále. Šel do toho domku, nesl růže v ruce, na které měl stále ještě rukavici a položil je na stůl společně s tou čokoládovou bonboniérou. Dokud byl tam, tak se jich nikdo nedotkl. Kdyby s nimi byl někdo pohnul, tak mohlo dojít k úplně jiné situaci. Paul by si byl určitě sundal rukavice a byl by to on, kdo by se píchl do prstu. To se ale nestalo, takže to nebudeme dál rozebírat. Zůstal tam půl hodiny. Když odešel, zapomněl tam ty rukavice bezpochyby proto, že už je na nic jiného nepotřeboval.

A teď se vraťme kousek zpátky. Když jsem si to všechno promýšlel, došel jsem k závěru, že v tom domě musí být něco, co dokáže přivodit smrt. A navíc, bylo to tam zaneseno teprve dost nedávno. Co to mohlo být? Pročetl jsem tedy seznam všeho, co bylo přineseno do domu během dvaceti čtyř hodin před Věřinou smrtí. A vy

jste mi řekl, veliteli, že všechno bylo prohlédnuto a prověřeno a proveden rozbor. Jenom o jedné věci jste se nezmínil – o těch růžích. Nikdo si jich nijak zvlášť nevšímal. A bylo to jenom pochopitelné, protože růže nikdo nijak nekonzumuje. Paul se mi přiznal, odkud ty růže pocházejí. Poslední slova, která Věra pronesla k Paulovi byla, že hodlá ty růže dát do vázy a do vody, ještě než půjde do postele. To musely být její úplně poslední slova v životě. Zase, jak vidíte, se vracíme k těm růžím. Pořád všude byly ty růže a zase růže. Bylo velmi těžké si představit, jak by mohly mít cokoli společného s tím, co se stalo, ale já jsem už začínal mít ty růže v jistém podezření. Ačkoliv to vypadalo absurdně, nemohl jsem se ubránit pocitu, že jakýmsi podivuhodným způsobem do toho případu zapadají."

Superintendant si otřel zpocené čelo pod čepicí a zavrtěl hlavou: „Je to neuvěřitelné, ale pokračujte. Sleduji vás, až dosud je to všechno logické."

„Potom se objevil záblesk světla. Ty růže pocházely ze zahrady doktora Vennera. A doktor byl na kordy s celou vesnicí kvůli výstavě květin. Větší část svého života strávil v Britské Guyaně, kde jako firemní lékař samozřejmě musel přijít přes domorodce do styku i s místními jedy. Já jsem také byl v Guyaně a trochu o nich také vím. Ale zpátky k Věře. Víme, že začala dělat to, co řekla, že udělá, to jest dávat ty růže do vázy. Přinesla vázu a dala do ní pár růží. Ale ne všechny. Proč tu práci nedokončila, když byla zjevně uprostřed? Teď je snadné představit si důvod. Zapíchla si jeden jedovatý trn do prstu. A zbytek je už jenom pouhá spekulace. Proč šla nahoru, to si nedovedu domyslet, nedovedu vám to vysvětlit. Třeba se jí udělalo nevolno, nebo se jí začala

točit hlava a šla si nahoru do svého pokoje pro nějaký ten lék. Možná chtěla zavolat slečnu Lewisovou. To bohužel nevím a nikdy ani vědět nebudeme. Důvod ostatně není nijak zvlášť důležitý. Faktem je, že když odešla nahoru do pokoje, tak zjevně očekávala, že zase půjde zpátky dolů, jinak by byla bývala zhasla světlo, které svítilo v obývacím pokoji. My ovšem už víme, proč to neudělala. Zjevně se nikdo už znovu těch růží nedotkl, až později slečna Lewisová, když naposledy uklízela a hodila je na tu hromadu kompostu vzahradě. Přitom se určitě poškrábala nebo se píchla do prstu.“

„A co ta kočka?“

„Asi ji sledovala až ke kompostu a je samozřejmě otázkou, která z těch dvou zemřela dříve, zda-li to byla slečna Lewisová nebo její kočka. Slečně Lewisové se podařilo dostat se zpět do domu, kde stejně jako Věra ve svém pokoji, zkolabovala na podlahu v kuchyni a tam zesnula. Ta kočka, která asi šlápla na některý z těch samých trnů, k tomu se ostatně vrátím později, došla až tam na ulici, kde ji uviděl kapitán Gower zemřít. Bezpochyby by byla také odešla až do domu, kdyby byly bývaly otevřené dveře a v tom případě by byla objevena obě těla najednou. Ale takhle byla objevena kočka první. Slečna Lewisová už byla mrtvá nebo právě umírala, ale na její tělo se nepřišlo až teprve, když jste podruhé přijel vy, abyste ji vyzvedl.“

Superintendant se zamračil: „Přikázal jsem jí, aby do domku nikoho nevpouštěla.“

„Dovnitř rozhodně nikdo nemohl přijít, jinak by její tělo objevili mnohem dříve.“

„Z čeho usuzujete na to, že ta kočka šlápla na některý z těch příšerných trnů?“

„To jsem si uvědomil tehdy, když se to spojilo s něčím jiným, co jsem uviděl.“

„Kde?“

„Ve Věřině zahradě, na té hromadě kompostu. Když jsem tam nahlížel přes zadní branku v živém plotě, tak jsem si všiml jak tam leží ty růže. Napočítal jsem jich šest, což byl počet, který vzal Paul, jak tvrdil, doktorovi. S jednou výjimkou všechny ležely pěkně pohromadě, ostatně jak by každý člověk čekal. Ta osamocená ležela o kousek dál a vypadala, jako kdyby ji tam někdo zatáhl. Poblíž byla nějaká myš, trochu pomačkaná. Zcela určitě ta kočka skočila po myši ještě když byla slečna Lewisová u kompostu a dopadla na nějaký ten otrávený trn. Odešla potom na silnici a tam zdechla. Je nepravděpodobné, že o tom věděl i doktor Venner. Možná neodhadl přesně, kolik růží mu vlastně bylo ukradeno, ale zdá se, že s pěti byl docela spokojený.“

„Co tím chcete říci, tomu nerozumím?“ ozval se napjatě poslouchající superintendant.

„Když jsem si byl jistý svou teorií, vrátil jsem se tam, abych vzal ty růže. Ale bylo už pozdě, růže byly prostě pryč.“

„Myslíte tím, že je někdo odnesl?“

„Přesně to mám na mysli.“

„Kdo to udělal?“

„Přece pan doktor Venner, kdo jiný. Spálil je. Viděl jsem, jak u něho na zahradě ještě doutná oheň. Jenomže si nevšiml té jedné růže ležící opodál. Teď je nahoře v mém pokoji pěkně v pouzdře na toaletní potřeby. Vezměte si ji s sebou, ale dávejte pozor, až jí budete brát do ruky! To, co na povrchu vypadá jako šedivá plíseň nahoře na stonku, je ten smrtelný jed. Když je vlhký, tak

je viditelný. To jsem se samozřejmě dozvěděl od doktora Vennera.“

„On vám to prozradil jen tak?“

„Ano, ale já už jsem o tom vlastně věděl. Víte, ať se na to dívám jak chci, pořád jsem se nemohl vyhnout těm růžím, a tak jsem se rozhodl, že je nejvyšší čas navštívit doktora Vennera. Zavolal jsem do své kanceláře v Londýně a požádal je, aby mi poslali jeden z výtisků jeho knihy. Viděli jste mne, jak ji čtu. Ta mi prozradila všechno, co jsem potřeboval vědět. Pan doktor si zahrával s jedy celé dlouhé roky a napsal celou kapitolu o tom, jak se vyrábějí a další o tom, jaký mají účinek na lidi, jaký na ptáky a jaký na zvířata. Na vlastní oči viděl umírat jednoho Indiána, který se jenom škrábl o svou vlastní šipku a popsal podrobně do posledního detailu celý proces působení jedu. Doslova jsem viděl, jak stejným způsobem asi umírala i Věra. Jelikož jsem už měl pocit, že jdu po správné stopě, rozhodl jsem se, že si trochu popovídám s tím starým pánem. A právě jsem se od něho vrátil.“

„Přiznal se?“

„Hned ne. Ale dlouho mu netrvalo podle otázek, které jsem mu dával, aby si domyslel, že ví dobře, co udělal. Prozradil jsem mu totiž také, že jsem si přečetl tu jeho knihu.“

„Jak to přijal?“

„Nejdřív jsem si myslel, že docela solidně. Samozřejmě, na to měl spoustu výmluv. Nikoho prý zabíjet nechtěl, jenom snad trochu postrašit, ať se mu udělá špatně.“

„Ale musel přeci zatraceně dobře vědět, že je odpovědný za Věřinu smrt!“

„Ovšem, že to věděl. Musel mu to prozradit už pouhý ten fakt, že mu zmizelo několik výstavních růží. Myslel si, zcela přirozeně, že mu do zahrady vlezla sama Věra a ukradla mu ty růže.“

„Proč mi to tedy neřekl?“ rozdurděně se zatvářil superintendant.

„Také jsem se ho na to ptal. Vymlouval se, že je nemocný stařec a nesnesl by, co by tomu řekli lidé. Já jsem zdůraznil, že mu to ale nezabránilo, aby se nesnažil o překot všechno shodit na Trelawnyho.“

„A to mu nevadilo všechno vám přiznat, když dobře věděl, že mi všechno povíte?“

„Doufal, že tomu bude schopen zabránit a skoro se mu to podařilo. V obývacím pokoji má plno všelijakých suvenýrů a velice pěknou sbírku domorodých zbraní. Jedna z nich je lovecká foukačka, která střílí šipky namočené do stejně ďábelského jedu, který zabil Věru Harringtonovou i slečnu Lewisovou. Se slovy, že mohl spáchat vraždu tak jednoduše kdykoli se mu zachtělo, pokud by opravdu chtěl, sundal se stěny tu foukačku, aby mi ji jako ukázal. Kdyby náhodou neměl ten podivný výraz v očích, tak by mě byl dostal. Jako bleskem najednou namířil konec té trubice na mne a fouknul. Sehnul jsem se právě včas. Ta šipka mě minula určitě jenom o pár palců a narazila na zeď.“

Superintendant si nasadil čepici. „Ten zatracený starý zloduch! Co jste udělal potom?“

„Vytrhl jsem mu tu foukačku z ruky a přelomil přes koleno. Nebyla to žádná náhoda, on se mne opravdu snažil úmyslně zabít. Teprve potom jsem si uvědomil, že to měl vlastně v úmyslu hned od toho okamžiku, kdy pochopil, že všechno vím a že mne nic nezastaví a

všechno vám to prozradím. Měl byste vidět jeho tvář! Vypadal jako divoké zvíře zahnané do rohu. Řekl jsem mu, co si o něm myslím a šel jsem pryč. To je asi tak všecko. Je váš, superintendante. A teď Payne, kdybyste prosím vyřídil Jimmymu, že bych si dal svůj odpolední čaj. Nemohu se ho už dočkat a mám pocit, že jsem si jej docela zasloužil."

Superintendant se zamračil a zachmuřeně pronesl: „Je čas, abych si s tím vzácným doktůrkem promluvil sám."

„Ale dávejte si pozor. Je to sice stařec, ale odhodlaný ke všemu."

„Dám si pozor," pravil superintendant ponuře. „Jdeme Smithi. A radši si na to vezmem auto. Na pěší chůzi je až moc horko a čím dříve toho starého čerta navštívíme, tím méně zla napáchá."

Seržant si sedl za volant a auto odjelo.

Biggles si právě mazal housku, když ani ne v deseti minutách zpozoroval, že se automobil vrací.

„Neměli jsme tam už nic na práci jenom zamknout ten dům a dojet pro fotografa."

Biggles vzhlédl a v očích se mu objevil chápající výraz: „Tak je to tedy…"

„Zabil se jednou z těch šipek. A pojistil si to. Pro jistotu si ji zapíchl přímo do tepny na zápěstí."

Biggles pokrčil rameny. „No vypadá to, že měl alespoň pravdu v tom, že by nesnesl, kdyby se to dostalo na veřejnost. To je to nejlepší, co mohl udělat. Ulehčí to jemu i vám spoustu problémů. Rozhodně kvůli němu nepropláču svůj polštář. A možná byste měl říct mladému Gravesonovi, že už je mimo všechno podezření."

„To já nechám na vás. Hodláte tady ještě nějakou tu chvíli zůstat?“

„Doufám. Teď konečně mohu pokračovat v tom, pro co mne sem vlastně poslali.“

„A co to je?“

„Mám sedět na pláži a počítat vlny valící se na písek. Údajně to má uklidnit moje nervy a poskytnout mozku dostatek příležitosti k zotavení.“

„Zdá se, že to zabralo,“ superintendant se ještě na okamžik zastavil. „Jste si jistý, že nechcete, aby vaše jméno padlo v souvislosti s tímhle případem?“

„Naprosto jistý, díky.“

„Jak chcete. Ale musím vám říct tohle. Možná, že jste vy tam v tom Scotland Yardu přece jenom o kousek bystřejší, než my tady.“

Biggles nad tím mávl rukou. „Nesmysl, veliteli. Je to jen otázka toho, jak to obvykle funguje. Já nemám nejmenší pochyby, že při té vaší práci na venkově byste nás také mohl pár věcí naučit.“

„Doufám, že jednou třeba budeme mít příležitost to dokázat. Ještě se u vás zastavím, než odjedete. Takže teď na shledanou.“

Superintendant svižně odkráčel.

Kapitán Gower zíral na Bigglese s nepopsatelným výrazem ve tváři. „O jakém Yardu to mluvil?“ zeptal se a prstem mávl za odjíždějícím policejním vozem.

„Scotland Yard.“

„No ať se propadnu! Tak tam tedy pracujete?“

„Tam je naše velitelství,“ přisvědčil Biggles a Gowerův výraz vyvolal na jeho tváři úsměv. „Takže detektiv?“

„Tak nějak.“

„A superintendant to věděl?“

„Samozřejmě.“

„Tak teď už mi to dochází.“

„Proto si s vámi pořád tolik povídal?“

„To je možné.“

„A vy jste mě úplně převezl.“ obviňoval ho námořník. „Tak tady končí moje víra v lidskou rasu. Proč jste mi to, sakra, neřekl?!“

„Abych vám zkazil všechnu zábavu? Koneckonců, vy jste přece expert na detektivky. Myslel jsem si, že by se vám líbilo zkusit si to doopravdy.“

Gowerův obličej se rozzářil v úsměvu. „Správně. To budu mít tedy pěkný příběh k vyprávění! Něco opravdu ze života!“

„Jak říkáte, opravdu pěkný příběh,“ souhlasil Biggles. „Posaďte se a dejte si trochu čaje. Ale už nebudeme mluvit o vraždách a náhlé smrti. Budu toho mít dost, až se zas vrátím zpátky domů!“

W. E. Johns:

BIGGLES NA VLASTNÍ PĚST

Z anglického originálu *Biggles Goes Alone*
přeložil Jan Nemějovský
Obálku s použitím motivu Zdeňka Buriana
navrhl Josef Pinkava
Vydalo nakladatelství Riopress,
Dýšinská 279, Praha 10 – Horní Měcholupy
jako svoji 102 publikaci
Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát
Vytiskla ČTK-Repro Brandýs nad Labem
Doporučená prodejní cena 86,- Kč

ISBN 80-85611-67-8